

MIERCURI 16 DECEMBRIE 2009

PREZIDEAZĂ: DL BUZEK

Președinte

1. Deschiderea ședinței

(Ședința a fost deschisă la ora 09.05)

Göran Färm (S&D). – Dle Președinte, la începutul perioadei de sesiune din această săptămână ați răspuns la o întrebare din partea colegului meu austriac, Jörg Leichtfried, cu privire la noii deputați care vor intra în Parlament ca urmare a intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona, precum și în legătură cu momentul când ar putea avea loc acest lucru. Ați afirmat că acum acest lucru depinde de Consiliu. Sunt de acord în cu răspunsul în ceea ce privește intrarea acestora în Parlament ca deputați cu drepturi depline, însă nu sunt sigur că așa stau lucrurile când ne referim la statutul lor de observatori, ca etapă preliminară înainte de a deveni deputați cu drepturi depline.

Interpretez hotărârea pe care am adoptat-o recent cu privire la Raportul lui David Martin privind regulamentul nostru intern în sensul că, de fapt, le putem permite să înceapă activitatea ca observatori imediat ce sunt aleși, iar alegerea lor este confirmată de statele membre din care provin, iar noi, în calitate de Parlament, putem decide cu privire la condițiile legate de poziția lor de observatori.

Dle Președinte, puteți discuta, vă rog, acest lucru cu raportorul, dl Martin, pentru a ajunge la o soluție cât mai curând posibil? Ar fi nerezonabil ca noii deputați care sunt deja aleși și a căror alegere a fost confirmată de autoritățile naționale să trebuiască să aștepte luni de zile înainte să-și poată începe efectiv activitatea. Mulți dintre ei sunt pregătiți să înceapă imediat.

Președinte. – Așa cum am afirmat anterior, am solicitat hotărârea Consiliului European, iar Comisia pentru afaceri constituționale trebuie să ia, de asemenea, această problemă în considerare și să o analizeze. Nu există o hotărâre definitivă cu privire la numărul de locuri noi și din ce țări trebuie să provină aceștia. Nu există o hotărâre definitivă. Știu că hotărârea aparține Parlamentului European, însă nu este definitivă, deci nu este atât de ușor să primim observatori fără o hotărâre definitivă cu privire la numărul acestora și țările de proveniență. Deci trebuie să așteptăm. Mă gândesc la acest lucru și mă preocupă în mare măsură.

Rebecca Harms (Verts/ALE). – (DE) Dle Președinte, doamnelor și domnilor, sunt de acord că această problemă este dificil de soluționat. Nu cred că este imposibil, însă, din punctul de vedere al grupului meu, aș dori să afirm că, în ceea ce privește dezbaterile din Franța, considerăm inacceptabil ca observatorii, oricare ar fi statutul lor, să rămână în același timp și membri în parlamentele lor naționale. Considerăm că cei care intră în Parlament în calitate de observatori ar trebui să renunțe la mandatele lor naționale.

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Dle Președinte, în conformitate cu articolul 110 din Regulamentul de procedură, ne-am reunit pentru a dezbată rezultatele Președinției suedeze – îl aplaud pe dl prim-ministru Reinfeldt, care a asigurat o președinție curajoasă, utilă și eficientă – însă ne-am reunit și pentru a examina rezultatele Consiliului European din 10 și 11 decembrie.

În ceea ce privește această chestiune, doresc să atrag atenția președintelui Comisiei, gardianul tratatelor și al aplicării acestora, asupra articolului 15 alineatul (6) din Tratatul privind Uniunea Europeană, care stipulează că președintele Consiliului European trebuie să prezinte un raport după fiecare reuniune a Consiliului European.

Pare sigur că dl Van Rompuy, noul președinte al Consiliului European, nu ni se va alătura și regret acest lucru. Este adevărat, dumnealui deține funcția de la 1 decembrie 2009, desfășoară o activitate diplomatică intens, dar consider că primul său act politic ar fi trebuit să fie acela de a veni și de a se prezenta Parlamentului European. Prin urmare dumnealui trebuia să vină și să prezinte concluziile Consiliului European din 10 și 11 decembrie 2009.

Președinte. – Permiteți-mi să explic: s-a ajuns la o înțelegere între președintele Consiliului European, dl Van Rompuy și președintele în exercițiu al Consiliului, dl Reinfeldt, ca această ultimă lună a Președinției să se

desfășoare conform vechilor principii. Această înțelegere este în vigoare. Președintele Consiliului European, dl Van Rompuy, va prelua mandatul la 1 ianuarie 2010.

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Dle Președinte, nu este responsabilitatea șefilor de stat și de guvern să se ocupe de aplicarea tratatelor care au fost ratificate de popoare.

Președinte. – Voi explica mai detaliat: invitarea și colaborarea cu președintele Consiliului European și prim-ministrul în exercițiu care reprezintă președinția prin rotație este o hotărâre care aparține tuturor deputaților. Noi vom decide, de asemenea, cine este invitat și în ce ordine. Tot noi vom conveni între instituții – Parlamentul European și Consiliul European – care este modul în care vom colabora. În plus, consider că remarcile dumneavoastră sunt premature.

Trebuie să se încheie un acord interinstituțional. Comisia Europeană este implicată, de asemenea, în această problemă. Este prea devreme să discutăm acest lucru. Este foarte important să păstrăm un echilibru adecvat între actuala președinție și șef al guvernului și președintele Consiliului European, dl Van Rompuy. Președințiile noastre se schimbă, în timp ce președintele rămâne același, însă trebuie să cooperăm, de asemenea, cu șefii de guvern. Avem nevoie de cooperarea cu guvernele, deoarece în calitate de organism legislativ, trebuie să avem contact permanent cu guvernul țării care exercită președinția.

În plus, modul în care vom colabora și pe cine vom invita constituie decizia noastră – în consultare cu Consiliul European, cu siguranță. Vor avea loc discuții în această privință. Doresc să vă spun că este mult prea devreme să facem acest lucru. Între timp dl Reinfeldt urmează să prezinte raportul ultimelor șase luni de activitate ale Consiliului European. Dl Van Rompuy nu a fost implicat în această activitate deoarece a fost numit cu doar câteva săptămâni în urmă, deci nu ar fi putut dezbate în niciun fel această chestiune astăzi. Chestiunea este foarte clară.

2. Măsurile de executare (articolul 88 din Regulamentul de procedură): consultați procesul-verbal

3. Bilanțul președinției suedeze - Concluziile Consiliului European din 10 și 11 decembrie 2009 (dezbateri)

Președinte. – Doresc să urez un bun venit călduros dlui prim-ministru Reinfeldt, care a fost alături de noi aproape jumătate de an în calitate de președinte în exercițiu. Doresc, de asemenea, să urez bun venit dlui președinte Barroso.

Următorul punct este dezbateri comună privind:

– declarația Consiliului privind rezultatele Președinției suedeze;

– raportul Consiliului European și declarația Comisiei privind rezultatele Consiliului European din 10 și 11 decembrie 2009.

Fredrik Reinfeldt, Președinte în exercițiu al Consiliului. – Dle Președinte, sunt recunoscător pentru această ocazie de a mă adresa Parlamentului European încă o dată într-o perioadă atât de importantă.

În timp ce vorbim, reprezentanți ai 193 de țări s-au reunit la un centru de conferințe din Copenhaga, discutând, combătând, negociind și încercând să îndeplinească așteptările a milioane de oameni din toată lumea. În numai două zile se va încheia conferința ONU cu privire la schimbările climatice. Curând vom privi înapoi la o reuniune crucială nu numai pentru UE, ci pentru întreaga lume; o reuniune decisivă pentru cei care nu-și pot crește culturile datorită lipsei apei, decisivă pentru cei care și-au pierdut casele în tornade sau inundații și decisivă pentru cei care construiesc în zadar ziduri contra nivelului mării care crește în fiecare an.

Știm care sunt riscurile, atunci de ce este atât de dificil să acționăm? Acest lucru se întâmplă din cauză că ne este teamă să ne schimbăm modul de viață? Totuși știm că dacă vom continua să utilizăm resursele planetei în felul în care o facem acum, modul nostru actual de viață nu va mai constitui o opțiune și ne vom confrunta cu schimbări și mai dramatice. Există lucruri mai grave de care să ne temem, decât pierderea confortului nostru zilnic.

Lupta împotriva schimbărilor climatice a constituit o prioritate a agendei de-a lungul Președinției suedeze, în cadrul tuturor reuniunilor Consiliului European și al tuturor summiturilor cu partenerii importanți ai

Uniunii. După cum probabil știți, am adoptat un mandat cuprinzător în cadrul reuniunii Consiliului European din octombrie, pentru a păstra poziția de lider a UE în cadrul negocierilor privind schimbările climatice. Am convenit asupra obiectivului pe termen lung de reducere a emisiilor cu 80-95 % până în 2050 și am reînnoit oferta noastră de reducere a emisiilor – 30 %, cu condiția ca și celelalte părți să facă eforturi comparabile. Am convenit asupra reducerilor de emisii pentru transportul internațional și, în ciuda rezistenței din unor părți, am evaluat în cifre necesarul financiar global al țărilor în curs de dezvoltare în vederea luptei împotriva schimbărilor climatice. Săptămâna trecută – după săptămâni de consultări bilaterale – am mai făcut încă un pas: un pachet financiar rezultat în urma unui efort comun, alocat pentru „demararea rapidă” a acțiunii împotriva schimbărilor climatice în țările în curs de dezvoltare, care oferă 7,2 miliarde de euro pentru următorii trei ani.

Știu că nu este suficient. Prin urmare, trebuie să afirm că, deși sunt satisfăcut că în cadrul Consiliului European s-a ajuns la un acord privind această măsură, este timpul ca și alte țări dezvoltate să ni se alăture.

Deci, ce trebuie să facem la Copenhaga? Avem nevoie de angajamente obligatorii pentru reducerea gazelor cu efect de seră, nu numai din partea țărilor dezvoltate, ci și din partea țărilor în curs de dezvoltare, pentru a ne asigura că încălzirea globală se menține sub nivelul obiectivului de 2 °C despre care știința ne spune că este necesar.

Am discutat cu conducerea Indiei și Chinei. Cunosc opinia lor în această privință. De ce ar trebui ca ei să fie de acord cu dezvoltarea curată și ecologică, având în vedere că noi am poluat lumea timp de decenii? Este și acesta un mod de a privi lucrurile, însă problema este următoarea: lumea dezvoltată nu poate rezolva problema singură. Emisiile din țările în curs de dezvoltare încep deja să le depășească pe cele din țările dezvoltate. De aceea este nevoie să cooperăm pentru a rezolva problema. În ceea ce ne privește, putem compensa pentru anii de comportament iresponsabil. Putem contribui la finanțarea măsurilor împotriva schimbărilor climatice din țările în curs de dezvoltare. Uniunea Europeană și-a asumat responsabilitatea săptămâna trecută. Nu forma este cea care contează la Copenhaga, ci fondul. Putem fi mulțumiți dacă obținem un acord asupra reducerilor de emisii și asupra finanțării, precum și un angajament de a demara acțiuni imediate și, mai important, putem începe lupta împotriva schimbărilor climatice.

Anul trecut ne-am confruntat dintr-o dată cu cea mai serioasă criză financiară din 1930 până în prezent. Ni s-a cutremurat realmente pământul sub picioare. Brusc ne-a devenit clar cât de interconectate sunt piețele financiare și cât de interdependenți suntem pentru a găsi un răspuns comun. În decursul a numai câteva luni, guvernele din UE au adoptat măsuri de sprijin extraordinare. Acesta a fost un răspuns rapid și impresionant, însă a avut și un preț. Deficitul nostru cumulat al finanțelor publice a ajuns acum la aproape 7 % din PIB – de peste trei ori mai mare față de anul trecut. Douăzeci de state membre se confruntă cu proceduri legate de deficitul excesiv. În concluzie, supravegherea crizei financiare și economice a constituit, evident, o altă prioritate importantă în această toamnă.

Permiteți-mi să prezint pe scurt ce am întreprins. La sfârșitul lui octombrie am ajuns la un acord asupra strategiei fiscale de ieșire, iar în cadrul reuniunii Consiliului European de săptămâna trecută am convenit asupra principiilor de ieșire din cadrul sistemelor de ajutor financiar. În plus, am convenit asupra unei structuri absolut noi de supraveghere financiară în Europa. Atunci când fluxurile financiare sunt internaționale, supravegherea nu mai poate fi exercitată numai la nivel național. Acum depinde de Parlamentul European să ajungă la un acord asupra măsurilor finale.

Ne-a fost clar, de asemenea, că acea „cultură a bonusurilor” nu putea continua în modul în care se obișnuiseră oamenii. Sunt bucuros că UE a reușit să convingă G20 să ajungă la un acord asupra unor modificări de profunzime ale acestei politici. Noile norme vor consolida necesitatea existenței unei legături între rezultate și recompense.

Criza economică și financiară ne-a lovit puternic, dar am demonstrat capacitatea de a acționa și ne-am întărit rezistența. Odată ce ne-am asigurat revenirea, UE va avea o poziție mai puternică, mulțumită măsurilor pe care le-am adoptat.

Președinția suedeză a fost exercitată într-o perioadă de modificări instituționale. Când am preluat președinția, la 1 iulie, acest Parlament era nou ales. Nu numiserăm încă un președinte al Comisiei Europene. Rezultatul referendumului irlandez care urma să aibă loc era incert. Nu era clar dacă Tratatul de la Lisabona urma să fie ratificat de toate statele membre. Nu era clar nici măcar dacă era posibil să intre în vigoare în timpul Președinției suedeze.

Apoi drama s-a rezolvat. În urma unor consultări strânse cu acest Parlament, José Manuel Barroso a fost numit președinte al Comisiei Europene pentru un al doilea mandat. Președinția avea acum un omolog stabil în cadrul Comisiei, cu care să poată colabora. Rezultatul referendumului irlandez a fost o victorie pentru Irlanda. A fost o victorie pentru cooperarea europeană. Ne-a adus cu un pas mai aproape de Tratatul de la Lisabona.

Însă a apărut ceva neașteptat. Într-o etapă târzie, președintele ceh a prezentat noi condiții pentru a semna. A trebuit să soluționăm aceste cereri într-un mod care să nu declanșeze apariția de condiții similare din partea altor state membre și am reușit să facem acest lucru în cadrul reuniunii Consiliului European din octombrie. Apoi, câteva zile mai târziu, președintele ceh a semnat. Imediat după semnare, am început din nou să mă consult cu colegii. A trebuit să convenim asupra pozițiilor de vârf – asupra președintelui Consiliului European și să numim Înaltul Reprezentant. Nu exagerez când spun că a fost o ușurare când toate pregătirile au fost finalizate la 1 decembrie. Tratatul de la Lisabona putea în sfârșit să intre în vigoare.

Acum Uniunea Europeană va fi mai eficientă. Va avea instrumente mai bune pentru a lupta împotriva schimbărilor climatice și a influența agenda economică globală. Noul președinte al Consiliului European va asigura continuitatea. Înaltul Reprezentat va asigura coordonarea relațiilor noastre externe. Vom avea o Uniune mai democratică prin implicarea în mai mare măsură a Parlamentului European și a parlamentelor noastre naționale. A început o nouă eră pentru Uniunea Europeană.

Când am venit în fața dumneavoastră aici la 15 iulie, ne aflam încă în chinurile crizei financiare și economice. A existat incertitudine cu privire la tranziția la noul tratat. Nu am știut dacă vom reuși să ne unim și să îi încurajăm pe alții să facă același lucru pe drumul nu foarte lung – dar foarte anevoios – spre Copenhaga.

În cadrul reuniunii Consiliului European de săptămâna trecută, Președinția suedeză a prezentat rezultatele cu privire la toate cele cinci priorități ale sale: un mandat puternic al UE pentru schimbările climatice; supravegherea crizei financiare și economice; Strategia UE pentru regiunea Mării Baltice; Programul de la Stockholm pentru justiție și afaceri interne; consolidarea poziției UE ca actor global, incluzând extinderea și un nou serviciu pentru acțiunea externă. Așa cum am spus, odată cu intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, a început o nouă eră pentru Uniunea Europeană.

Doresc să închei mulțumindu-vă tuturor. Președinția are nevoie de ajutorul Parlamentului European în procesul de soluționare a provocărilor cu care ne confruntăm. Vă mulțumesc pentru acordarea acestui ajutor.

Doresc, de asemenea, să mulțumesc Comisiei și, în special, dlui José Manuel Barroso. Am petrecut mai mult decât o perioadă normală de timp cu José Manuel toamna aceasta. Dumnealui a reprezentat un sprijin major pentru mine și pentru Președinția suedeză.

În cele din urmă, doresc să mulțumesc statelor membre pentru bunăvoința acestora de a lăsa la o parte neînțelegerile și a ajunge la un compromis – în interesul Europei – pentru a găsi soluții care să nu fie numai în beneficiul lor, ci al întregii Europe. Această unitate constituie punctul nostru forte.

José Manuel Barroso, președintele Comisiei. – Dle Președinte, dle prim-ministru, în ultimele șase luni a intrat în vigoare un nou tratat, încheind aproape un deceniu de dezbateri și deschizând calea unor noi oportunități pentru această Uniune Europeană nouă, extinsă, din prezent. S-au observat primele semne că acțiunile ferme întreprinse pentru a stabili economia europeană în fața crizei produc câteva rezultate. Iar pe ultima sută de metri până la Copenhaga, putem afirma clar că Uniunea Europeană a depus eforturi mari pentru a păstra elanul pe care l-a produs în vederea unei acțiuni globale decisive în lupta privind schimbările climatice.

Prin urmare, doresc să îmi exprim recunoștința față de dl prim-ministru Fredrik Reinfeldt și întreaga echipă a Președinției suedeze pentru succesul masiv al președinției. Este deosebit de important că Președinția suedeză a fost atât de eficientă în legătură cu asigurarea finalizării procesului de ratificare a Tratatului de la Lisabona, gestionând cu succes tranziția la acest nou tratat și îndeplinind în același timp toate celelalte obiective. A avut loc numirea primului președinte al Consiliului European și a primului Înalt Reprezentant, vicepreședinte al Comisiei, de către Consiliul European. Și să nu uităm – deoarece este un moment foarte important pentru acest Parlament, că în urma desemnării unanime de către Consiliul European – a avut loc alegerea de către acest Parlament a președintelui următoarei Comisii, cu majoritate calificată.

Consiliul European s-a reunit săptămâna trecută pentru prima dată ca instituție completă. A fost, de asemenea, prima dată când a participat noul Înalt Reprezentant și vicepreședinte al Comisiei, dna Catherine Ashton. Noul președinte al Consiliului European își va exercita efectiv mandatul începând cu 1 ianuarie 2010 și a prezentat orientările sale legate de organizarea Consiliului European în viitor. Salut toate propunerile care vizează ca în activitatea sa Consiliul European să aibă mai multă consecvență și mai multă continuitate. De

asemenea, salut ideile legate de existența mai multor discuții politice, oneste, precum și a unor concluzii scurte și la obiect.

Au existat multe alte aspecte care au făcut parte dintre obiectivele Consiliului European. Doresc să subliniez numai câteva, fără a uita un obiectiv foarte important, definirea Strategiei pentru Marea Baltică, care poate constitui un model pentru alte activități de cooperare regională în interiorul Uniunii Europene, precum și cu unii dintre parteneri.

În ceea ce privește economia, păstrăm echilibrul între menținerea stimulării și pregătirea strategiilor noastre de ieșire. Am prezentat scena pentru Strategia noastră europeană pentru 2020. Sper ca în cadrul Consiliului European să existe prioritatea discutării acestei agende foarte importante pentru viitorul Europei, și anume prin dezbateri în cadrul următoarelor reuniuni, în cadrul Consiliului European oficial din februarie și în cadrul Consiliului European din primăvară. Doresc să reiterez acum oferta mea de a participa la ședința în plen, astfel încât Parlamentul să poată organiza o dezbatere specifică legată de acest aspect important. Cred că este extrem de important să existe o implicare deplină a Parlamentului European și, în ceea ce privește Consiliul, a Consiliului European, în această Strategie UE 2020, esențială pentru viitorul nostru.

În ceea ce privește Programul de la Stockholm, propunerile Comisiei au fost transpuse acum într-o abordare elaborată de comun acord pentru următorii cinci ani. Știu că multe persoane din acest Parlament ne împărtășesc hotărârea de a proceda astfel încât Consiliul din primăvară să profite de oportunitățile oferite de Tratatul de la Lisabona în legătură cu schimbarea treptată a acțiunii europene privind libertatea, securitatea și justiția. Acesta a fost unul dintre motivele esențiale pentru care am decis să reorganizăm portofoliile colegiului următor în acest domeniu. Acesta va fi unul dintre cele mai importante domenii ale activității Uniunii Europene în următorii cinci ani.

Consiliul European a avut o semnificație specială pentru lupta împotriva schimbărilor climatice. În ultimii câțiva ani Uniunea Europeană a elaborat o abordare consecventă și ambițioasă cu privire la schimbările climatice. Sunt foarte mândru că această agendă foarte ambițioasă a fost inițiată de Comisie. Impactul reducerii nivelului emisiilor se va putea simți abia după câteva decenii, însă luăm deja măsuri concrete, oferind obiectivelor noastre putere de lege.

Să fim cinstiți în această privință. Unii dintre partenerii noștri își anunță intențiile prin declarații de presă; însă noi ne-am anunțat intențiile prin legislație, asupra căruia s-a ajuns deja la un acord din partea tuturor statelor membre. Țările dezvoltate trebuie să ia măsuri, însă trebuie și să ajute țările în curs de dezvoltare să rupă asocierea între creștere și nivelul ridicat al emisiilor. Cred că este bine că reuniunea de săptămâna trecută a Consiliului European s-a concentrat asupra modului în care această poziție de lider poate contribui la obținerea unei înțelegeri ambițioase la Copenhaga: promițând ajutor pentru țările în curs de dezvoltare, nu într-un viitor îndepărtat, ci chiar anul viitor; subliniind clar faptul că înțelegerea trebuie să fie cuprinzătoare și trebuie să aibă mecanisme de verificare pentru fi respectată; păstrându-ne disponibilitatea de a ridica nivelul obiectivelor, însă numai dacă și ceilalți vin cu angajamente ambițioase la masa negocierilor.

În opinia mea, Consiliul European a obținut rezultate foarte importante, și anume în două privințe. În primul rând, cu privire la finanțe, Consiliul a reușit să elaboreze un pachet de măsuri financiare cu începere imediată, mai solide decât se anticipase și, ceea ce era esențial, cu implicarea tuturor statelor membre. Desigur, unele persoane au afirmat că Uniunea Europeană nu acordă suficiente fonduri, însă 7,2 miliarde de euro, care în prezent înseamnă mai mult de 10 miliarde de dolari, pentru o perioadă de trei ani, reprezintă un angajament foarte serios. Sper că acum finanțarea este garantată, nu mai este doar la nivel de aspirație. Acum ceilalți vor trebui să prezinte oferte similare. Consiliul European a reiterat, de asemenea, angajamentul său legat de finanțarea pe termen mediu, pentru a asigura că furnizează partea sa echitabilă de contribuție, necesară pentru 2020.

În al doilea rând, măsurile privind lupta împotriva schimbărilor climatice au constituit uneori un aspect care a creat disensiuni în cadrul Consiliului European. Totuși, de data aceasta, atmosfera a fost diferită. A existat un sentiment puternic, împărtășit, că toate părțile sunt interesate ca Uniunea Europeană să-și asume responsabilitatea. Acum ar trebui să obținem beneficii în urma investițiilor efectuate în calitate de pionieri în cadrul acestei agende.

Mi s-a părut încurajatoare conștientizarea faptului că Uniunea Europeană trebuie să rămână unită. Să sperăm că această determinare rămâne fermă sub presiunile care se vor exercita în următoarele două-trei zile.

La ce ne putem aștepta în următoarele câteva zile? Prim-ministrul Rasmussen al Danemarcei va prezenta, probabil, un text astăzi – care, însă, conține multe spații goale în locul unor cifre importante. Sarcina liderilor

va fi să îl transforme într-o înțelegere. De aceea voi pleca spre Copenhaga imediat după această dezbatere. Împreună cu dl prim-ministru Reinfeldt vom face tot posibilul ca Uniunea Europeană să conducă această dezbatere.

Știm că atmosfera actuală nu este neapărat favorabilă la Copenhaga. Știm, de asemenea, că acest lucru face parte din ritmul obișnuit al unei negocieri la nivel de vârf. Cu toate acestea, participarea atâtor șefi de stat și de guvern va reprezenta o motivare puternică pentru a se ajunge la o înțelegere. Dacă înțelegerea include un angajament real de a reduce emisiile, atât din partea țărilor dezvoltate, cât și a celor în curs de dezvoltare, un angajament clar cu privire la finanțarea necesară în acest scop și un acord asupra modului în care se va aplica și verifica acest lucru – dacă acest acord va include diferite elemente ale foii de parcurs de la Bali și poate fi privit ca o abordare adecvată pentru respectarea limitei de 2 °C, atunci cred că putem afirma în mod corect că va reprezenta o realizare majoră. Nu am ajuns acolo încă, dar cred că este posibil să ajungem la acest acord.

Următoarele câteva zile vor arăta dacă se vor realiza aspirațiile despre care am discutat în Parlament atât de des, însă cred că există deja o nevoie stringentă de schimbare și cred că avem nevoie de un succes la Copenhaga. Sunt foarte multe în joc. Bineînțeles, trebuie găsit un echilibru, dar există, de asemenea, sentimentul că generația de astăzi știe că este o provocare care nu poate fi evitată. Cred că reuniunea de săptămâna trecută a Consiliului European a pregătit terenul ca Uniunea Europeană să se afle la înălțimea provocării. Sper că, prin intermediul poziției de lider e Europei, vom avea succes la Copenhaga.

Joseph Daul, în numele Grupului PPE. – (FR) Dle Președinte, dle Barroso, dle Reinfeldt, doamnelor și domnilor, Grupul Partidului Popular European (Creștin Democrat) este de acord cu modul în care dumneavoastră, dle Reinfeldt, ați gestionat președinția prin rotație, în conformitate cu Tratatul de la Nisa. Este de acord, de asemenea, cu ultimele propuneri ale Consiliului European, atât cu privire la lupta împotriva schimbărilor climatice, la criză, cât și la crearea unui spațiu de securitate în Europa, a unei protecții din partea Europei.

Grupul meu sprijină cu siguranță guvernarea onestă și responsabilă a afacerilor europene, care a constituit caracteristica principală a Președinției suedeze. Guvernare onestă, deoarece într-o perioadă când atât de mulți dintre prietenii, vecinii și rudele noastre sunt loviți de criză pentru că și-au pierdut locurile de muncă sau acestea le sunt încă amenințate, Europa nu le-a făcut promisiuni false. În schimb construiește viitorul, viitorul nostru, asigurându-se că afacerile vor avea din nou mijloace pentru creație, inovare și astfel vor crea locuri de muncă.

Guvernare responsabilă deoarece, în privința luptei împotriva schimbărilor climatice, a securității, dar și a ocupării forței de muncă și a economiei, Europa pune în aplicare modelul economiei de piață sociale. Organizează calendarul, precum și demersurile pentru o ieșire din criză concertată, treptată, dar și dificilă. Elimină practicile dezastruoase constatate în cadrul piețelor financiare, în ultimele câteva decenii. Sprijină IMM-urile și întărește coeziunea socială, fără care nu pot fi realizate lucruri durabile.

Să avem grijă, totuși, să nu repetăm greșelile Strategiei de la Lisabona care, stabilind obiective nerealiste, a fost mai decepționantă decât orice altceva. Să avem grijă să ne asigurăm că noua strategie economică, numită „Uniunea Europeană 2020” nu devine o altă fiară complicată. Dle Reinfeldt, dle Barroso, Europa demonstrează un simț al responsabilității și în cazul luptei împotriva schimbărilor climatice. Prin decizia de a oferi 2,4 miliarde de euro ca ajutor financiar timp de trei ani, Europa stabilește un exemplu, furnizând o treime din ajutorul internațional destinat țărilor celor mai sărace.

Acum mă aștept ca partenerii noștri să procedeze în același mod. De la Copenhaga mă aștept la angajamente echilibrate, la angajamente pe termen scurt și mediu și la angajamente verificabile, împreună cu sancțiuni financiare în eventualitatea nerespectării acestora. Cu alte cuvinte, mă aștept ca Europa să nu fie indusă în eroare de Copenhaga.

Pentru a încheia, Grupul PPE sprijină orientările Consiliului privind securitatea conform noului Program de la Stockholm. Cetățenii noștri doresc mai multă securitate, dar și respect pentru libertățile publice. Aceștia doresc să fie protejați în viața lor de zi cu zi, doresc să știe ce mănâncă și ce consumă dar, în același timp, se așteaptă – și acest lucru este firesc – să trăiască într-o societate mai corectă, care îi respectă mai mult pe ceilalți. Aceasta este exact ceea ce Europa pe care noi, Grupul PPE, o apărăm și o promovăm.

Doamnelor și domnilor, acum că s-au terminat crizele acute și sușurile și coborășurile instituționale, a venit momentul pentru a lua decizii importante și nu există prea mult loc pentru greșeli. În câteva zile vom vedea dacă poziția curajoasă a Europei privind schimbările climatice a dat roade. Vom vedea dacă Statele Unite ale Americii, China și alte țări trag de timp sau dacă doresc într-adevăr să se califice în finală cu scopul de a deveni acționarii responsabili ai lumii.

Doresc să mulțumesc Președinției suedeze pentru eforturile sale și, mai presus de toate, acum că ne apropiem de Crăciun, dlui Reinfeldt. Ați muncit din greu în ultimele șase luni; nu a fost ușor, o știm bine cu toții. De asemenea, îi doresc mult succes dlui Van Rompuy, care va prelua conducerea timp pentru doi ani și jumătate, și rog Consiliul să nu uite că, de acum înainte, Consiliul și Parlamentul joacă în aceeași ligă în împrejurări întrucâtva mai transparente.

Martin Schulz, în numele Grupului S&D. – (DE) Dle președinte, doamnelor și domnilor, astăzi s-a menționat de câteva ori conceptul de tranziție și cred că este un termen adecvat pentru a descrie Președinția suedeză. A fost o președinție de tranziție de la un tratat, Tratatul de la Nisa, care s-a dovedit total impracticabil, la Tratatul de la Lisabona, care este supraîncărcat cu așteptări, dintre care nu toate pot fi îndeplinite, din punctul meu de vedere, întrucât Tratatul de la Lisabona nu poate reprezenta finalul dezvoltării instituționale în Europa. În această privință trebuie să fim atenți să nu ne așteptăm ca Tratatul de la Lisabona să ne îndeplinească toate dorințele pentru toate soluțiile la toate problemele lumii, deoarece constatăm deja cât de greu este să lucrăm cu Tratatul de la Lisabona, dacă luăm în considerare toate punctele apărute pe ordinea de zi.

Aș dori să încep cu problemele instituționale pe care le-a creat acest tratat. Astăzi îl avem încă aici pe prim-ministrul suedez. Cine va reprezenta președinția Consiliului data viitoare? Dl Van Rompuy, președinția prin rotație a Consiliului, apoi președintele Comisiei, apoi baroneasa Ashton – dacă iau toți cuvântul atunci cel puțin, pentru prima dată, pentru primele patru discursuri nu vom mai avea această conferință permanentă a PPE și apoi o vom avea pe baroneasa Ashton și, prin urmare, un socialist de rigoare, care va agita lucrurile. Acesta este cu siguranță un avantaj.

(Interpelări)

Firește, nu știu dacă vor participa dl Van Rompuy sau dl Zapatero, dar vă mulțumesc, dle Langen. Dacă știți deja că va participa dl Zapatero, ați avut o contribuție utilă de data aceasta. Vă mulțumesc foarte mult.

Președinția suedeză a fost o președinție a tranziției, dar și o președinție care, încă o dată, a avut experiența dnei Merkel și a dlui Sarkozy care și-au ținut cărțile ascunse până la sfârșit, permițându-i președinției actuale să-și desfășoare activitatea – în timp ce opinia publică afirma că „nu știe ce se întâmplă, nu poate să facă nimic” – și trebuie să plătească prețul jocului lor tactic. Aceasta a fost soarta dlui Reinfeldt în decursul ultimelor luni. Slavă Domnului, acum acest lucru a luat sfârșit. Acestea sunt progresele pe care le-am făcut cu Tratatul de la Lisabona: puțin mai multă transparență în cadrul structurilor noastre instituționale. Și desigur încă ceva: consolidarea competenței Parlamentului European. Cu toate acestea, mai multă competență pentru Parlamentul European înseamnă și că celelalte instituții vor trebui se să confrunte cu Parlamentul. Pentru președintele Consiliului European acest lucru înseamnă că va trebui să coordoneze deciziile pe care dorește să le elaboreze în cadrul Consiliului – cel puțin deciziile legislative – cu Parlamentul. Ar fi înțelept să nu-l considere pe președintele Parlamentului European un spectator în cadrul reuniunilor Consiliului, ci un reprezentant al unei instituții căreia i s-a acordat o putere mai mare. Aceasta este ceea ce aștept de la dl Van Rompuy, de exemplu.

Consiliul și Comisia, de asemenea, ar trebui să încerce să obțină o majoritate în Parlament, în temeiul acestui tratat nou, care va putea răspunde provocărilor sociale, de mediu și financiare pe care ele însele le-au formulat în programele lor, deoarece pentru legislație acestea au nevoie în cele din urmă de o majoritate calificată în acest Parlament dacă doresc să le fie adoptate inițiativele. Prin urmare, Comisia ar face bine să încerce să obțină o majoritate în cadrul întregului Parlament, lucru care nu se potrivește cu faptul că membrii Comisiei sunt conducători adjuncți ai partidelor europene și, prin urmare, reprezintă dovezi ale unilateralității anumitor curente politice. Acest lucru reprezintă un aspect la care va trebui să vă gândiți serios, dle Barroso.

Președinția suedeză a depus multe eforturi în acest sens. Voi admite bucuros acest lucru aici. Cu toate acestea, în final – și aceasta nu este vina dvs., dle Reinfeldt, ci vina sistemului – acest lucru nu a avut influență asupra deciziilor importante, inclusiv asupra celor care se iau în prezent la Copenhaga, deoarece o singură președinție prin rotație nu poate influența foarte multe lucruri, poate doar coordona și există o diferență între coordonare și influențare. Influențarea supravegherii piețelor financiare, schimbările climatice, eforturile pentru redresare economică – acestea sunt acțiuni pe care doar Europa ca întreg le poate întreprinde, prin colaborarea dintre instituțiile sale. Prin urmare, cred că Tratatul de la Lisabona reprezintă un progres. Faptul că Președinția suedeză a reușit intrarea acestuia în vigoare în final mi se pare că a fost un mare succes al acestei președinții de tranziție.

Guy Verhofstadt, în numele Grupului ALDE. – (FR) Dle Președinte, în primul rând, în această dimineață nu voi vorbi despre chestiuni instituționale, astfel cum au procedat alții înaintea mea. Cu siguranță, vom avea timp să discutăm aceste probleme, întrucât Consiliul pare că va pune în aplicare un protocol care necesită

o conferință interguvernamentală. Trebuie să ne gândim dacă dorim sau nu o conferință. Cred că noi cei din Parlamentul European vom avea totuși câteva idei privind acest subiect pentru a ne asigura că vom face progrese în legătură cu democrația europeană și că vom compensa lipsa de transparență și de democrație din cadrul cooptărilor propuse.

Acestea fiind spuse, doresc să mulțumesc în special președinției, prim-ministrului Reinfeldt și dnei Malmström pentru relațiile excelente pe care le-au menținut cu Parlamentul și pentru gestionarea bună a celor ce s-au dovedit a fi, până la urmă, probleme foarte dificile – mă refer, desigur, la ratificarea Tratatului de la Lisabona. Am depășit chiar și „obstacolul Klaus”; de acum înainte vom vorbi despre obstacolul Klaus și modul excelent în care Președinția suedeză a rezolvat problema.

În al doilea rând, cred că celălalt element cel mai important este Programul de la Stockholm care a fost adoptat și care acum trebuie pus în aplicare. Cu toate acestea, pentru dvs., dle Reinfeldt, președinția nu se încheie aici, firește, întrucât mai există încă summitul de la Copenhaga, unde trebuie să mai câștigați teren.

Aș dori să transmit, astăzi, în fața acestei Camere, un mesaj optimist și semnificativ care contrazice cumva cele citite în presa de astăzi. Presa de astăzi se caracterizează prin pesimism: se va ajunge sau nu la un acord? Cred că este posibil un acord deoarece există parteneri serioși și trebuie să încercăm să-i găsim și să-i motivăm.

Faptul că președintele Obama și prim-ministrul chinez sosesc mâine și poimâine reprezintă dovada disponibilității acestora de a ajunge la un acord. Cred că trebuie să urmăm o strategie. Care strategie, totuși, doamnelor și domnilor? Cred că trebuie urmăm o strategie prin care să încercăm să stabilim o cooperare tripartită între Statele Unite ale Americii, China și Europa.

Dacă, în decursul următoarelor două zile, acestea trei ajung la un acord inițial, atunci vom avea o bază serioasă pentru a le convinge pe celelalte – India, Brazilia și alte țări – să ni se alăture în acest efort. Prin urmare, îndemn la o abordare proactivă. Cel mai important lucru este să ne luptăm pentru această alianță tripartită, necesară încheierii unui acord și să propunem încă de la început o reducere cu 30 % a emisiilor. Această propunere trebuie să demonstreze o finalitate.

În opinia mea trebuie să ne lăsăm ghidați, în această fază finală a negocierilor la Copenhaga, de Hegel, care a afirmat că nu imposibilul este cel care ne conduce spre disperare, ci ceea ce a fost posibil dar nu a fost realizat. Cred că, prin perseverența Președinției suedeze, vom avea succes la summitul de la Copenhaga.

Rebecca Harms, în numele Grupului Verts/ALE. – (DE) Dle Președinte, dle Barroso, dle Reinfeldt, după ce am petrecut patru zile în Copenhaga, îmi este foarte greu să ascult afirmațiile referitoare la „rolul de lider al Uniunii Europene”. Conducerea – și am învățat acest lucru la grădiniță – se obține în principal prin oferirea unui bun exemplu. Aș dori acum să vă întreb, dle Reinfeldt și dle Barroso, dacă de fapt credeți că printr-o strategie care se bazează pe minciuni, auto-dezamăgire și decepție internațională pe scară largă putem obține un rol de lider în cadrul unui proces internațional cum este cel de la Copenhaga.

Ar trebui să știți, dle Reinfeldt – și dl Barroso știe cu siguranță acest lucru deoarece este implicat de suficient de mult timp – că obiectivul privind cele două grade este o „misiune imposibilă” dacă europenii rămân la nivelul ofertelor prezentate până acum. Nivelul țintă al reducerilor este neadecvat. În același timp, noi europenii am folosit toate portile pentru a evita o politică de reducere la noi acasă. Nu mai există limite pentru punctele de plecare. Vorbele goale au devenit ordinea zilei nu doar pentru Polonia, ci și pentru Suedia. Includerea pădurilor, pe care o promovați dvs. și guvernul dvs. în special, dl Reinfeldt, este o altă contribuție a Europei pentru a evita existența unei politici active de reducere a emisiilor.

S-a evaluat de către mulți experți de la Copenhaga că ceea ce ați propus dumneavoastră înșivă ca fiind maximul a ceea ce putem face nu ar avea drept urmare scăderea emisiilor în Europa până în 2020, ci creșterea lor. Deci, dle Reinfeldt, vă rugăm să explicați cum vom obține un nivel țintă de două grade dacă rămâne valabilă oferta de până acum.

Pentru a înrăutăți lucrurile și mai mult, un cotidian german, Financial Times, a anunțat astăzi că ați renunțat la obiectivul de 30 % pentru 2020 și că acum doriți în schimb să oferiți acest obiectiv pentru 2025. Dacă doriți să promovați cu adevărat acest proces, v-aș ruga să retrageți de urgență afirmațiile publicate în cotidianul de astăzi drept orientarea europeană.

Voi mai spune un ultim lucru în încheiere. Vor exista mii de observatori oficiali la ușile Centrului Bella în următoarele zile – chiar dacă au acreditare pentru conferință. Aceștia sunt oameni care lucrează din greu la politica privind schimbările climatice de ani de zile, unii dintre ei de zeci de ani de zile. Vă rog să vă asigurați

că, deoarece dintr-o dată acești oameni nu mai pot fi implicați, nu vor sfârși în închisoare sau nu vor trebui să stea timp de ore întregi cu mâinile legate pe pământ înghețat.

Sunt multe roluri de lider de pierdut la Copenhaga. Cu toate acestea, modul în care se prezintă acolo statul de drept din UE – nu vorbesc de grupuri distrugătoare, nici măcar în parte – și tratamentul exagerat al demonstrațiilor pașnici – Cecilia Malmström este, firește, expert juridic – reprezintă încă un lucru pe care va trebui să-l explicați la Copenhaga.

Michał Tomasz Kamiński, în numele Grupului ECR. – (PL) Dle Președinte, este păcat că ați vorbit despre încadrarea în timp exact înainte ca eu să iau cuvântul. Voi încerca să respect limita de timp.

Dle Reinfeldt, firește că meritați mulțumirile noastre. Așa cum s-a mai afirmat, Președinția suedeză a venit la conducere într-o perioadă dificilă de tranziție și turbulență asociate cu adoptarea Tratatului de la Lisabona. Aceste lucruri au rămas în urmă acum, dar președinția a venit la conducere și într-un moment de criză economică. Aș dori să-mi încep discursul, care nu va fi sub nicio formă laudativ, mulțumindu-vă pentru faptul că Președinția suedeză a evitat tentația populismului, în care se cade atât de ușor, în aceste vremuri dificile de criză.

Dle Reinfeldt, ați dovedit că nu există răspunsuri ușoare la probleme dificile. Președinția suedeză a demonstrat că în vremuri de criză Uniunea Europeană poate căuta soluții bune și nepopuliste, care pot ajuta nu doar Europa, ci și întreaga lume să iasă din această situație dificilă. Doresc să vă mulțumesc sincer pentru această muncă dificilă, pentru respectul dumneavoastră față de statele membre și pentru respectul pe care l-ați arătat față de Parlamentul European. A fost o perioadă dificilă și cred că ați trecut testul în această privință. Veți putea să vă încheiați misiunea în două săptămâni cu satisfacție deplină.

Cred că nu fără motiv nu ați menționat în discursul dumneavoastră politica externă. Din păcate, eu sunt obligat, la acest punct, să spun câteva cuvinte dure. Cred că în domeniul politicii externe, în special în două domenii, Președinția suedeză și ultimele șase luni nu pot fi considerate un succes.

În primul rând, ceea ce consider că a fost o criză complet inutilă legată de articolul nefericit despre soldații israelieni dintr-un cotidian suedez, precum și întreaga agravare inutilă a relațiilor dintre Președinția suedeză și Israel aruncă o umbră asupra ultimelor șase luni. Vreau să spun că președinția a greșit că nu a condamnat în mod neechivoc articolul din ziarul suedez. Eu și întregul meu grup credem că soldații israelieni nu apără doar Israelul, ci întreaga noastră civilizație. Cred că ultimelor șase luni le-a lipsit sprijinul pentru principalul nostru aliat din Orientul Mijlociu, Israelul. Dovada acestui lucru este rezultatul ultimului Consiliu European cu privire la Orientul Mijlociu, care deși, din punctul meu de vedere, este mai bun decât ceea ce s-a propus, nu ne oferă un rol de lider în Orientul Mijlociu. Uniunea Europeană ar trebui să conducă procesul de pace și ar trebui să fie forța principală care se luptă pentru pacea din Orientul Mijlociu. Dacă dorim să jucăm acest rol, trebuie să depășim propriile neînțelegeri. Nu putem adopta poziții pro-palestiniene unilaterale. Ultimele șase luni de politică externă, din păcate, nu au oprit acest lucru.

Am vorbit despre acest lucru ieri în timpul dezbaterii despre Georgia. Cred că imperialismul rus în creștere este una dintre cele mai grave probleme ale Uniunii Europene. Este periculos nu doar pentru vecinii Rusiei, ci și pentru întreaga Uniune Europeană. Totuși, aș dori să vă mulțumesc, dle Reinfeldt, pentru conducerea dvs. și pentru conducerea suedeză a Uniunii Europene. Rolul Parlamentului este să atragă atenția asupra ceea ce nu este întotdeauna, din punctul nostru de vedere, lucrul cel mai bun. Cred că, în ansamblu, în ciuda comentariilor negative pe care le-am făcut, Președinția suedeză a fost una pozitivă.

(Vorbitorul a fost de acord să accepte o întrebare adresată în conformitate cu articolul 149 alineatul (8) din Regulamentul de procedură)

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Aș dori să-l întreb pe dl Kamiński dacă domnia sa consideră acțiunile întreprinse de soldații israelieni în Gaza ca făcând parte din lupta pentru civilizația umană. Dumneavoastră sunteți cel părtinitor, deoarece oricine dorește pacea în această regiune ar trebui în principal să adopte o poziție, în conformitate cu rezoluțiile ONU, favorabilă dreptului palestinienilor la un stat independent. Sunteți singurul care trageți la răspundere în mod necorespunzător Suedia pentru poziția pe care a adoptat-o.

Michał Tomasz Kamiński, în numele Grupului ECR. – (PL) Cred că Israelul reprezintă singura democrație din Orientul Mijlociu. Statul israelian este un exemplu remarcabil pentru țările din Orientul Mijlociu în domeniul democrației. Războiul este, firește, un lucru dificil care aduce întotdeauna consecințe dureroase. De aceea suntem în favoarea păcii. În opinia mea, rolul nostru este să sprijinim procesul de pace din Orientul Mijlociu și să ne opunem cu fermitate terorismului.

Lothar Bisky, în numele Grupului GUE/NGL. – (DE) Dle Președinte, colega mea, dna Svensson, va lua cuvântul cu privire la subiectul Președinției suedeze. Aș dori să subliniez două puncte din concluziile primului summit după intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona. În primul rând, regret faptul că Consiliul European nu a comunicat niciun mesaj clar în ceea ce privește strategia viitoare a UE. Din contră, acesta a mers în aceeași direcție ca și Comisia anterioară, care a dorit să mențină principiile de bază ale Strategiei de la Lisabona, care a fost un eșec.

Cu toate acestea, chiar dacă s-a admis faptul că este necesară o nouă abordare politică, unde este aceasta? Nu am văzut-o. Cu noua Comisie, cu noul Parlament și președinte al Consiliului European, acum ar exista ocazia să începem o dezbatere cu totul nouă. Desigur, există acum noul tratat, precum și oportunitatea inițiativei cetățenilor care rămâne de pus în aplicare.

Punctul nostru de pornire este clar: prioritatea noastră, mai presus de toate celelalte, în special mai presus de interesele legate profit, trebuie să rămână preocupările sociale și de mediu ale oamenilor. Acesta trebuie să devină noul principiu de bază al strategiilor și al legislației Uniunii Europene, deoarece numai atunci cetățenii vor percepe UE ca reprezentând progresul pe termen lung.

În al doilea rând, noi, cei din aripa stângă a Parlamentului European, salutăm faptul că, în sfârșit, Consiliul îndeplinește solicitarea privind taxa pe transferul de capital. În dezbateră de ieri am fost încântați să-l auzim pe dl Barroso promițând faptul că noua Comisie, sub conducerea domniei sale, va avansa propuneri relevante în viitorul apropiat. Noi vom continua să aducem acest subiect în atenția dumneavoastră și rămânem la părerea că Uniunea Europeană poate și trebuie să facă primul pas în cazurile incerte. Să continuăm să așteptăm ca altcineva, la nivel global, să preia acest rol de la noi nu este ceva ce putem continua să facem.

Mario Borghezio, în numele grupului EFD. – (IT) Dle Președinte, doamnelor și domnilor, în ceea ce privește criza financiară, cu siguranță nu se poate nega faptul că Președinția suedeză s-a comportat logic și a adoptat o poziție logică și clară.

De ce v-a lipsit curajul de a da numele și prenumele celor responsabili pentru criza financiară, menționând în mod clar măsuri de oprire a speculațiilor, sau de a explica cetățenilor europeni faptul că băncile și instituțiile noastre financiare comercializează în continuare multe dintre produsele financiare expuse speculațiilor, poluând piața noastră?

De ce nu ați făcut un gest clar de sprijinire a economiei reale, care este reprezentată, mai presus de toate, de multitudinea de întreprinderi mici și mijlocii, de aria producției, de aria sănătoasă a economiei europene, căroră, repet, este și va fi întotdeauna necesar să li se ofere semne de încurajare și sprijin adevărat?

Poate că cea mai semnificativă provocare pe care a trebuit să o înfrunte Președinția suedeză a fost în privința libertății, securității și justiției, iar acest lucru este valabil, de asemenea, și pentru punerea în aplicare a Programului de la Stockholm. Ce concluzie putem trage din acest lucru? Eu cred că această Președinție nu a luat suficiente măsuri împotriva imigrației ilegale, iar măsurile care au fost luate au fost extrem de inefficiente. Președinția nu a avut un rol activ în lupta împotriva imigrației ilegale, nici chiar în ceea ce privește proiectele de integrare și rezolvare a problemelor privind refugiații.

Se pare că Europa a vorbit cu timiditate, nu numai în ceea ce privește politica externă – și sunt în totalitate de acord cu aceia care au protestat împotriva acestui lucru – dar și în privința acestui subiect specific. În aparență, Europei i-a lipsit autoritatea în ceea ce privește un subiect atât de important precum imigrația, din orice perspectivă am analiza acest lucru; fie din punctul de vedere al celor care, ca și mine, sunt foarte îngrijorați de imigrația ilegală, fie din perspectiva celor care sunt mai îngrijorați în privința punerii în aplicare a politicilor privind integrarea.

Avem mari speranțe că Președinția spaniolă va pune în aplicare ideile care au fost deja dezvăluite în anumite declarații influente, care susțin faptul că Europa nu trebuie să privească imigrația ca fiind o problemă care aparține în mod exclusiv țărilor din jurul Mediteranei.

Aceasta este, evident, o problemă care privește toată Europa, dar există un aspect în privința căruia țara mea a exprimat o solicitare clară, care nu a fost totuși luată în considerare. S-a sugerat adoptarea unei strategii serioase la nivelul întregii Europe împotriva moștenirii crimei organizate; o strategie care a dat rezultate excepționale în Italia. Această moștenire este prezentă pe cuprinsul întregii Europe: Mafia, mafiile organizate au invadat toată Europa, infiltrându-se în economia reală și, mai ales, în economia financiară.

Încă mai așteptăm un semnal clar că vom fi martorii introducerii unui sistem juridic european împotriva acestui tip de crimă organizată, care este atât de puternic în câteva țări – dacă nu cumva în toate țările din

Uniunea Europeană. Din moment ce acest tip de infraționalitate poate opera mult prea liber, a profitat de libertățile noastre, mișcându-se după voie între piețele financiare, paradisurile fiscale și piețele pe care se tranzacționează proprietăți și alte bunuri. Acesta este aspectul în privința căruia am fi putut beneficia de pe urma unui nivel de claritate mai ridicat, o linie de acțiune mai coerentă din partea Președinției suedeze. Acuzăm Președinția suedeză în mod deschis.

Iar apoi ajungem la declarațiile anumitor reprezentanți ai acestei președinții cu privire la o altă chestiune importantă și simbolică, a referendumului din Elveția privind minaretele. Ministrul suedez de externe a definit răspunsul negativ privind construirea de minarete ca fiind „expresia unei prejudecăți”. A mers chiar mai departe, susținând că însăși decizia dlui Berne de a organiza un referendum pentru o astfel de chestiune este îndoielnică. Prin urmare, ne confruntăm cu o întrebare care se regăsește în afara ariei referendum-ului, iar aceasta este dacă să organizăm un referendum sau nu.

Cum pot legislatorii Uniunii Europene să învinuiască o țară mică, care a fost întotdeauna democratică încă din Evul Mediu? Oare noi, sclavii unei birocratii pe care nu a votat-o nimeni, suntem aceia care ar trebui să-i învețe pe elvețieni despre democrație? Ar trebui să fim noi aceia care să le refuze dreptul de a organiza un referendum cu privire la o chestiune importantă, în privința căreia toți avem dreptul la o opinie?

Dimpotrivă, Uniunea Europeană ar trebui să învețe de la democrația elvețiană cum să abordeze cele mai sensibile probleme, oferind poporului ocazia să-și spună părerea, poporului, poporului, nu birocratiilor, grupurilor de interese și băncilor acestei superputeri europene, care ia întotdeauna decizii privind viețile cetățenilor fără a-i întreba!

Barry Madlener (NI). – (SV) Dle Președinte, mă bucur că slaba, lașa Președinție suedeză s-a încheiat.

– (NL) Din fericire, această slabă Președinție suedeză s-a încheiat, având în vedere nu am avut parte de prea multe lucruri bune din Suedia. Nu a existat o linie directoare aspră în privința Turciei, care continuă să ocupe ilegal Ciprul. Suedia a lăsat Israelul de izbeliște, iar propunerea acesteia, de a diviza Ierusalimul, ilustrează naivitatea acesteia privind ideologia respingătoare, grosolană, care este islamul. Ar fi fost mai bine dacă Suedia ar fi sprijinit cu determinare organizarea unui referendum european în toate statele membre, cum a făcut Elveția în privința interzicerii minaretelor. Aceasta este ceea ce dorește publicul european.

Circul deplasărilor între Bruxelles și Strasbourg nu a reușit nici măcar să ajungă pe ordinea de zi, dle Reinfeldt. Noi v-am solicitat acest lucru, dar, evident, nu ați avut curaj să îl îndepliniți, fiind, fără îndoială, speriat de Franța. Apoi, cheltuiți cu nemiluita bani la Copenhaga pentru politica privind schimbările climatice, chiar dacă acestea nu reprezintă o certitudine științifică.

Țările de Jos contribuie cu o sumă mare de bani. Contribuția sa netă pe cap de locuitor este, în continuare, de două sau trei ori mai mare față de cea a altor țări bogate. Această situație trebuie rectificată cât mai curând posibil. Sperăm că viitoarea președinție va arăta mai mult curaj.

Anna Maria Corazza Bildt (PPE). – Dle Președinte, am observat că unora dintre colegii noștri le-ați acordat aproape un minut în plus față de timpul normal alocat pentru luarea de cuvânt. Doresc să vă reamintesc faptul că noi, cei din țările mici, în calitate de deputați nou aleși, avem la dispoziție strict un minut pentru a atrage atenția, iar acest timp ne-a fost luat din oportunitatea noastră de a ne exprima punctele de vedere. Vă rog să ne respectați și pe noi.

Fredrik Reinfeldt, președinte în exercițiu al Consiliului. – Dle Președinte, am două remarci scurte de făcut. În primul rând, aș dori să le mulțumesc deputaților pentru cuvintele amabile – de asemenea, și pentru altfel de cuvinte, dar, în principal, cuvinte amabile și comentarii amabile. Avem acum o nouă Uniune Europeană, bazată pe Tratatul de la Lisabona și aș putea spune că, fiind implicat în președinția prin rotație, pentru a face ca această Europă să fie funcțională pentru viitor, va fi necesară o combinație de asumare a responsabilității din partea statelor membre, a Comisiei și a acestui Parlament. Va fi foarte dificil să punem lucrurile în mișcare fără o responsabilitate deplină, asumată de toate aceste părți.

Doar câteva comentarii în privința încercării de a coordona cele 27 de state membre. Acest lucru necesită timp, însă în lipsa acestuia vom avea o situație în care această Uniune Europeană este gestionată doar de câțiva sau de către altcineva. Noi am așteptat. Știu de cât de mult timp aveți nevoie pentru a realiza această coordonare și cred că va fi evident, de asemenea, pentru Herman Van Rompuy, precum și pentru președinția prin rotație aflată încă în exercițiu.

Al doilea comentariu vizează Copenhaga. Aud în mod frecvent acest lucru: Europa nu conduce, iar în țara mea, opoziția susține că Suedia nu conduce: este dorința de a ne subestima. Atunci, arătați-mi cine este

conducătorul. Aș dori să știu acest lucru, fiindcă ar fi perfect să văd acel conducător și să-i urmez inițiativele. Nu am văzut acest lucru încă. Ne angajăm la reduceri, cu bază legală, prezentate anterior, cu o finanțare solidă pe care nu am văzut-o din partea altora dintre țările în curs de dezvoltare.

De asemenea, când este vorba de Copenhaga, cred că este foarte important să ne amintim că trebuie să păstrăm obiectivul celor două grade. Nu sunt sigur că vom putea să facem acest lucru. Știu că Europa și-a îndeplinit sarcina și este gata să treacă la 30 %, dar nu putem rezolva problema singuri. Noi suntem răspunzători numai pentru 13 % din emisiile de la nivel mondial. Dacă acesta constituie un răspuns la nivel mondial, trebuie să fie o reacție la nivel mondial și apoi avem nevoie, de asemenea, ca ceilalți mari poluatori să-și ia angajamente mai mari.

Câteva cuvinte în privința Suediei, din moment ce a fost menționată. Cred că este foarte important, după ce ne-am luat aceste tipuri de angajamente – fie că este vorba de Kyoto sau, acum, de un acord la Copenhaga – să ne întoarcem acasă și să ne facem datoria. Chiar ieri am actualizat reducerea de emisii care a fost făcută în Suedia începând cu 1990. Acum am redus la – 12 %. Urmărim modul în care acest lucru este respectat la nivel internațional, modalitatea în care este prezentat. Putem oricând să spunem că nu este modalitatea corectă de a lupta împotriva poluării, dar acesta este acordul la nivel mondial pe care îl avem. În privința aceasta, noi am prezentat astfel de cifre.

Bineînțeles, este îngrijorător faptul că unele țări merg într-o direcție diferită, fiind criticate din această cauză. Așadar, nu este vorba doar de a ajunge la o înțelegere: este vorba, de asemenea, de a face schimbările la nivelul economiei dumneavoastră, folosind comercializarea cotelor de emisii pentru a pune în aplicare schimbarea. Aceasta este, de asemenea, un domeniu în care se observă țările europene comportându-se într-un fel care lipsește în alte părți din lume.

José Manuel Barroso, președintele Comisiei. – Dle Președinte, doar două observații: prima privind Copenhaga, iar cealaltă privind succesul Președinției suedeze. În primul rând, în ceea ce privește Copenhaga, sunt surprins, de asemenea, atunci când văd mulți dintre colegii europeni având o retorică prin care se înving singuri. De fapt, dacă există un domeniu de care putem fi mândri în ceea ce privește rolul de lider al Uniunii Europene, acesta este tocmai domeniul schimbărilor climatice. Arătați-mi un participant relevant sau un grup de țări care să se fi angajat atât de mult cum ne-am angajat noi.

După cum am spus mai devreme, alții și-au anunțat intențiile prin intermediul declarațiilor de presă. Uniunea Europeană și-a anunțat intențiile prin intermediul legislației, care deja este obligatorie: legislație care a fost inițiată de către Comisia Europeană, care a primit deja sprijinul Consiliului European și al acestui Parlament și – unilateral și necondiționat – Uniunea Europeană a stabilit reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră la 20 % până în 2020. Niciun alt participant nu a luat măsuri comparabile cu acest lucru până acum. Prin urmare, să le cerem celorlalți să facă ceva care să fie similar cu efortul nostru.

(Aplauze)

Este acest lucru suficient pentru a îndeplini obiectivul privind cele două grade? Nu, nu este suficient. De aceea le spunem celorlalți că putem negocia unii cu ceilalți. Politicienii și diplomații pot negocia, dar noi nu putem negocia cu știința; nu putem negocia cu fizica. Prin urmare, trebuie să ajungem la un acord la nivel mondial, care să ne permită să ajungem la un compromis compatibil cu ceea ce ne spune știința. Acest lucru nu poate fi realizat doar de către Europa, fiindcă Europa este responsabilă doar pentru 14 % din emisiile globale, iar tendința este de reducere în termeni relevanți. Prin urmare, chiar dacă mâine Europa ar opri complet emisiile de gaze cu efect de seră, acest lucru nu va rezolva problema.

Așadar, avem nevoie de sprijinul americanilor, al chinezilor, al indienilor. Pe parcursul acestor șase luni, împreună cu prim-ministrul Reinfeldt am vorbit cu Obama, am vorbit cu Hu și Wen, am vorbit cu Singh, am vorbit cu Medvedev, am vorbit cu Lola. Pot să spun că la toate aceste întâlniri, noi am fost aceia care le-au cerut să vină cu oferte mai importante.

Aceasta este ceea ce încercăm să realizăm noi acum la Copenhaga – să nu uităm – fiindcă uneori oamenii au tendința să uite – că acest lucru nu este un joc doar între acești participanți, ci implică și țările în curs de dezvoltare: cele mai sărace, cele mai vulnerabile, țările africane. Am vorbit, de asemenea, cu Meles Zenawi din Etiopia și cu alții. Acesta este motivul pentru care Uniunea Europeană a fost prima care a pus în discuție resurse financiare la masa negocierilor.

Așadar, să fim cinstiți unii cu ceilalți. Întotdeauna putem avea mai multă ambiție, iar Uniunea Europeană și-a arătat ambiția. Dar haideți să cerem mai multă ambiție și din partea altora, fiindcă numai cu această

ambiiie putem ajunge la un acord care sã fie compatibil cu ambiiie noastrã. Este o problemã la nivel mondial și avem nevoie de o soluție la nivel mondial.

În final, aș dori sã adresez un cuvânt prim-ministrului Reinfeldt și Președinției suedeze. Aceasta este ultima oară când vom avea un președinte al Consiliului European pentru numai șase luni, așa cã a fost sfârșitul a mulți ani de activitate a Uniunii Europene. Vreau sã spun – și i-am spus acest lucru președintelui Reinfeldt în aceste șase luni – cã domnia sa a fost al 11-lea președinte al Consiliului European cu care am lucrat, așa cã mã bucur cã acum vom avea un președinte permanent al Consiliului European.

Dar aș dori sã îi spun dlui prim-ministru Reinfeldt cã, deși a fost al 11-lea președinte în ordinea colaborării cu Comisia, meritã, cu siguranță, un loc pe podium ca fiind una dintre cele mai bune președinții pe care le-am avut în aceastã perioadã pentru Uniunea Europeanã. Vã mulțumesc pentru tot ceea ce ați făcut dumneavoastrã și Președinția suedezã pe perioada acestor șase luni.

Rebecca Harms (Verts/ALE). – Dle Președinte, transparența cãtre Parlament este subliniatã adeseori, acum, dupã intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona. Existã o propunere nouã a Consiliului European pentru Copenhaga, cu un obiectiv de 30 % – un punct de plecare de la un nivel mai ridicat decãt obiectivul de 20 % – pentru 2025? Existã un document care a fost dezvãluit și circulã la Copenhaga și doresc o clarificare acum, pe baza contactelor cu Comisia, dacã aceasta este adevãrata strategie a Consiliului. Vã rugãm sã ne spuneți adevãrul.

Gunnar Hökmark (PPE). – Dle Președinte, ezit sã formulez în felul acesta, întrucãt nu pare foarte modest venind din partea unui suedez, dar cred cã este corect sã spun cã Uniunea Europeanã și Europa nu vor mai fi la fel dupã aceastã președinție. Este o Uniune Europeanã diferitã – o Uniune mai puternicã și mai bunã – din mai multe motive, pe unele dintre care eu, ca suedez, sunt foarte mândru sã le menționez.

În primul rând, bineînțeles, tratatul care este acum în vigoare schimbã echilibrul instituțional al acestei Uniuni, dar, în același timp, face ca Uniunea sã fie mai capabilã sã își atingã obiectivele politice. Aș dori sã subliniez faptul cã ne-am deschis procesului de extindere prin acordul dintre Slovenia și Croația, care este important din perspectiva Croației, dar și din perspectiva Balcanilor de Vest și a viitorului proces continuu de extindere al acestora. Acesta este unul din punctele forte ale Uniunii Europene, dar este, de asemenea, o oportunitate pentru noi toți.

De asemenea, cred cã este important sã subliniez faptul cã, în timpul acestei președinții și atât timp cãt ne aflãm aici, Uniunea Europeanã este, pentru prima datã, un actor principal la nivel mondial, într-una din cele mai importante probleme internaționale cu care se confruntã omenirea. Acest aspect este unul nou și creeazã mari responsabilitãți pentru viitor, fiindcã este evident cã, indiferent de ceea ce se va realiza la Copenhaga, Uniunea Europeanã a jucat un rol fundamental și crucial legat de stabilirea unei agende privind lucrurile pe care ar trebui sã le realizãm. Indiferent de cãt de mult succes vom avea, munca nu se încheie aici, dar subliniazã marile responsabilitãți pe care le are Uniunea Europeanã.

Apoi, avem relansarea economicã, cu reguli stricte pentru redresarea finanțelor publice și împiedicarea protecționismului. Eu sunt suedez, așa cã este posibil sã fiu puțin subiectiv în aceastã chestiune, dar cred cã avem cu toții un motiv sã fim mândri de ceea ce am realizat în aceastã perioadã. Dar ar trebui, cu toatã modestia, sã ne amintim, de asemenea, cã aceste realizãri ne-au adus și o mare responsabilitate pentru viitor.

PREZIDEAZĂ: DL PITTELLA

Vicepreședinte

Åsa Westlund (S&D). – (SV) Dle președinte, aș vrea sã încep prin a afirma cã Președinția s-a ridicat la înãlțimea așteptărilor de mecanism diplomatic eficient. Este foarte lãudabil, mai ales având în vedere haosul care a predominat uneori în timpul Președinției cehe. Rundele finale privind Tratatul de la Lisabona au fost tratate, de asemenea, într-un mod pozitiv. În sfârșit, Președinția a reușit și sã introducã președintele permanent al Consiliului European și noul Înalt Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate.

Din nefericire, impactul sãu politic direct asupra vieții de zi cu zi a oamenilor nu a fost chiar substanțial. Salariații Europei nu au primit niciun sprijin în sensul eradicării dumpingului salarial dupã hotărârea Laval și nici nu au vãzut nicio inițiativã nouã de a aborda problema șomajului și de a crea noi locuri de muncã.

Mișcarea ecologistã este dezamãgitã de Suedia, pentru cã nu a adoptat o poziție fermã în ceea ce privește problemele de mediu. De fapt, Suedia mai degrabã a bătut în retragere decãt a profitat de ocazia de a lupta pentru obiective mai ambițioase în domeniul mediului și al schimbărilor climatice.

Însă, faptul că Suedia nu are un rol mai semnificativ la conferința privind schimbările climatice care are loc în prezent la Copenhaga se datorează mai probabil chiar prim-ministrului Reinfeldt, din motive politice, acesta înșelând așteptările legate de conferință încă de la început. Acest lucru este contrar strategiei de negociere a UE și a exasperat un mare număr de alți lideri europeni. Totuși, mai grav este faptul că a subminat oportunitatea de a încheia un acord optim privind schimbările climatice.

În sfârșit, aș vrea să menționez Programul de la Stockholm – unul dintre puținele lucruri care vor dura și după încheierea Președinției suedeze. Fiind originară din Stockholm, sunt îngrijorată că orașul meu natal poate fi asociat cu un program politic bazat mai mult pe o Europă fortăreață decât pe apărarea drepturilor omului.

Noi, social-democrații suedezi, suntem totuși mulțumiți că, în cele din urmă, ați ascultat parțial solicitările noastre și ale Parlamentului de a include mai multe prevederi referitoare la drepturile femeilor și copiilor în acest program. Avem mari speranțe că dna Malmström va face tot ceea ce îi stă în putință pentru a consolida mai mult aceste elemente în noul său rol.

Silvana Koch-Mehrin (ALDE). – (DE) Dle președinte, dle Barroso, dle Reinfeldt, Președinția dumneavoastră calmă și echilibrată a fost un succes. Ați avut de rezolvat probleme politice dificile și, în general, ați făcut o treabă bună. Persoanele pe care le-ați ales pentru noile funcții importante ale UE le pot defini fără a exista idei preconcepute, deoarece acestea sunt încă necunoscute majorității cetățenilor europeni. În paranteză fie spus, dacă pot spune așa, cea mai bună decizie pe care ați luat-o se află la dreapta dumneavoastră.

Cu toate acestea, dle Reinfeldt, nu pot da Președinției dumneavoastră nota maximă. Există două motive pentru acest lucru. În primul rând, ați grăbit evoluția către transformarea Consiliului European într-un fel de „super-guvern”. Jurisdicția sa cuprinzătoare este în expansiune, de la politica de mediu la cea financiară. În același timp, închideți ușile și mai mult. Nu așa ar trebui să arate niște dezbateri transparente, purtate de reprezentanții cetățenilor.

Al doilea motiv este faptul că ați trecut acordul SWIFT de Consiliu cu doar câteva ore înainte de intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, ceea ce demonstrează o clară lipsă de respect față de Parlamentul European și, deci, o lipsă de respect față de cetățeni.

Totuși, aș vrea să vă mulțumesc pentru ultimele șase luni.

Carl Schlyter (Verts/ALE). – (SV) Dle președinte, Președinția suedeză a funcționat bine din punct de vedere practic și instituțional. A fost ca un mecanism bine uns, eficient – și totuși nu a intrat niciodată în viteză. Ce s-a întâmplat cu legislația socială? Activitatea antidiscriminare a ajuns într-un punct mort. Propunerea de a introduce eurovinieta pentru a opri emisiile generate de vehiculele grele pentru transportul de mărfuri a ajuns într-un impas, ca și politica în domeniul climei. În privința acestor aspecte, cercetătorii și Parlamentul European sunt cei care fac dovadă de spirit de conducere – Consiliul a eșuat!

Consiliul a creat o porțiță de scăpare pentru industria forestieră, a transporturilor maritime și aeriene în negocierile referitoare la climă. Unde sunt banii pentru țările în curs de dezvoltare – cele 30 de miliarde de euro solicitate de Parlament? Ce s-a întâmplat cu obiectivele referitoare la emisii? Parlamentul a solicitat reducerea emisiilor cu 32-40 %. Acum auzim că documentele la care lucrează Consiliul subminează și mai mult obiectivele noastre referitoare la emisii. Politica Consiliului în domeniul climatic are lacune atât de mari încât poate fi comparată doar cu o plasă de pescuit pentru balene!

În sfârșit, aș dori să menționez problema Vattenfall. Opriți acțiunea în justiție a Vattenfall! Aceștia obstrucționează activitatea noastră privind schimbările climatice. Aveți autoritate asupra acestei întreprinderi. Cel puțin, ar trebui să vă asigurați că Vattenfall își vede de treabă și nu mai pune sub semnul de întrebării legislația de mediu a Germaniei și a UE.

Timothy Kirkhope (ECR). – Dle președinte, în primul rând, aș vrea să felicit guvernul suedez pentru Președinția Consiliului. La începutul mandatului său a avut o agendă foarte încărcată și a realizat foarte multe lucruri cu care suntem de acord.

Am vorbit în mod repetat în această Cameră despre nevoia de a revigora Strategia de la Lisabona. Uniunea Europeană urmărește de mult prea mult timp reforma politică și instituțională cu o energie și o fermitate pe care pur și simplu nu a reușit să le întrunească și pentru reforma economică. Poziția noastră pe piața globală, greutatea economică relativă și competitivitatea internațională sunt în pericol. Deci, salut inițiativa UE 2020 a Comisiei, adoptată acum de Consiliul European, și îl felicit în mod special pe dl Barroso pentru rolul său.

Prosperitatea și bunăstarea din viitor a cetățenilor noștri depind de o economie dinamică, capabilă să genereze locuri de muncă și bogăție prin dezlănțuirea energiilor creative ale întreprinzătorilor și prin stimularea afacerilor de succes. O parte din această regenerare economică va fi ecologizarea economiilor noastre, și sperăm cu toții că acordul de la Copenhaga din această săptămână va contura un cadru realist pentru abordarea schimbărilor climatice, concomitent cu creșterea și dezvoltarea economică.

În privința adoptării Programului de la Stockholm, susținem principiul potrivit căruia statele membre ale Uniunii trebuie să coopereze mai mult pentru a combate probleme legate de imigrație, infracționalitate transfrontalieră și terorism. Însă acestea sunt, de asemenea, domenii care stau la baza suveranității naționale; apărarea legilor, asigurarea securității și protecția publică sunt printre cele mai importante îndatoriri ale unui stat democratic. Deci trebuie să existe un echilibru între nevoia de acțiune comună și respectul pentru drepturile statelor membre. Anumite părți din Programul de la Stockholm pur și simplu nu sunt echilibrate. Unele dintre propuneri practic centralizează puterea, creează cheltuieli inutile și sporesc birocrația pentru foarte puțină valoare adăugată. Prioritățile noastre trebuie să se înscrie în direcția capacității de a concura, a dereglementării, a inovației și a creării de locuri de muncă. Europeanii nu merită cu nimic mai puțin.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL). – (SV) Dle președinte, și eu aș dori să dau Președinției suedeze note maxime pentru aptitudinile sale de organizare. Administrația națională suedeză s-a ridicat la înălțimea așteptărilor tuturor. Din păcate, nu pot da un calificativ pozitiv și în cazul evaluării politice.

Există în special două aspecte care trebuie să suporte critici. Mai întâi, aspectul transparenței și al deschiderii. Suedia este privită de obicei ca un exemplu în acest domeniu, însă a avut o abordare pasivă – iar aceasta este o problemă deosebit de gravă când la mijloc se află libertatea de comunicare a cetățenilor noștri. Permiteți-mi să menționez în această privință directiva privind păstrarea datelor, pachetul legislativ în domeniul telecomunicațiilor și acordul secret ACTA. Au existat solicitări ca Președinția să acționeze pentru a face disponibile documentele, după cum a devenit posibil după amendamentul din 2001 la Regulamentul privind transparența – care prevede că publicul are acces la toate documentele legate de negocierile internaționale în curs. De ce nu a acționat Președinția suedeză în această privință?

Al doilea domeniu este cel al schimbărilor climatice și, în opinia mea, modul în care țările sărace sunt trădate prin faptul că noi folosim ajutoarele financiare pentru a atenua cele mai mari daune pentru țările bogate au fost și încă sunt responsabile. Acest lucru se întâmplă în ciuda faptului că Planul de acțiune de la Bali, convenția privind schimbările climatice și Protocolul de la Kyoto prevăd toate că fondurile care finanțează măsuri legate de climă trebuie să fie fonduri noi. Încă o dată, cei mai vulnerabili sunt cei care plătesc pentru acțiunile țărilor bogate. Cei care nu au apă curată, cei amenințați de malarie, cei care suferă de HIV și, mai presus de toate, cele mai sărace femei și cei mai săraci copii ai lumii sunt cei care trebuie să plătească acum prețul. Această politică este un mod rușinos de a trata cele mai sărace părți ale lumii.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Dle președinte, mandatul Președinției suedeze se apropie acum de sfârșit – fără mari dezastre, însă și fără mari succese, după părerea mea. În orice caz, scopul ambițios de punere sub control a crizei economice nu a putut fi atins. Am pompat miliarde într-un sistem din care avem doar un beneficiu, în timp ce domeniul public trebuie să suporte riscurile și costurile. Este inacceptabil ca banii câștigați cu greu de contribuabilii europeni să ajungă în buzunarele pline de bonusuri ale managerilor de bănci.

Dacă deja ținem o reuniune la nivel înalt cu privire la climă, atunci, în opinia mea, avem nevoie, de asemenea, în sfârșit, de o reflectare mai aproape de adevăr a costurilor și de ceva sinceritate în dezbateră privind reactoarele nucleare. Dacă suntem în căutarea unor soluții pentru protecția climei, trebuie să risipim și minciuna care învăluie certificatele de emisie.

În cazul negocierilor pentru SWIFT, Președinția suedeză a permis într-o anumită măsură să îi dicteze SUA în ceea ce privește dezvăluirea datelor bancare. Drept urmare a acestui lucru și a Programului de la Stockholm, cetățenii devin din ce în ce mai ușor de manipulat și din ce în ce mai transparenți.

Cu Suedia, Turcia pierde, de asemenea, un susținător pentru aderarea sa. Din punctul meu de vedere, este timpul să oprim negocierile pentru aderare și să oferim Turciei un parteneriat privilegiat.

Werner Langen (PPE). – (DE) Dle președinte, în primul rând, aș vrea să vă spun mulțumesc. În ciuda multor probleme, Președinția suedeză a Consiliului a făcut o treabă foarte bună. Suedia este o țară de mărime medie în Uniunea Europeană și ar trebui să privim acest lucru ca pe un lucru pozitiv în toate aspectele. Aș vrea să vă mulțumesc dumneavoastră și întregului dumneavoastră guvern, dle Reinfeldt. Cu clima, criza pieței

financiare, Tratatul de la Lisabona și noua Comisie, ați avut misiuni și probleme cu adevărat dificile de tratat. Aș vrea să evidențiez două chestiuni.

Prima este criza pieței financiare. Faptul că, alături de Comisie, Suedia a rămas fermă în ceea ce privește eforturile de consolidare ale fiecărui stat membru este extrem de pozitiv. Faptul că nu ați spus „acum vom elibera Grecia de responsabilitățile sale din cadrul zonei euro” este ceva ce pot doar susține din toată inima.

A doua chestiune este politica în domeniul climatic. Am ascultat criticile din partea comuniștilor și a verzilor. Ei nu au nicio responsabilitate reală nicăieri în Europa. Putem urma politica în domeniul climatic în stilul Chinei sau al SUA, cu declarații răsunătoare, însă fără rezultate. Europa a obținut rezultate. Resping afirmația că Greenpeace ar fi etalonul politicii europene în domeniul climatic. Trebuie să rămânem realiști! Și la acest capitol, în mod surprinzător, Președinția suedeză a obținut rezultate foarte bune în timpul mandatului său, împreună cu Comisia. Aș vrea să exprim sincerele mele mulțumiri pentru acestea.

În ceea ce privește subiectul Tratatului de la Lisabona: dl Schulz nu este aici în acest moment. A afirmat că, fiind constituită din liderii adjuncți ai partidelor europene, Comisia este influențată. Sunt doar surprins că președintele unui grup politic face caz de angajamentul politic al membrilor Comisiei. Ce rost are acest lucru? Pot doar să resping acest argument.

La final, aș vrea să vă încurajez – după cum am făcut-o la începutul mandatului – să vă alăturați în sfârșit zonei euro. Pot spune „Suedia *ante portas*”, dle Reinfeldt?

Adrian Severin (S&D). – Dle președinte, sincer vorbind, consider că Președinția suedeză poate fi mulțumită de realizările sale și cred că Suedia poate fi mândră de activitatea Președinției suedeze. Cu toate acestea, așa cum se întâmplă mereu cu președințiile pe termen scurt, atunci când sunt bune, ne lasă cu gustul amar al unui proiect nefinalizat.

Deci, consider că întrebarea cea mai importantă acum este: cum și ce am putea construi în continuare pe baza realizărilor Președinției suedeze? Primul lucru este punerea în aplicare a Tratatului de la Lisabona. Un tratat nu este niciodată destul pentru rezolvarea unei probleme. Este necesară voință politică pentru a-l îmbunătăți în mod corespunzător însă, în acest caz, cred că avem nevoie de mai mult decât voință. Avem nevoie de curaj și de imaginație – imaginație pentru a umple lacunele sau pentru a clarifica ambiguitățile tratatului. Deci, sper că, începând cu experiența acumulată, Președinția suedeză va rămâne implicată în continuare în susținerea consolidării noii instituții create de Tratatul de la Lisabona, și anume președintele permanent – sau pe termen lung – al Consiliului European și Înalțul Reprezentant cu Serviciul de acțiune externă.

Una dintre prioritățile Președinției suedeze a fost, desigur, gestionarea crizei economice și financiare. Aceasta a fost foarte importantă. În acest context, consider că pot fi observate două fenomene care sunt destul de amenințătoare: în primul rând, tentația protecționismului național și a egoismului național, și, în al doilea rând, disparitățile economice și sociale dintre statele membre și lipsa de coeziune economică, socială și teritorială din cadrul Uniunii Europene.

Ar trebui să punem, oare, la îndoială decizia extinderii? Bineînțeles că nu. Aceste disparități existau deja și înainte, iar interdependența nu este valabilă numai în cadrul Uniunii, ci și la nivel global. Deci, aceste disparități puteau să submineze sau să pună în pericol stabilitatea întregului continent și a Uniunii. Prin urmare, consider că extinderea a făcut posibil ca noile state membre să facă față acestor disparități mai ușor în cadrul Uniunii, în folosul tuturor membrilor acesteia.

Însă concluzia este după cum urmează, și voi încheia cu aceasta. Consider că următorul pas este să urmărim politici mai îndrăznețe și mai substanțiale pentru coeziune economică și socială în Europa – și nu mai puține politici de acest gen – și reforme îndrăznețe, reforme economice și financiare care ne-ar permite să nu repetăm criza și, desigur, politici pentru redresarea post-criză. În acest context, ultima declarație a Comisiei privind sprijinul economic pentru țările estice, cât și disponibilitatea exprimată de dl Barroso pentru a dezbate Strategia 2020 ar trebui lăudate.

Charles Goerens (ALDE). – (FR) Dle președinte, și eu aș vrea să îmi exprim recunoștința față de Președinția suedeză în exercițiu a Consiliului European, însă rămâne o problemă. Joi, Consiliul European a luat decizia de a acorda 7,2 miliarde de euro pentru a finanța adaptarea parțială a țărilor în curs de dezvoltare la schimbările climatice, ceea ce este un semn bun.

Din punctul meu de vedere, această sumă ar trebui să fie în plus față de ajutorul pentru dezvoltare pe care Uniunea Europeană s-a angajat să-l mărească cu 0,7 % din venitul național brut până în 2015. De ce? Haideți

să presupunem că cele 7,2 miliarde vin din pachetul care a fost alocat deja sub forma ajutorului pentru dezvoltare oficial; suma nu va fi suficientă pentru a finanța Obiectivele de Dezvoltare ale Mileniului. Ne-am fura căciula.

Așteptăm clarificări din partea Consiliului European și din partea Comisiei în această privință. Orice ambiguitate privind natura complementară a sumei anunțate de Consiliul European din 10 și 11 decembrie ar submina credibilitatea Uniunii Europene la conferința de la Copenhaga, pe care o putem descrie fără ezitare ca fiind crucială pentru omenire.

(Aplauze)

Ian Hudghton (Verts/ALE). – Dle președinte, reprezint Alianța Liberă Europeană, o parte a grupului meu, care include partidele pentru independența Țării Galilor, Flandrei, Cataloniei și Scoției. Urmărim obținerea independenței, pentru ca națiunile noastre să poată contribui la reuniunile Consiliului European și la evenimente la nivel mondial, precum conferința de la Copenhaga privind schimbările climatice.

Guvernul și parlamentul Scoției au adoptat cea mai ambițioasă lege din lume privind schimbările climatice, cu obiective de reducere a emisiilor de 42 % până în 2020 și 80 % până în 2050. Acestea sunt obiective pe care intenționăm să le atingem, și totuși, guvernul Regatului Unit a refuzat solicitarea rezonabilă ca un ministru scoțian să ia parte la dezbaterile oficiale de la Copenhaga. Un astfel de comportament subliniază practic faptul că doar fiind independentă – cu statutul normal de independență – Scoția poate să contribuie cum se cuvine în cadrul comunității internaționale, și sper că Consiliul European va discuta foarte curând extinderea internă a Uniunii Europene, Scoția fiind deschizătoarea de drum.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Dle președinte, avem nevoie de o revoluție a democrației. Faptul că admir atât de multe tradiții suedeze a adâncit dezamăgirea mea cauzată de bilanțul general al activității Președinției. Din nefericire, nu a fost o Președinție populară, ci o Președinție a Consiliului și mai degrabă o Președinție de investitor pe scară largă în stilul dnei Wallström, decât una a dnei Malmström.

Dnă Malmström, îmi aduc aminte de dumneavoastră bine din perioada când ați fost deputată aici. În timpul acestei Președinții, ați fost o persoană diferită. Sper foarte mult că atunci când vă veți întoarce, vă veți relua activitatea aici din punctul din care ați plecat, fiind inspirată de sistemul parlamentar. De ce ați adoptat acordul SWIFT atât de târziu? De ce avem acum un fel de consiliu executiv la nivelul UE – acesta fiind unul dintre obiectivele suedezilor, dintre toate națiunile, cu transparența lor? Vă rog ca în viitor să vă întoarceți la rădăcini.

János Áder (PPE). – (HU) Dle președinte, doamnelor și domnilor, în timpul ultimelor două ore și jumătate din această dezbatere, s-au afirmat foarte multe despre Copenhaga și despre negocierile de la Copenhaga. Trebuie să spun că, în această privință, Președinția suedeză nu a fost întrutotul reușită, deoarece nu există o poziție comună prezentată la Copenhaga în numele Uniunii Europene. Acest lucru nu este neapărat vina Președinției suedeze, ci mai degrabă a Comisiei Europene. Ce se întâmplă și de ce nu există o poziție comună? Nu există o poziție comună în legătură cu cel puțin două chestiuni. Una dintre acestea este dacă pot fi transferate cotele de dioxid de carbon după 2012 și dacă pot fi vândute.

Comisia Europeană critică această poziție într-un mod de neînțeles, limitat și obtuz. Ungaria, Polonia, România și alte țări foste socialiste și-au îndeplinit angajamentele luate la Kyoto. De fapt, nu numai că le-au îndeplinit, ci au dovedit un exces de zel. Avem dreptul să vindem cotele în exces. Cu toate acestea, Comisia tot dorește să ne priveze de acest drept. Cu alte cuvinte, dorește să pedepsească îndeplinirea obligațiilor contractuale, lucru pe care l-a făcut și Ungaria. Alții nu au reușit să își îndeplinească angajamentele, sporind chiar emisiile nocive, însă nimeni nu dorește pedepsirea lor. După așa ceva, cum ne putem aștepta ca semnatarii să respecte un nou acord, dacă va exista o continuare a Protocolului Kyoto la Copenhaga?

Rog Comisia Europeană, și dacă ar fi aici, l-aș ruga și l-aș invita în special pe președintele Barroso să schimbe atitudinea obtuză pe care a avut-o până acum și să susțină o poziție care respectă Protocolul de la Kyoto aflat în vigoare în prezent. De asemenea, aș vrea să vă atrag atenția asupra unui fapt pe care nu ar trebui să-l uităm, și anume, că fără noile state membre, UE15 nu ar fi putut să respecte angajamentul de reducere a emisiilor cu 8 %. De fapt, dacă acesta ar fi fost cazul, Uniunea Europeană ar fi avut o poziție de negociere mult mai slabă și mai precară la Copenhaga.

Catherine Trautmann (S&D). – (FR) Dlor președinți, dle ministru, Președinția suedeză a avut parte de ceea ce se poate descrie ca fiind câteva momente istorice: intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, desemnarea primului președinte al Consiliului European și a Înalțului Reprezentant, însă și conferința privind schimbările

climatice și numirea unei noi Comisii, cât și – vă rog, permiteți-mi această scurtă referire – pachetul legislativ în domeniul telecomunicațiilor.

Aceste evenimente au generat speranță. Având în vedere toate acestea, însă, mai rămân unul sau două rezultate neconcludente. În primul rând, Parlamentul nostru fiind angajat să introducă supravegherea europeană a piețelor financiare, a salutat propunerile făcute de grupul de înțelepți al dlui de Larosière ca fiind un pas crucial. Cu toate acestea, concluziile Consiliului ECOFIN din 2 decembrie sunt cu mult sub acest nivel realist de ambiție.

Doresc să menționez în acest moment că Parlamentul va restabili cu siguranță, într-o anumită măsură, echilibrul propunerilor care i-au fost supuse atenției, pentru a conferi robustețe piețelor financiare. Același lucru este valabil și pentru angajamentele financiare făcute țărilor din sud pentru a le ajuta să combată schimbările climatice. Chiar dacă la Copenhaga țările sărace au nevoie de angajamente reale privind finanțarea pe termen lung, Consiliul a reușit să angajeze doar 7,2 miliarde de euro pentru o perioadă de trei ani. Acesta este un prim pas, este adevărat, însă este mult prea puțin față de necesități, cu atât de mult cu cât banii rezultă parțial dintr-un exercițiu de restructurare.

În ultimul rând, în domeniul financiar, salutăm intenția de a impune reglementări și de a acționa cu fermitate atât în privința supravegherii, cât și a impozitării. Observ, în special în concluziile Consiliului, referirea la taxa globală pe tranzacții financiare. Acesta este un lucru pentru care noi, socialiștii, ne rugăm și sperăm de mai bine de 10 ani. Încă mai avem de muncit. Căutarea de noi resurse financiare pentru promovarea ocupării forței de muncă, a solidarității în cadrul și în afara Europei și a finanțării luptei împotriva schimbărilor climatice reprezintă o provocare majoră. Pentru că în curând va veni Crăciunul, invit Consiliul să ia o decizie privind resurse proprii pentru anii care urmează.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Dle președinte, este destul de ciudat să aud îi pe unii dintre cei care se lamentează – inclusiv unii dintre compatrioții mei suedezi – criticând Președinția suedeză. Cu ce compară Carl Schlyter această Președinție? Cu Republica Cehă sau cu altă mare Președinție?

Nimeni nu ar trebui să se aștepte să primească note bune de la dl Borghezio. De fapt, a primi note proaste din partea dlui Borghezio este un lucru bun.

S-au realizat foarte multe. Tratatul de la Lisabona a intrat în vigoare. Au fost ocupate două dintre cele mai înalte posturi din UE. Au fost promovate cu greu mai multe propuneri importante: Programul de la Stockholm, supravegherea financiară în viitor și, mai ales, pachetul legislativ în domeniul telecomunicațiilor. Și reuniunea la nivel înalt privind schimbările climatice de la Copenhaga ar putea să se îndrepte în direcția potrivită dacă noi, cei din Parlamentul European, dorim acest lucru.

Pe de altă parte, aș menționa eșecul privind implementarea mobilității pacienților. Acesta reprezintă o incertitudine juridică continuă și o suferință inutilă, în timp ce oamenii așteaptă să fie tratați.

În general, totuși, toată lauda pentru prim-ministrul Reinfeldt, pentru dna Malmström, pentru ministrul pentru afaceri ale Uniunii Europene și pentru toți ceilalți membri ai echipei Președinției. Meritați cu toții un an nou fericit!

Judith Sargentini (Verts/ALE). – (NL) Dle președinte, dle Reinfeldt, există o pată mare pe fața Președinției dumneavoastră, iar aceasta este reprezentată de deciziile luate în legătură cu acordul SWIFT. Tratatul de la Lisabona a intrat în vigoare la 1 decembrie, iar la 30 noiembrie, dumneavoastră și colegii dumneavoastră șefi de state sau de guverne ați grăbit aprobarea unui acord prin care oferiți datele noastre bancare Statelor Unite. Dacă acesta este un semn privind evoluția în viitor a Programului de la Stockholm – un program menit să garanteze drepturile civile, securitatea și libertățile noastre – atunci am impresia că punerea acestuia în aplicare va cântări foarte greu și va amenința libertățile și drepturile noastre civile.

Aceasta este o pată pe fața Președinției dumneavoastră. De asemenea, cred că pătează și lansarea Tratatului de la Lisabona, care dă mai multe drepturi Parlamentului European și aș vrea să ne asigurăm că în viitor veți da dovadă de mai mult respect pentru drepturile civile, cetățeni și Parlament.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Dle președinte, am vrea să evaluăm rezultatele Președinției suedeze în retrospectivă, după 10-20 de ani. Cel mai important eveniment care va fi menționat va fi intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona. Acest Tratat creează cadrul legal pentru un super-stat, viețile a 500 milioane de oameni fiind controlate dintr-un punct central, în timp ce statele-națiune se estompează. Calea care ne-a dus la această situație a fost una antidemocratică. Trei referendumuri au respins acest concept, până când al doilea referendum irlandez impus și obținerea semnăturii lui Václav Klaus au dus la crearea oportunității

pentru instituirea acestuia. Majoritatea populației Europei a respins această idee și dorește să mențină statul-națiune. Din acest motiv, am încredere că istoria va descrie această perioadă ca o încercare nereușită de a crea un imperiu.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Dle președinte, dle președinte în exercițiu al Consiliului, doamnelor și domnilor, în dezbaterile privind Președinția Consiliului vorbim adesea ca și cum Președinția ar fi Uniunea Europeană. Președinția Consiliului nu este UE, este un manager important al unei instituții europene. Deci, aș ruga pe toată lumea să fie puțin mai dreپți și mai calmi.

Președinția Consiliului a făcut treabă bună în ultimele șase luni. A contribuit la deschiderea unui nou capitol din istoria succesului Uniunii Europene. Totuși, niciunul dintre noi nu își dorește o Europă a guvernelor. Lucrăm în sensul unei Europe a cetățenilor și pentru o mai mare cooperare între instituții și între diferitele părți ale Uniunii Europene. Fiecare dintre noi reprezintă o parte din Uniunea Europeană.

Dezbaterile instituționale s-a încheiat, noile posturi au fost ocupate și, în ceea ce privește câteva chestiuni importante, Consiliul a adoptat o poziție care ne va permite să ne continuăm munca. Să privim spre viitor. Cineva a spus că avem o problemă majoră, deoarece Tratatul de la Lisabona încă nu a fost luat în considerare în metodele de lucru ale Consiliului. Consiliul are mai multe ocazii de a influența Parlamentul European și comisiile Parlamentului European decât are Parlamentul European ocazii de a influența grupurile de lucru și reuniunile Consiliului. Și în această privință, solicităm tratamentul egal al celor două instituții, deoarece avem statut egal ca legiuitori.

Da, a fost o greșeală – putem dezbate conținutul acestuia – să se promoveze acordul SWIFT înaintea schimbării aduse puterii de codecizie a Parlamentului, o zi mai târziu. Hotărârea privind supravegherea pieței financiare nu a fost finalizată încă. Trebuie să aducem îmbunătățiri, avem nevoie de putere executivă, avem nevoie de mai multă supraveghere europeană în ceea ce privește instituțiile transfrontaliere și trebuie să ajungem la o mai bună coordonare între statele membre, Comisie și Banca Centrală Europeană în cadrul Comitetului de la Basel pentru că, altfel, se va crea o structură paralelă.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Dle președinte, vreau să felicit Președinția suedeză pentru activitatea sa, mai ales în ceea ce privește spațiul de libertate, securitate și justiție.

Intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona reprezintă un pas calitativ și necesită ca următoarele Președinții – spaniolă, belgiană și ungară – să continue schimbările făcute de Președinția suedeză cu Programul de la Stockholm prin elaborarea planului de acțiune.

În contextul cooperării necesare în temeiul Tratatului de la Lisabona între Comisia Europeană, Consiliu și Parlament și parlamentele naționale ale statelor membre (articolul 17 din Tratatul privind Uniunea Europeană și Articolul 295 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene), aș vrea să vă atrag atenția asupra importanței a trei aspecte care au fost evidențiate de Președinția suedeză.

Primul ține de ambiguitatea din jurul coordonatorului pentru antiterorism și combaterea traficului de persoane și de măsura în care acest funcționar depinde de Comisie și, pe de altă parte, este supus controlului exercitat de Parlamentul European.

Al doilea se referă la dimensiunea externă a drepturilor fundamentale, care acum va fi o dimensiune transversală a politicii europene. Deși există un comisar pentru drepturi fundamentale și justiție, Uniunea Europeană are și un Serviciu european pentru acțiune externă care trebuie să se dedice drepturilor omului și unei implicări intense în apărarea drepturilor fundamentale.

Al treilea are legătură cu zona Schengen pentru libera circulație a persoanelor. Considerăm că faptul că s-a dat importanță evaluării și monitorizării Pactului european privind imigrația și azilul și politicii de control a granițelor externe (azil, imigrație și prevenirea crimei organizate) va duce la crearea cu succes a acestui spațiu de liberă circulație a persoanelor și a drepturilor omului, finalizându-se astfel piața internă și realizându-se proiectul nostru european.

Lena Ek (ALDE). – (SV) Dle președinte, podurile nu sunt ușor de construit. Este deosebit de dificil când trebuie să trecem 27 de state membre și 500 de milioane de oameni peste aceste poduri, realizând tranziția de la vechea UE la o UE mai deschisă, mai transparentă și mai democratică în temeiul noului Tratat de la Lisabona, Parlamentul European având acum o influență mult mai mare.

Toamna aceasta, am avut de înfruntat atât o criză a climei, cât și o criză a locurilor de muncă. În ciuda acestui lucru, Președinția suedeză a reușit să elaboreze o serie de acte legislative importante privind eficiența energetică.

Sunt deosebit de mulțumit de faptul că UE a introdus acum noua etichetare energetică a aparatelor electrocasnice. Printre alte exemple de legislație care s-a introdus acum de numără cerințele de eficientizare energetică a clădirilor și etichetarea ecologică a pneurilor pentru vehicule.

În sfârșit, aș dori să mulțumesc guvernului pentru Președinția sa excelentă, coerentă. Aș vrea să îmi exprim respectul în special față de ambasadorul UE Ulrika Barklund Larsson, care ne-a părăsit atât de brusc în această toamnă. A făcut o treabă extraordinară și îi simțim foarte mult lipsa.

Tot ceea ce mai rămâne acum este să încheiem conferința privind clima de la Copenhaga – ultima și cea mai importantă misiune, cu cel mai important impact pe termen lung. Mult noroc!

Mario Mauro (PPE). – (IT) Dle președinte, dle Reinfeldt, doamnelor și domnilor, există mai multe puncte în concluziile ultimului Consiliu European în privința cărora ar trebui să putem să convenim și pe care am putea să le descriem ca fiind încurajatoare pentru viitorul apropiat.

În primul rând, imigrația: s-a evidențiat nevoia de a face accesul la teritoriul Uniunii Europene mai eficient din punct de vedere al garantării siguranței cetățenilor săi. Pentru a realiza acest lucru, avem nevoie de o politică de integrare. Cu alte cuvinte, trebuie să obținem echilibrul adecvat între nevoile statelor membre și dramele umane, produsul potențial al migrațiilor.

S-a făcut apoi referire la o Europă a responsabilităților și a solidarității în ceea ce privește imigrația și azilul. În acest sens, mă încurajează modul în care Consiliul a evidențiat nevoia urgentă de a combate imigrația ilegală, începând cu statele membre de la graniță, mai ales cele din sud. Acest lucru înseamnă împărțirea resurselor și a problemelor. Din nefericire, acest aspect este pus în umbră mult prea des de egoism și de o lipsă de curaj.

Al doilea aspect pe care îl consider prioritar, în acest moment de criză economică, când încă nu putem vedea lumina de la capătul tunelului, este relansarea Strategiei de la Lisabona. Trebuie să putem reveni din nou pe poziție în concurența cu puterile emergente în domeniul financiar și comercial cât mai repede posibil: doar un sistem informatic și de cercetare de ultimă oră ne va permite să facem acest pas, care este atât de important pentru noi și, mai presus de toate, pentru noile generații.

Sunt încântat să observ că noua metodă invocată de Consiliu are drept scop consolidarea legăturii dintre măsurile naționale și măsurile Uniunii Europene și întărirea proprietății naționale printr-o implicare mai activă a conducerii, a forței de muncă și a autorităților regionale și locale, care pot fi rezumate într-un singur cuvânt: subsidiaritate.

Încă am sentimentul că trebuie să facem mai multe în această direcție: familia, oamenii și grupurile intermediare trebuie să se afle în centrul redresării economice a Europei. Doar oamenii, de fapt, bărbații și femeile dețin dinamismul care poate reactiva mulțimea de sectoare ale vieților noastre sociale, îngenucheate acum de pesimismul generat foarte adesea de instituții.

Ivari Pader (S&D). – (ET) Dle președinte, în primul rând, aș vrea să laud președintele pentru aprobarea strategiei pentru regiunea Mării Baltice, care este cu siguranță foarte importantă pentru țara mea. Însă aș vrea să vorbesc ceva mai mult despre trei chestiuni ce țin de tema finanțelor.

În primul rând, aș vrea să mulțumesc pentru eforturile făcute pentru reglementarea sistemului financiar transeuropean și, de asemenea, să invit Parlamentul European să îi acorde tot sprijinul său.

În al doilea rând, pentru a controla criza financiară, Uniunea Europeană și statele sale membre au implementat un mare număr de măsuri excepționale, ceea ce este un aspect pozitiv. Deja se poate observa stabilizarea economiei. În același timp, sunt de acord cu opinia Consiliului că situația nu este încă destul de sigură pentru a renunța la măsurile de susținere. Consecința crizei, pentru mine, este cu siguranță faptul că băncile și serviciile pe care acestea le oferă sunt necesare. Deci, nu este necesar să mergem prea departe în a le pedepsi, însă activitatea bancară ar trebui să fie bazată pe ceea ce se întâmplă în economia reală, nu pe o piață interbancară virtuală, care a fost motivul principal al recente crize. În același timp, trebuie să luăm în considerare plata bonusurilor bancherilor, o problemă care a devenit un subiect deosebit de important în Estonia.

În al treilea rând, susțin apelurile către Fondul Monetar Internațional pentru a lua în considerare instituirea unei taxe pe tranzacțiile financiare globale – taxa Tobin – pentru a restitui bani societății în perioadele de creștere. Susțin necesitatea reînnoirii acordurilor economice și sociale între instituțiile financiare și societatea pe care o deservesc, a sporirii beneficiilor aduse societății în perioadele bune și a protejării acesteia de pericole.

Paulo Rangel (PPE). – (PT) Dle președinte, aș vrea să încep prin a felicita Președinția suedeză, mai ales pe prim-ministrul Reinfeldt, atât în numele Grupului Partidului Popular European (Creștin Democrat) și delegației portugheze din cadrul Grupului PPE.

Verdictul nostru privind Președinția suedeză este că a fost un succes aproape total, practic în patru domenii fundamentale. În primul rând, în domeniul instituțional, contribuția Președinției suedeze la intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, la alegerea cu succes a președintelui Comisiei și la tot ceea ce a avut legătură cu ratificarea a fost extrem de profesionistă și la nivelul la care ne așteptăm să se ridice bunele practici în Uniunea Europeană. Desigur, pentru o țară ca Portugalia, care a jucat un rol hotărâtor în adoptarea Tratatului de la Lisabona, contribuția Președinției suedeze a fost de neprețuit.

Al doilea punct la care doresc să mă refer este agenda în domeniul climatic, în cadrul căreia, bineînțeles, și eforturile Comisiei au fost importante. Din punctul meu de vedere și al multora dintre colegii mei din PPE, domeniul schimbărilor climatice este unul în care Uniunea Europeană a avut cel mai mare succes. Aceasta se află în fruntea luptei globale, iar acest lucru se întâmplă datorită eforturilor Președinției suedeze și, în special, ale președinției Comisiei. Considerăm că aceste rezultate sunt, de asemenea, pozitive.

Al treilea punct este reglementarea financiară. Mai ales cu ultimul Consiliu, s-a făcut un pas înainte pe care îl considerăm decisiv și care poate avea un impact foarte mare asupra ieșirii noastre din criză. Prin urmare, aș dori, de asemenea, să vă transmit felicitările noastre pentru că ați reușit să semnați un acord în acest domeniu. În ultimul rând, aș dori să menționez un domeniu care este foarte important pentru mine personal: Programul de la Stockholm și, deci, spațiul de libertate, securitate și justiție. Am urmărit procesul de la Tampere și apoi, în special, procesul de la Haga. Consider că Programul de la Stockholm este absolut esențial și aș vrea să felicit pentru acesta Președinția suedeză și pe prim-ministrul Reinfeldt.

Marietta Giannakou (PPE). – (EL) Dle președinte, rezultatele Președinției suedeze sunt cu adevărat pozitive. Acestea coincid cu intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, care marchează sfârșitul interguvernamentalismului care a generat probleme atât de mulți ani și cu exercitarea unei politici mai integrate și mai coezive.

Președinția suedeză este caracterizată, de asemenea, prin crearea Programului de la Stockholm și prin deciziile luate în timpul crizei financiare, care sunt puncte fundamentale, cu adevărat importante în continuarea progreselor în cadrul acestor eforturi.

În același timp, alegerea președintelui Comisiei Europene și desemnările realizate, toate sunt extrem de importante pentru continuarea eforturilor pe care le facem prin Tratatul de la Lisabona, sunt extrem de importante și interesante pentru Parlamentul European și sunt elemente pozitive și esențiale.

Parlamentul European își asumă un nou rol, cel de organ legislativ, împreună cu Consiliul European. Acest lucru marchează o nouă evoluție în cadrul căreia trebuie să facem cu toții eforturi mai mari și mai coezive.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Dle președinte, felicit Președinția suedeză pentru conducerea lăudabilă din ultimele șase luni.

În ceea ce privește Programul de la Stockholm, aș sublinia faptul că prin acesta se încearcă propulsarea mult-doritei politici privind imigrația. Cu toate acestea, anumite probleme esențiale au căzut pe planul doi.

În 2008, în Uniunea Europeană au avut loc 515 atacuri teroriste în 11 state membre. Combaterea terorismului și protecția victimelor trebuie deci incluse între prioritățile agendei noastre politice și trebuie să reprezinte o categorie separată, specifică a Programului de la Stockholm.

În al doilea rând, opt milioane de imigranți ilegali trăiesc în spațiul de libertate, securitate și justiție. În această privință, trebuie să consolidăm politicile pentru dezvoltare și cooperare cu țările de origine și de tranzit. Uniunea Europeană trebuie să promoveze încheierea de acorduri de repatriere și de readmitere cu țări precum Maroc, Algeria și Libia. Viitorul plan de acțiune al Programului de la Stockholm, care urmează a fi prezentat la jumătatea lunii iunie 2010, trebuie să țină cont de aceste aspecte.

Andrzej Grzyb (PPE). – (PL) Și eu vreau să mă alătur celor care mulțumesc Președinției suedeze și dlui Reinfeldt personal pentru eficiența domniei sale și, de asemenea, pentru modul excelent în care a tratat prioritățile Președinției.

Desigur, ceea ce este important pentru cetățenii Uniunii Europene în mod deosebit este acțiunea îndreptată către reducerea efectelor crizei economice și financiare. Aceasta ține de sprijinirea sectorului afacerilor, pentru

a restabili locuri de muncă și pentru a crea condiții pentru dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii, cât și pentru a elimina cauzele crizei, mai ales pe piețele financiare, astfel încât să nu își facă apariția din nou în viitor. Mi se pare că supravegherea europeană în acest domeniu este insuficientă și că aici trebuie să influențăm, de asemenea, în calitate de instituție aleasă în mod democratic, standardele etice urmate de cei care supraveghează băncile și instituțiile financiare.

Cât despre reuniunea la nivel înalt de la Copenhaga, susțin din toată inima poziția dlui Barroso. În acest domeniu există, într-adevăr, nevoia unui parteneriat din partea altor actori economici importanți pentru ca efectele reuniunii la nivel înalt să fie cu adevărat plauzibile.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). - Am fost raportor pentru eficiența energetică a clădirilor, document pe care l-am negociat în a doua lectură cu președinția suedeză a Consiliului Uniunii Europene, un raport extrem de important pentru viitorul Uniunii Europene și pentru lupta împotriva schimbărilor climatice. Important și pentru Conferința de la Copenhaga, dar mai ales pentru cele 2,7 milioane de locuri de muncă care pot fi create până în 2020 în acest sector.

În ceea ce privește partea de comitologie, conform Tratatului de la Lisabona, s-au început negocierile pentru un acord instituțional vis-à-vis de puterile delegate și actele delegate către Comisie. Având în vedere că Tratatul de la Lisabona creează o nouă bază atât pentru schimbările climatice, cât și pentru o politică energetică comună, sper - și așteptăm și din partea Comisiei Europene, domnule Președinte Barroso - să ne prezentați un program de lucru pe următorii 5 ani, astfel încât și comisarii pe care îi audiem să poată răspunde la aceste provocări.

O ultimă precizare: aș dori să mă refer la ridicarea barierelor privind libera circulație a forței de muncă pentru lucrătorii din noile state membre care ar trebui să fie o concluzie a Președinției europene suedeze.

Președinte. – Trebuie să îmi cer scuze dlui Balčytis și dlui Luhan: nu pot să accept solicitarea dumnealor pentru că deja avem numeroși alți vorbitori și nu avem destul timp pentru a permite tuturor să vorbească. Vor trebui să păstreze ce au de spus pentru altă dată. Îmi cer scuze încă o dată.

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Aș vrea să felicit Președinția suedeză pentru faptul că a condus Uniunea Europeană în mod echitabil și responsabil, după cum ați afirmat, într-o perioadă de schimbări instituționale și de criză economică și financiară. Cu toate acestea, în această perioadă, ați pierdut ocazia de a promova un discurs european mai amplu privind un model socioeconomic diferit de cel care ne-a condus spre această criză. Suedia știe mult mai multe despre acest subiect decât alte țări.

De asemenea, ați avut experiența gustului amar lăsat de limitările Uniunii Europene în ceea ce privește unitatea de acțiune, mai ales în momentul alegerii conducerii UE. Ați stabilit câteva norme noi în domeniul politicii externe, în Orientul Mijlociu, de exemplu, și vă felicit pentru această realizare. Vă mulțumesc și pentru atenția pe care ați acordat-o extinderii Uniunii Europene și pentru că ați rezolvat, alături de Comisie, câteva probleme care stăteau în calea acestui proces. O treabă bine făcută!

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Dle președinte, dle Barroso, dle Reinfeldt, aș vrea să știu care este opinia dumneavoastră, dle Reinfeldt, privind concluziile Troicai, deoarece șefii de stat sau de guvern au decis să creeze această troică pentru ca Președinția să aibă continuitate. Mai mult decât atât, pentru că încheiați Troica între Republica Franceză, Republica Cehă și Regatul Suediei, care este opinia dumneavoastră în legătură cu acest instrument și ce concluzii ați tras din aceasta?

Mirosław Piotrowski (ECR). – (PL) Dle președinte, ne întâlnim aici, în Parlament, la fiecare șase luni, pentru a trece în revistă realizările altei țări care își încheie mandatul la conducerea Uniunii Europene.

Președinția suedeză va rămâne în istorie deoarece în timpul mandatului său s-a adoptat Euroconstituția, pentru care unii se tot agită de aproape 10 ani și care, în forma sa curentă, este cunoscută sub numele de Tratatul de la Lisabona. Acesta a fost adoptat împotriva voinței multor națiuni. Rezultatele referendumurilor din Franța, Țările de Jos și Irlanda au fost date la o parte ostentativ. A fost introdus principiul deficitului democratic, care permite controlul de sus, aparent pentru a îmbunătăți mecanismele administrative ale UE. Primele schimbări legate de selectarea persoanelor pentru noile funcții din Uniune au fost realizate, între timp, într-un haos organizațional și au generat amuzament general în Europa și în toată lumea. Președinția suedeză își încheie, de fapt, mandatul la conducerea Uniunii Europene într-o stare de nesiguranță și de haos.

Anna Maria Corazza Bildt (PPE). – Dle președinte, aș vrea să felicit Președinția suedeză pentru viziunea unei Europe a cetățenilor, descrisă în Programul de la Stockholm. Nu vom putea evidenția niciodată suficient

importanța istorică a asumării, în sfârșit, a unei viziuni care întâmpină preocupările cetățenilor noștri pentru securitate, respectând în același timp drepturile individuale. În sfârșit, putem trece la o Europă pentru cetățeni, creată de cetățeni.

De asemenea, aș vrea să salut Biroul European de Sprijin pentru Azil, care este un pas important și concret către întâmpinarea preocupărilor țărilor care doresc să lupte împotriva imigrației ilegale oferind, în același timp, o politică mai umană privind migrația. Programul de la Stockholm va rămâne cu noi timp de cinci ani și sper să putem trece la punerea sa în aplicare. Mulțumesc Președinției suedeze. Amprenta pe care ați lăsat-o va rămâne cu noi timp de cinci ani.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Președinția suedeză a făcut o treabă excelentă și aș vrea să-l felicit pe dl prim-ministru pentru aceasta. Finalizarea ratificării Tratatului de la Lisabona a rezolvat mini-criza regretabilă și rușinoasă în care a fost implicat președintele ceh Klaus. Situația a rezultat din greșeala politică făcută în timpul procesului de extindere, când Uniunea Europeană nu a declarat din timp că cele 13 decrete discriminatorii Beneš sunt de neconceput din punct de vedere moral. Al doilea eveniment major este faptul că UE a reușit să stabilească o poziție unitară pentru negocierile privind schimbările climatice. SUA și China încă nu au realizat acest lucru, însă Uniunea Europeană înțelege în mod clar că viitorul aparține oricui care conduce mișcarea către dezvoltarea economică ecologică. Să nu uităm că singurul motiv pentru care UE a reușit să își atingă obiectivele a fost faptul că noile state membre și-au redus emisiile semnificativ. În sfârșit, al treilea eveniment major a fost inițierea negocierilor pentru aderare cu Serbia și că Serbia, Macedonia și Muntenegru au fost exonerate de obligativitatea vizei. Aș vrea să mulțumesc Președinției suedeze pentru crearea unei oportunități excelente pentru trio-ul format la Președinție de Spania, Belgia și Ungaria.

Rachida Dati (PPE). – (FR) Dle președinte, dle Barroso, dle Reinfeldt, în primul rând, aș vrea să felicit Președinția suedeză pentru cele șase luni de activitate asiduă și foarte ambițioasă, mai ales pentru stabilirea, împreună cu șefii de state sau de guverne și în sfera G20, a unei poziții comune și ambițioase privind problemele de reglementare financiară.

De asemenea, și în ceea ce privește conferința de la Copenhaga, observăm că Uniunea Europeană are o poziție ambițioasă, foarte elevată, foarte proactivă și unitară. Prin urmare, aș vrea să îmi exprim sprijinul pentru pozițiile și deciziile acesteia. Europa este forța propulsoare din spatele propunerilor, negocierilor și încheierii unor acorduri importante privind criza financiară care afectează întreaga Europă.

De asemenea, Consiliul European și-a dat verdictul, săptămâna trecută, privind noua arhitectură a supravegherii financiare, iar negocierile cu Parlamentul European au fost deschise, având în vedere că de acum înainte responsabilitatea pentru monitorizarea punerii în aplicare a deciziilor luate la Pittsburgh va fi partajată cu Parlamentul European.

Criza financiară a scos la iveală punctele slabe ale sistemului nostru de supraveghere financiară. Ideea este să se asigure o mai bună coordonare, dar și să se înnoiască și să se consolideze puterile autorităților europene; acestea sunt cerințe urgente.

Sper – și aici mă adresez Comisiei – că vom rămâne vigilenți și că vom menține acest nivel de ambiție în punerea în aplicare a deciziilor noastre.

Diane Dodds (NI). – Dle președinte, în această dimineață doresc să exprim adâncă mea dezamăgire, în numele industriei pescuitului din Irlanda de Nord, căreia i s-a impus o nouă reducere a cotei de pescuit. Anunțul de aseară din partea Consiliului, potrivit căruia va exista o reducere de 9 % a cotei pentru langustine în Zona 7A, este o lovitură grea pentru industria pescuitului din Irlanda de Nord.

Aceasta este o industrie fragilă din cauza programului pentru refacerea resurselor de cod și din cauza scăderii numărului de zile de pescuit. Este o industrie care a fost nevoită să se bazeze pe langustine. Acest procent de 9 % va avea un efect devastator și este cu atât mai supărător cu cât știința ar fi trebuit să permită Comisiei să realizeze o refinanțare.

Consider că prioritatea pentru Președinția spaniolă trebuie să fie reforma politicii comune în domeniul pescuitului și luarea deciziilor de acest fel la nivel regional, de către oameni responsabili, din zonă, și nu de birocrați de la Bruxelles.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) În timpul Președinției suedeze s-au întâmplat foarte multe lucruri bune în Uniune, în cursul unei perioade dificile de criză și de așteptări privind acceptarea Tratatului de la Lisabona. Cu toate acestea, nu împărtășesc opinia că avem o Uniune diferită sau o nouă Uniune. Consider că avem, cel mult, o Uniune reînnoită. De fapt, prevederile generale ale tratatului trebuie completate, nu

numai cu conținut detaliat, ci și cu soluții practice specifice. Este important să se clarifice împărțirea competențelor între posturile-cheie și modul în care se stabilesc relațiile între instituțiile UE, inclusiv noul rol al Parlamentului European.

Temerile mele sunt stârnite de posibilele restricții ale funcției Președinției prin rotație, deținută consecutiv de statele membre. Acest rol de conducere este ceva pentru care statele membre se pregătesc și ceva ce acestea duc la îndeplinire cu mare fermitate. Dacă, pe lângă președintele permanent al Consiliului European nu avem și șeful statului care deține președinția, care să prezinte rapoarte aici, Uniunea va fi incompletă și își va pierde din diversitate. Țările care conduc trebuie să inspire în mod creativ noi acțiuni, iar Președinția permanentă a Consiliului European va trebui să asigure coordonarea, continuitatea și coeziunea activității Uniunii.

PREZIDEAZĂ: DL BUZEK

Președinte

Fredrik Reinfeldt, președintele în exercițiu al Consiliului. – Dle Președinte, ajungând la sfârșitul acestei dezbateri, ajungem și la sfârșitul ultimei președinții bazate pe principiul rotației, după cum s-a menționat. În curând, José Manuel Barroso și eu vom merge la Copenhaga, deci voi face doar un comentariu privind resursele financiare, deoarece cred că acestea vor fi în centrul discuțiilor pe care le vom avea acum cu țările în curs de dezvoltare.

Am reușit să prezentăm o cifră exactă, și anume 2,4 miliarde de euro anual, pentru perioada 2010-2012. Pentru noi a fost important să spunem că această sumă este destinată pentru acești ani, alocată pentru perioada 2010-2012, și va fi de asemenea disponibilă pentru protecția climatică.

Discuția despre felul în care trebuie îndeplinite Obiectivele de Dezvoltare ale Mileniului este una importantă. Doresc să subliniez că statele membre au convenit că ar trebui să ne angajăm să plătim colectiv 0,56 % din VNB-ul UE până în 2010, adică deja de anul viitor, și să ajungem la nivelul procentual al ONU de 0,7 % în 2015 în ceea ce privește asistența oficială pentru dezvoltare.

Acest lucru depinde în mare măsură de statele membre. Pentru a sublinia ceea ce este evident, foarte multe dintre statele membre se situează sub aceste cifre azi. Suedia se află într-un club foarte exclusivist, atingând aproape singură 1 % din VNB în ceea ce privește asistența pentru dezvoltare. Acest lucru ar trebui de asemenea amintit atunci când discutăm referitor la aceste niveluri: faptul că există diferențe între țări.

Am făcut în așa fel încât statele membre să contribuie în mod voluntar cu resursele de care dispuneau. Sunt foarte bucuros să vă informez că toate cele 27 de state membre au contribuit la aceste resurse imediate. În unele cazuri, au fost contribuții foarte mici, însă vocea europeană este auzită în sensul că, în fapt, toată lumea a contribuit.

Vă mulțumesc din nou și pentru cooperarea pe care am avut-o cu Parlamentul. Este pentru a patra oară pe durata Președinției suedeze când, în calitate de prim-ministru, mă adresez acestui Parlament. Nici măcar nu mă apropiez de seria de angajamente pe care Cecilia Malmström le-a avut cu Parlamentul, pentru că ea a fost aici de 25 de ori pentru a vi se adresa. În total, Președinția s-a adresat Parlamentului în plen de 43 de ori pe durata mandatului nostru și am fost prezenți în cadrul comisiilor în 44 de ocazii diferite.

Acest lucru este de asemenea important în ceea ce privește discuțiile privind transparența și buna cooperare între instituții. Eram conștienți de importanța de a avea o bună legătură cu Parlamentul European. Ne-am pregătit să fim prezenți, să fim aici, să putem să vă răspundem la întrebări și vă mulțumim pentru această bună cooperare.

Președinte. – Dle prim-ministru, peste două săptămâni se va încheia președinția dvs. la Uniunea Europeană. Vă mulțumesc pentru activitate și pentru energia de care ați dat dovadă. Nu a fost o președinție ușoară; știm asta. După cum am înțeles de la deputații noștri și din multe puncte de vedere exprimate, a fost o președinție de succes. Doresc să vă mulțumesc dvs. personal și, firește, întregului guvern suedez. Pentru prima dată în istorie, am experimentat, în ultimele săptămâni, noi relații ca urmare a Tratatului de la Lisabona.

Vă mulțumesc foarte mult. Ne vom aminti de președinția dvs.

José Manuel Barroso, președintele Comisiei. – Dle Președinte, aș dori numai să răspund câtorva dintre întrebările concrete ale deputaților din Parlament care încă se află aici.

De exemplu, dl Severin a vorbit despre coeziune economică, socială și teritorială, și doresc să subliniez ideea pe care a exprimat-o. De fapt, în cadrul primului schimb de opinii pe care l-am avut cu Consiliul European privind viitoarea Strategie UE 2020, s-a stabilit – a se vedea punctul 18 din concluzii – că ar trebui făcute toate eforturile pentru a asigura coeziunea economică, socială și teritorială precum și egalitatea de gen. Cred că este important să stabilim acest lucru de la începutul discuției privind Strategia UE 2020. Bineînțeles, accentul cade pe competitivitate și pe nevoia de a răspunde la provocările globale cu care ne confruntăm acum, însă ar trebui să facem acest lucru în legătură cu promovarea coeziunii economice, sociale și teritoriale în Uniunea Europeană. Aceasta va fi foarte importantă, nu doar pentru definirea acestei strategii, dar și pentru viitoarele perspective financiare.

Dl Karas și dna Dati au adus în discuție un alt aspect concret, referitor la autoritățile europene de supraveghere. Dați-mi voie să mă exprim clar cu privire la acest subiect. Apreciez mult acordul unanim la care Consiliul European a reușit să ajungă. Sincer, cu ceva timp în urmă, ar fi fost de neconceput ca toate statele membre să cadă de acord asupra unui text privind supravegherea financiară la nivel european. Acestea fiind spuse, chiar dacă respect natura delicată a anumitor aspecte abordate în propunerile noastre, consider că textul Comisiei a pierdut puțin cam mult din consistență. Comisia, în propunerea ei, a prevăzut o clauză de salvagardare fiscală simplă și funcțională, mai ales pentru că acesta este un aspect foarte sensibil. În orice caz, regret eliminarea puterilor propuse ale autorităților de a adresa decizii în mod direct fiecărei instituții financiare în două din cele trei situații în care Comisia a propus acest lucru.

Regret faptul că problema situațiilor de urgență a fost politizată prin aceea că i s-a dat Consiliului responsabilitatea de a declara că există o situație de urgență și, de asemenea, regret faptul că domeniul potențial de aplicare a supravegherii directe de către autoritățile europene de supraveghere a fost limitat doar la agențiile de rating al creditelor. Sper că Parlamentul European va consolida și va reechilibra reglementările din aceste domenii în următoarea fază de negociere.

Referitor la Copenhaga, permiteți-mi să fiu clar în această privință: a fost foarte important faptul că angajamentele anterioare au fost confirmate de către Consiliul European, acesta declarând că suntem pregătiți pentru o reducere de 30 % până în 2020, în comparație cu nivelurile din 1990, cu condiția ca alte țări dezvoltate să se angajeze să obțină reduceri comparabile ale emisiilor și ca țările în curs de dezvoltare să contribuie în mod adecvat, în funcție de responsabilitățile și capacitățile lor respective.

Vom continua să analizăm planuri de atenuare de la alte țări pentru a lua această decizie la momentul oportun la Copenhaga. De fapt, pe durata Consiliului European, am menționat posibilitatea de a exista o anumită modulare în oferta noastră, și anume posibilitatea de a construi niște platforme după 2020. Această discuție nu este numai despre 2020; este pentru după 2020. Așa că ar trebui să existe puțină flexibilitate privind platformele pe care le putem defini după 2020. În acest spirit mergem la Copenhaga nu numai pentru a încheia cel mai ambițios acord, dar și pentru a avea un acord global real.

Președinte. – Dle președinte Barroso, vă mulțumesc încă o dată. Aș dori să îi mulțumesc dlui prim-ministru Reinfeldt, dnei ministru Malmström, fost deputat în Parlamentul European, și întregului guvern suedez pentru cooperarea sa foarte activă cu Parlamentul European.

Dezbaterile au fost închise.

Declarații scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

Vilja Blinkevičiūtė (S&D), în scris. – (LT) Aș dori să felicit Președinția suedeză pentru punerea în aplicare constructivă și eficientă a obiectivelor programului său. Suedia a depus un efort considerabil pentru a asigura intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona la 1 decembrie anul curent, iar aceasta înseamnă că Uniunea Europeană va deveni mai democratică, mai eficientă și mai transparentă. Sunt sigură că tratatul va îmbunătăți continuitatea și va consolida rolul UE pe scena internațională.

Strategia UE pentru regiunea Mării Baltice a fost aprobată în cursul Președinției suedeze. Sunt încântată că s-a alocat sprijin financiar pentru punerea în aplicare a strategiei UE pentru regiunea Mării Baltice. Ca lituaniană, cunosc foarte bine toate provocările cu care regiunea Mării Baltice se confruntă în prezent. Una dintre acestea constă în identificarea modului optim de rezolvare a problemei urgente și serioase a protejării mediului din Marea Baltică. O altă constă în identificarea modalității de transformare a acestei regiuni într-un motor mai puternic pentru creștere economică și dezvoltare.

Deja putem găsi azi răspunsuri preliminare la aceste întrebări în strategia UE pentru regiunea Mării Baltice adoptată pe durata Președinției suedeze. Este primul din seria de planuri europene pentru dezvoltare

macroregională, prin care sperăm să îmbunătățim mediul din regiune și să îi consolidăm competitivitatea. Strategia Programului de la Stockholm este una dintre prioritățile cele mai importante realizate de Suedia. Programul pe cinci ani va crea condiții pentru o dezvoltare ulterioară a unui spațiu de libertate, securitate și justiție.

José Manuel Fernandes (PPE), *în scris. – (PT)* Cele șase luni ale Președinției suedeze sub prim-ministrul Reinfeldt au fost un mare succes și s-au evidențiat prin excelență.

Președinția suedeză a jucat un rol decisiv în intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona. Aceasta a încheiat, astfel, aproape un deceniu de dezbateri și de impas instituțional, deschizând ușa pentru noi oportunități pentru Uniunea Europeană.

Combaterea schimbărilor climatice este un subiect care s-a aflat mereu în fruntea ordinii sale de zi. UE este un lider în acest domeniu, așa cum arată și propunerea sa ambițioasă de a reduce emisiile cu 80 % și cu 95 % până în 2050. De asemenea, a ajuns la un acord privind furnizarea unor fonduri în valoare de 7,2 miliarde de euro pentru țările în curs de dezvoltare pentru următorii trei ani.

Președinția suedeză a făcut față crizei economice și dezordinii financiare prin măsuri solide și realiste. Confruntându-se cu cea mai mare criză financiară din 1930, UE a adoptat rapid măsuri speciale de sprijin. Activitatea de „prevenire” a crizelor ulterioare a fost de asemenea realizată printr-o structură nouă de supraveghere financiară.

Președinția suedeză a ajutat la abordarea crizei și a făcut ca Europa să fie mai puternică, permițându-i să traseze în continuare un drum de pace, succes și modernitate.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *în scris. – (PT)* Este un fapt că pe durata Președinției suedeze au avut loc schimbări instituționale semnificative, în special intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, după tot acel proces de presare și de șantajare a poporului irlandez pentru a-și schimba votul la cel de-al doilea referendum pe care a trebuit să-l organizeze.

Totuși, chiar și pentru cineva care vrea într-adevăr o formă crescândă de integrare europeană neoliberală, militaristă și federalistă, este inacceptabil că nu a avut niciun cuvânt de spus despre situația socială teribilă prin care trece Uniunea Europeană, care poate fi clar observată în creșterea numărului de șomeri la peste 5 milioane doar într-un singur an, astfel că există acum peste 23 de milioane de oameni fără loc de muncă.

A fost destul de simptomatic, totuși, că în centrul atenției s-a aflat începutul dezbaterii privind strategia UE pentru 2020, aproape uitând de evaluarea așa-numitei Strategii de la Lisabona, care a fost aprobată cu 10 ani în urmă și care promitea să fie o oază pentru UE. Așa a fost, fără îndoială, ca să nu mai menționez cauzele celei mai mari crize economice și sociale din ultimele decenii, alimentate de liberalizare și flexibilitatea forței de muncă, ceea ce a creat locuri de muncă precare și prost plătite și a sporit șomajul.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), *în scris. – (PL)* Dle Președinte, evaluarea Președinției suedeze oferă un rezultat pozitiv. Bineînțeles, marele său succes constă în faptul că a dus la încheierea procesului de ratificare a Tratatului de la Lisabona. Ca și deputat în Comisia pentru afaceri juridice, și eu consider un succes compromisul la care s-a ajuns în Consiliu privind brevetul european și sistemul integrat în materie de jurisdicție a brevetelor.

Dezbaterea privind un brevet comun pentru întreaga Uniune se desfășoară de mult timp. A sosit momentul să stabilim norme specifice în acest domeniu, pentru că lipsa unor reglementări uniforme constituie o barieră în calea dezvoltării întreprinderilor europene și face ca acestora să le fie dificil să concureze, de exemplu, cu firmele americane. De multe ori în trecut am văzut cât de greu este să conciliem interesele tuturor statelor membre în domeniul brevetului european, astfel că sunt mai mult decât recunoscătoare Președinției suedeze pentru compromisul, pentru moment doar la nivel politic, la care s-a ajuns.

Tratatul de la Lisabona oferă Uniunii temeuri legale pentru a stabili o legislație în materie de proprietate intelectuală și prevede că standardele corespunzătoare vor fi adoptate în cadrul procedurii legislative ordinare. Prin urmare, pe durata viitoarei Președinții spaniole, va exista o dezbatere foarte interesantă în Parlament referitoare la compromisul realizat în luna decembrie a acestui an.

Zita Gurmai (S&D), *în scris. – S-a dat undă verde Tratatului de la Lisabona, care a creat toate condițiile necesare pentru reformele instituționale. Rolul Președinției suedeze a fost să pregătească terenul pentru punerea în aplicare a dispozițiilor Tratatului de la Lisabona. A făcut față provocării. Sarcina următoarei președinții este să asigure că noile structuri funcționează eficient. În acest context, ar trebui făcute toate*

eforturile pentru a asigura coeziunea economică, socială și teritorială și egalitatea de gen. Consider că este important să subliniez că, odată cu tratatul, Carta drepturilor fundamentale va deveni obligatorie din punct de vedere juridic, astfel încât drepturile omului (inclusiv egalitatea de gen) și problemele legate de antidiscriminare vor avea o șansă mai mare de a fi susținute prin lege.

Un alt succes a fost elaborarea și aprobarea Programului de la Stockholm, care abordează probleme esențiale, și care poate fi privit ca un plan de acțiune pragmatic pentru o Europă mai sigură și mai deschisă, bazată pe valori, principii și acțiuni comune.

Aș dori să subliniez faptul că, deși egalitatea de gen nu a fost o prioritate, Președinția suedeză a jucat de asemenea un rol în creșterea numărului de femei membre ale Comisiei și în numirea unei femei ca Înalț Reprezentant.

Petru Constantin Luhan (PPE), în scris. – Tratatul de la Lisabona a consolidat rolul Parlamentului în procesul decizional european și, implicit, legitimitatea acestei instituții în ochii cetățenilor. Felicit, așadar, Președinția Suedeză pentru eforturile remarcabile depuse pentru intrarea în vigoare a noului Tratat. Apreciez în egală măsură și evoluțiile din domeniul Justiției și afacerilor interne. Programul Stockholm elaborat în ultimele luni și votat la Consiliul European din 10-11 decembrie trasează noul cadru de referință în acest domeniu pentru perioada 2010-2014. Mă bucur să constat că, la nivelul Consiliului, s-a ținut cont de recomandările Parlamentului. Mă refer în mod special la extinderea spațiului Schengen la toate țările UE, care devine acum o prioritate pentru politica internă a Uniunii Europene în urma amendamentelor depuse de noi.

Marian-Jean Marinescu (PPE), în scris. – (RO) Doresc să felicit Președinția suedeză pentru cele șase luni de activitate ambițioasă desfășurată în climatul dificil al crizei economice și financiare, pentru pregătirile pentru reuniunea la nivel înalt de la Copenhaga și pentru adoptarea Tratatului de la Lisabona. Datorită Tratatului de la Lisabona, avem în sfârșit un cadru instituțional clar pentru a aborda toate provocările cu care se confruntă lumea modernă. Noul tratat permite UE să își asume cu fermitate un rol de pionierat în lupta împotriva schimbărilor climatice, precum și statutul unui actor global, nu doar în relațiile cu Statele Unite și cu Federația Rusă, dar și în relațiile cu țările emergente. În plus, noul președinte permanent al Consiliului și Înalțul Reprezentant vor asigura continuitatea activităților din cadrul politicii externe a UE, ceea ce reprezintă un progres în consolidarea rolului UE pe scena mondială. Ca urmare a acestor schimbări instituționale, UE va fi mai eficientă și va avea la dispoziție o gamă mai largă de metode pentru a rezolva problemele majore cu care se confruntă comunitatea internațională, ca de exemplu combaterea terorismului, adaptarea la schimbările climatice, asigurarea securității energetice și combaterea efectelor crizei economice și financiare. Sunt convins că Președinția spaniolă va reuși să satisfacă așteptările și să continue cu succes acțiunile și activitățile inițiate de Președinția suedeză.

Véronique Mathieu (PPE), în scris. – (FR) Aș dori să felicit Președinția suedeză pentru activitatea sa, mai ales în acele domenii care fac parte din domeniul de activitate al Comisiei pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne. Provocările au fost uriașe: a existat tranziția de la sistemul juridic al Tratatului de la Nisa la cel prevăzut de Tratatul de la Lisabona, precum și elaborarea următorului program multianual, care va defini prioritățile spațiului de libertate, securitate și justiție pentru următorii cinci ani. Doresc să laud Programul de la Stockholm, care va intensifica eforturile politice ambițioase de a mări acest spațiu până în 2014. Totuși, mai trebuie să se facă progrese considerabile, mai ales în materie de azil. Salut crearea Biroului European de Sprijin pentru Azil, dat fiind că este esențial să realizăm nu doar o apropiere a legislațiilor, dar și a practicilor statelor membre. Cu toate acestea, celelalte propuneri din pachetul legislativ în materie de azil vor trebui să fie adoptate cât mai curând posibil pentru a nu mai fi necesară dezvoltarea unei a treia faze a Sistemului european comun de azil. Prin schimbările instituționale majore introduse de Tratatul de la Lisabona, putem acum să așteptăm cu nerăbdare adoptarea iminentă a unor instrumente legislative mai ambițioase și de o calitate mai bună în cadrul președințiilor viitoare.

Rovana Plumb (S&D), în scris. – Președinția suedeză a însemnat un pas înainte prin 3 acțiuni majore: - alegerea președintelui UE și a Înalțului reprezentant pentru politica externă a UE, odată cu intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona; - adoptarea „Programului multianual pe perioada 2010-2014, de la Stockholm” - pregătirea și coordonarea negocierilor COP 15 de la Copenhaga privind schimbările climatice. Salut decizia Consiliului privind disponibilitatea UE și a statelor sale membre de a contribui cu o finanțare inițială rapidă de 2,4 miliarde de euro anual pentru perioada 2010-2012 în vederea sprijinirii statelor în curs de dezvoltare să se adapteze la efectele schimbărilor climatice. Solicit, însă, Comisiei elaborarea unui mecanism adecvat de împărțire a efortului financiar între statele membre în funcție de puterea economică a fiecăruia.

Joanna Senyszyn (S&D), *în scris.* – (PL) Strategia 2010 marchează direcția operațiunilor Uniunii și principalele sale priorități pentru următorii 10 ani. Dat fiind că am ajuns la finalul Strategiei de la Lisabona, este important ca, în timp ce continuăm actualele priorități socioeconomice, să găsim mijloace eficiente pentru a înlătura efectele crizei economice.

Referitor la consultările care au loc în prezent privind viitoarea strategie, aș dori să atrag atenția asupra a două aspecte: îmbunătățirea sistemului educațional din Europa și egalitatea de gen pe piața muncii. Sistemul educațional din Europa trebuie să se schimbe. Construirea unei economii moderne, bazate pe cunoștințe nu este posibilă fără lucrători tineri, bine formați. Ar trebui să asigurăm un sprijin financiar mai mare pentru actualele programe UE (Erasmus, Erasmus Mundus, Leonardo da Vinci) și să stabilim noi inițiative care vor ajuta tinerii să învețe și să dobândească experiență în străinătate și să asigurăm, de asemenea, posibilitățile financiare și administrative necesare pentru ca ei să folosească această susținere la locul de muncă în propria țară.

Uniunea, în cadrul activității sale de prioritizare a nevoilor cetățenilor, ar trebui să adopte un program care, în fiecare domeniu în care se aplică, să promoveze egalitatea de gen, în special în domeniul combaterii șomajului. În planificarea noii strategii, ar trebui să punem un accent special pe creșterea ponderii femeilor în ocuparea forței de muncă, deoarece studiul realizat de Eurostat arată că această criză a afectat mai mult femeile care lucrează decât bărbații, printre alte motive, pentru că acestea au locuri de muncă mai puțin sigure. Discriminarea pe piața muncii rămâne o problemă importantă, iar noua strategie trebuie să facă față acestui lucru.

Nuno Teixeira (PPE), *în scris.* – (PT) În ciuda dificultăților care rezultă în urma intrării întârziate în vigoare a Tratatului de la Lisabona, Președinția suedeză a obținut niște succese notabile. Acestea includ pachetul privind eficiența energetică și pachetul privind telecomunicațiile, crearea unui organism de supraveghere financiară de prevenție, acordul privind bugetul pe 2010, în special în ceea ce privește planul de redresare financiară și economică, strategia pentru regiunea Mării Baltice și alinierea pentru conferința privind clima de la Copenhaga de săptămâna aceasta. Președinția spaniolă care va începe în 2010 va conduce tranziția de la Tratatul de la Lisabona și va continua strategia de promovare a ocupării forței de muncă prin stimularea și promovarea economiilor europene, dar și prin abordarea altor provocări majore precum reglementarea financiară și schimbarea climatică. Datorită proximității geografice și istorice, Portugalia și mai ales regiunile ultraperiferice ca Madeira, care abia așteaptă să vadă cum se va descurca Președinția spaniolă, trebuie să încerce să profite din plin de oportunitățile care cu siguranță se vor ivi. Reuniunea la nivel înalt UE-Maroc, în calitate de deschizătoare de drumuri, va fi, de exemplu, un forum ideal pentru a promova zona de cooperare euro-africano-atlantică, care va include Madeira, Insulele Azore, Canare și țările învecinate, în special Maroc. Voi depune toate eforturile în acest sens și o voi monitoriza foarte atent.

Georgios Toussas (GUE/NGL), *în scris.* – (EL) Dle Președinte, deciziile luate cu ocazia reuniunii la nivel înalt indică o intensificare a politicii împotriva oamenilor simpli practică de Uniunea Europeană, precum și a guvernelor burghize și a măsurilor dure împotriva clasei muncitoare și a păturilor de bază ale societății pentru a consolida beneficiile și poziția monopolurilor europene, atât în cadrul pieței interne unice, cât și în cadrul concurenței internaționale imperialiste. Strategia UE 2020, o versiune mai profundă a Strategiei de la Lisabona, stabilește ca priorități restructurări capitaliste mai rapide și distrugerea drepturilor salariale, de muncă și sociale pe care le mai au lucrătorii. Baza strategiei UE de ieșire din criza capitalistă este să impună schimbări radicale ale sistemelor de asigurări sociale, să mărească vârsta de pensionare și să reducă drastic salariile, pensiile și beneficiile sociale. Deficitele și datoria publică și procedurile pentru supravegherea economiilor mai multor state membre, inclusiv Grecia, sunt mobilizate pentru a teroriza lucrătorii din punct de vedere ideologic. Această politică a UE împotriva oamenilor simpli poartă, de asemenea, marca PASOK și a partidelor Noua Democrație, care continuă să susțină alegerile de capital, în timp ce pun consecințele crizei pe umerii lucrătorilor. Partidul Comunist Grec solicită clasei muncitoare să își organizeze contraatacul, să condamne partidele europene cu un singur sens și să participe *en masse* la raliul șomajului din 17 decembrie care va fi organizat de forțele de clasă ale Frontului militant al muncitorilor.

PREZIDEAZĂ: DL LAMBRINIDIS

Vicepreședinte

4. Votare

Președinte. – Următorul punct pe ordinea de zi este votarea.

(Pentru detalii privind rezultatul votului: vă rugăm să consultați procesul-verbal)

4.1. Mobilizarea Fondului european de ajustare la globalizare: Suedia - Volvo; Austria - Steiermark; Țările de Jos - Heijmans (A7-0079/2009, Reimer Böge) (vot)

- După votul asupra amendamentului nr. 2:

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Dle președinte, în timp ce votam asupra amendamentului nr. 8, pe micul ecran- cel puțin așa se vede de aici - și pe ecranul din stânga era încă afișat 7d. Am vrut doar să mă asigur că voturile au fost înregistrate corect.

4.2. Proiect de buget rectificativ nr. 10/2009 al Uniunii Europene pentru exercițiul financiar 2009, Secțiunea III - Comisia (A7-0081/2009, Jutta Haug) (vot)

4.3. Verificarea prerogativelor (A7-0073/2009, Klaus-Heiner Lehne) (vot)

4.4. Perspectivele Agendei de Dezvoltare de la Doha în urma celei de-a 7-a Conferințe Ministeriale a OMC (vot)

- cu privire la amendamentul 2:

Harlem Désir (S&D). – (FR) Dle președinte, vreau să spun doar că, dacă înțeleg corect amendamentul colegului nostru dl Papastamkos, el se referă la revocarea angajamentului luat la Hong Kong de către toți membrii OMC de a abroga subvențiile la export. De aceea, contrar unei greșeli făcute în documentele noastre de vot, Grupul Alianței Progresiste a Socialiștilor și Democraților din Parlamentul European sprijină într-adevăr acest amendament.

4.5. Măsuri restrictive îndreptate împotriva anumitor persoane și entități urmare intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona (vot)

5. Explicații privind votul

Explicații orale privind votul

- Raport: Reimer Böge (A7-0079/2009)

Jan Březina (PPE). – (CS) Am votat împotriva raportului Böge referitor la mobilizarea de resurse din Fondul european de ajustare la globalizare deoarece, în special în cazul cererii austriece, ea implică o abordare foarte nesistematică care se reflectă într-un nivel nemaîntâlnit de ridicat al sprijinului pe persoană. Dacă trebuie să existe sprijin individual limitat în timp destinat să îi ajute pe lucrătorii afectați de surplusul de personal ca rezultat al globalizării, un astfel de sprijin trebuie să fie corelat cu nevoile individuale reale și cu contextul economic. Totuși, nu se întâmplă acest lucru ci, dimpotrivă, procedura de stabilire a acestui sprijin a fost întâmplătoare și arbitrară. De aceea, în opinia mea, este necesar să se stabilească criterii solide. Utilizarea în acest mod a fondurilor nu constituie o soluție a problemei și reprezintă, de fapt, o irosire a banilor contribuabililor.

- Propuneri de rezoluții: Perspectivele Agendei de Dezvoltare de la Doha în urma celei de-a 7-a Conferințe ministeriale a OMC (RC-B7-0188/2009)

Syed Kamall (ECR). – Dle președinte, motivul pentru care cred că mulți dintre noi sunt interesați de comerț este cu adevărat ideea referitoare la modul în care îi ajutăm să iasă din sărăcie pe cei din țările cele mai sărace. Știm că una dintre cele mai bune căi de a-i ajuta să iasă din sărăcie este sprijinirea întreprinzătorilor din țările mai sărace. Întreprinzătorii din multe țări sărace au mare nevoie de ajutor și de piețe deschise și este important să îi sprijinim.

Dar va trebui, de asemenea, să privim în interiorul granițelor noastre pentru a vedea modul în care punem bariere în calea facilitării comerțului cu țările mai sărace. În multe cazuri, țările mai sărace văd regulile

comerciale ca fiind îndreptate împotriva lor și au în vedere lucruri cum ar fi politica agricolă comună, subvențiile pentru bumbac, standardele sanitare și fitosanitare și tarifele din UE pentru importurile cu o valoare mai mare. Este important să arătăm că sistemul comercial este cu adevărat deschis și că ajutăm țările sărace, cât de mult posibil, să eradicheze sărăcia.

Nirj Deva (ECR). – Dle președinte, dacă vrem să atenuăm sărăcia din lume va trebui să dezvoltăm comerțul mondial. Dacă, din cauza crizei financiare actuale la nivel mondial, alunecăm pe panta protecționismului, singurul lucru pe care-l vom face este să întârziem scoaterea a milioane de oameni din starea de sărăcie, iar milioane de oameni vor muri. Dacă nu abordăm această provocare chiar acum și nu privim dincolo de criză, vom lăsa în urma noastră o moștenire atât de jalnică încât milioane de oameni se vor afla în imposibilitatea de a trăi.

Avem o criză alimentară, avem schimbarea climatică, avem încălzirea globală, avem inundații, cutremure și tot felul de catastrofe care ne solicită ajutorul, iar singurul mod în care putem ridica pe toată lumea este dezvoltarea comerțului mondial și sunt foarte recunoscător că noul comisar pentru comerț desemnat mă ascultă.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Dle președinte, în legătură cu această rezoluție referitoare la Organizația Mondială a Comerțului și în pofida opiniei exprimate de către antevorbitor, cred că nu comerțul internațional este cel care va ajuta aproape un miliard de oameni să moară sau să sufere de foame, ci agricultura de subsistență. Ea va face acest lucru cu mult timp înainte de a o face comerțul internațional.

Am avut deja o posibilitatea de a vorbi pe această temă în cursul dezbaterii și am votat împotriva acestei rezoluții doar pentru că a fost respins amendamentul referitor la serviciile publice și la necesitatea ca guvernele să poată controla serviciile publice legate de probleme fundamentale cum ar fi apa și energia.

Explicații scrise privind votul

- Raport: Reimer Böge (A7-0079/2009)

Andrew Henry William Brons (NI), în scris. – Nu suntem capitaliști adepți ai intervenției minime a statului și credem în ajutorul statului pentru lucrătorii care nu din vina lor și-au pierdut locul de muncă. Am dori ca statele suverane să acorde ajutor propriilor lucrători. Nu suntem, desigur, nici măcar în favoarea aderării la UE. Cu toate acestea, există Fondul european de ajustare la globalizare și i s-au alocat fonduri.

Acest fond este un substituent nepoftit pentru ajutorul din partea statelor membre. Dacă s-ar fi propus ca lucrătorii britanici să fie ajutați din acest fond, în mod evident aș sprijini acest lucru. De aceea, cu părere de rău, trebuie să susțin sprijinirea lucrătorilor suedezi, olandezi și austrieci cu bani din acest fond. În cazul unui vot negativ, banii nu ar fi înapoiați contribuabililor. Ar fi reținuți de către UE și apoi vor fi probabil cheltuiți pentru o cauză mai puțin merituasă.

Diogo Feio (PPE), în scris. – (PT) Fondul european de ajustare la globalizare a fost instituit pentru a acorda asistență suplimentară lucrătorilor afectați de consecințele schimbărilor majore din structura comerțului internațional. Portugalia, Germania, Spania, Țările de Jos, Suedia, Irlanda și Austria au apelat deja la el, ceea ce indică faptul că această problemă afectează statele membre din diferite zone geografice și cu diferite modele și traiectorii economice.

Astfel de situații, care se petrec la o scară alarmantă, cer factorilor de decizie să reflecteze cu grijă la modelul economic și social european, precum și la durabilitatea și viitorul acestuia. În plus, ele înseamnă că este de-a dreptul crucial să se promoveze metode de a crea noi locuri de muncă de calitate. Pentru ca acestea să aibă succes, trebuie să asigurăm sprijin, să îndepărtăm greutățile și să eliminăm procedurile birocratice nejustificate din calea celor care, în pofida dificultăților, mai doresc încă să riște în a porni noi afaceri și a întreprinde proiecte inovative.

Indiferent de câtă asistență li se acordă lucrătorilor, aceasta va fi inutilă dacă societățile continuă să se închidă una după alta și dacă nu putem inversa scurgerea de investiții din Europa.

Cazurile în discuție, pe care le susțin, se referă la Suedia, Austria și Țările de Jos și au câștigat o largă susținere în cadrul comisiilor parlamentare preocupate atât de prezentarea propunerii de rezoluție, cât și de emiterea unui aviz.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), în scris. – (PT) Deși ne păstrăm poziția critică în legătură cu Fondul european de ajustare la globalizare deoarece credem că ar fi fost mai important ca în primul rând să se adopte măsuri

pentru prevenirea șomajului, am votat în favoarea mobilizării acestui fond pentru a asigura în continuare asistență lucrătorilor afectați de urmările restructurării societăților sau liberalizării comerțului internațional.

Acest caz se referă la mobilizarea a aproximativ 16 milioane de euro pentru Suedia, Austria și Țările de Jos în scopul de a asigura asistență pentru lucrătorii disponibilizați în industria de automobile și de construcții.

Aceasta este cea de-a cincea mobilizare a fondului în anul 2009, conducând la o sumă totală de 53 milioane de euro care a fost folosită din totalul planificat de 500 milioane de euro. Este de-a dreptul simptomatic faptul că puțin peste 10 % din suma planificată a fost utilizată într-o perioadă de criză socială severă și, în sine, aceasta demonstrează necesitatea revizuirii regulamentelor care guvernează fondul.

Françoise Grossetête (PPE), *în scris.* – (FR) Am votat în favoarea raportului Böge referitor la mobilizarea Fondului european de ajustare la globalizare. Scopul lui este de a proteja locurile de muncă și de a ușura reintegrarea pe piața muncii pentru lucrătorii care au fost disponibilizați în urma modificărilor structurii comerțului internațional și a crizei financiare și economice mondiale.

La trei ani de la crearea lui în anul 2006 și în actualul context al crizei economice și financiare globale, este hotărâtor să se ușureze condițiile care guvernează utilizarea acestui fond european. Suedia, Austria și Țările de Jos sunt astăzi ținta acestor măsuri mai eficiente și mai rapide și aștept cu nerăbdare ca toate statele membre UE să aibă un acces mai mare la această finanțare. Fiind interconectat cu cadrul financiar 2007-2013, valoarea maximă anuală a fondului nu poate depăși 500 de milioane de euro, dar implementarea în întregime a acestor fonduri, contrar a ceea ce se petrece astăzi, este de o importanță crucială. -

Uniunea Europeană trebuie să utilizeze toate resursele aflate la dispoziția sa pentru a face față consecințelor crizei economice.

Jörg Leichtfried (S&D), *în scris.* – (DE) Votez în favoarea raportului referitor la furnizarea a 15,9 milioane de euro ca asistență pentru Austria, Suedia și Țările de Jos. Ca și consecință a crizei economice mondiale, 744 de lucrători au fost disponibilizați doar în industria de furnizare de componente auto din Stiria. Cererea de asistență, prezentată în mod corect de către Austria, în valoare de 5 705 365 EUR din Fondul european de ajustare la globalizare, este acum aprobată de către UE.

Această cerere este absolut justificată deoarece Austria a fost lovită extrem de puternic de prăbușirea exporturilor. De exemplu, exportul de autovehicule rutiere și autoturisme a scăzut cu 51,3 % și respectiv 59,4 %. Ca urmare a strânsei interconexiuni între societățile din industria de automobile și nivelul scăzut de diversificare a multor furnizori, criza se resimte de la un capăt la celălalt al industriei de automobile.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *în scris.* – (FR) Lucrătorii suedezi, austrieci și olandezi sunt sacrificați pentru globalizare. Reiterăm opoziția noastră puternică față de filozofia care sprijină acest fond, care face din lucrătorii europeni doar „variabile de ajustare” permițând funcționarea lină a unei forme de globalizare neoliberală care nu este niciodată pusă în discuție. Interesele giganților, cum ar fi societatea Ford din SUA, care este proprietarul actual al Volvo Cars, care și-a trecut în cont un profit de aproape 1 miliard de dolari în al treilea trimestru din 2009, sau Aviva, Axa și BlackRock, principalii acționari ai Heijmans NV, iau astăzi locul interesului general al cetățenilor europeni. Fondul contribuie la acest jaf.

Nuno Melo (PPE), *în scris.* – (PT) Uniunea Europeană este o zonă a solidarității. Acest spirit este contextul pentru Fondul european de ajustare la globalizare. Fondul asigură sprijinul esențial pentru a ajuta șomerii și victimele relocalizărilor care apar în contextul globalizării. Acest lucru este chiar mai necesar dacă înțelegem că un număr din ce în ce mai mare de societăți își schimbă locația, beneficiind de avantajul costului redus al forței de muncă din alte țări, în special China și India, deseori cu prețul unui dumping la nivel social, al forței de muncă și al mediului.

Andreas Mölzer (NI), *în scris.* – (DE) Încă o dată, consecințele globalizării trebuie să fie amortizate prin mobilizarea Fondului european de ajustare la globalizare (FEAG). De data aceasta, din păcate, a fost puternic lovită și Stiria. În ultimele luni, 744 oameni din nouă societăți diferite și-au pierdut locul de muncă și, din acest motiv, provincia Stiria a solicitat asistență din partea UE. Ca și în cazul cererilor anterioare, totul a fost verificat foarte amănunțit și mă bucur că populația din Stiria îndeplinește toate cerințele. În special în cursul prezentei crize financiare și economice ne vin din nou foarte clar în minte efectele negative ale globalizării.

Având în vedere acest lucru, este și mai de neînțeles faptul că Parlamentul a adoptat astăzi o rezoluție care promovează și mai mult liberalizarea și desființarea barierelor comerciale și, prin aceasta, o mai mare globalizare. Până când în UE nu va apărea o modificare a gândirii, vom putea doar acționa pentru a reduce

daunele cauzate de globalizare în țările în cauză. Prin urmare, am votat fără rezerve în favoarea acordării ajutorului din fond.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), *în scris.* – (PL) Am susținut mobilizarea Fondului european de ajustare la globalizare, deoarece situația de pe piața muncii ne cere astăzi să acționăm în numele lucrătorilor. Crizele anterioare au fost caracterizate de faptul că ele au afectat regiuni specifice și erau concentrate într-un singur loc. În acele vremuri, toți cei care și-au pierdut locul de muncă sau au avut probleme financiare puteau să meargă în străinătate să caute de lucru sau puteau să aibă mai multe locuri de muncă. Astăzi, în contextul caracterului global al crizei financiare, astfel de opțiuni nu mai sunt disponibile.

Situația actuală de pe piețele financiare cere să susținem multe milioane de oameni care și-au pierdut locurile de muncă în cursul anului trecut. Nu vorbesc, desigur, doar despre ajutor în căutarea unui loc de muncă, ci, de asemenea, despre utilizarea elasticității pieței muncii, ajutarea lucrătorilor în obținerea de noi calificări și organizarea pregătirii corespunzătoare, de exemplu, în utilizarea calculatoarelor sau consiliere profesională. Cei mai mulți bani din FEAG ar trebui destinați promovării spiritului antreprenorial și acordării de asistență pentru activitățile independente deoarece, în momentul în care oamenii și-au pierdut locul de muncă, demararea unei afaceri și generarea de venituri pe cont propriu reprezintă o posibilitate de păstrare a stabilității financiare și de dezvoltare.

Cred că programe ca Fondul european de ajustare la globalizare sunt foarte necesare deoarece ele răspund unei situații specifice și îi ajută direct pe cei care au suferit cel mai mult din cauza efectelor crizei.

Aldo Patriciello (PPE), *în scris.* – (IT) Dle președinte, doamnelor și domnilor, înainte de toate aș dori să felicit raportorul pentru munca sa excelentă. Fondul european de ajustare la globalizare este un instrument utilizat din ce în ce mai mult de către Parlamentul European din cauza etapei dificile de convergență economică cu care se confruntă continentul nostru.

Aceasta indică faptul că, în fața crizei, Parlamentul European a fost capabil să adopte măsuri politice în beneficiul cetățenilor pe care îi reprezentăm, printr-o sinergie a unor obiective politice cu spectru larg. Din acest motiv, am votat în favoarea acestui fond cu convingerea că el va constitui un instrument fundamental de integrare profesională și, prin urmare, socială a lucrătorilor care și-au pierdut locul de muncă.

Marit Paulsen, Olle Schmidt și Cecilia Wikström (ALDE), *în scris.* – (SV) Suedia a cerut asistență din Fondul european de ajustare la globalizare în legătură cu disponibilizările din sectorul industriei automobilelor din Suedia.

Suntem convinși de caracterul benefic al comerțului liber și al economiei de piață pentru dezvoltarea economică și de aceea, în principiu, ne opunem acordării de asistență financiară țărilor sau regiunilor. Cu toate acestea, această criza economică a fost mai adâncă decât orice altă criză prin care a trecut Europa din anii treizeci înapoi și a lovit deosebit de puternic producătorii de autovehicule din Suedia, în special Volvo Cars.

Disponibilizările făcute de către Volvo Cars sunt considerate de către Comisie ca având un „efect negativ semnificativ asupra economiei locale și regionale” din partea de vest a Suediei. Volvo Cars este un angajator important în partea de vest a Suediei. Dacă Parlamentul European nu acționează, lucrătorii de la Volvo Cars și furnizorii acestora vor fi puternic afectați. Riscul de marginalizare socială și excludere permanentă este foarte mare, ceea ce noi, ca liberali, nu putem accepta. Ne exprimăm compasiunea profundă față de toți cei afectați de șomaj și am dori foarte mult să vedem că acestor persoane li s-a pus la dispoziție instruire profesională.

Suedia este un contribuabil important la UE și, de aceea, este important ca angajații din firmele care funcționează în Suedia, dacă sunt afectați de criza economică, să primească de asemenea asistență din partea UE.

Marie-Christine Vergiat (GUE/NGL), *în scris.* – (FR) M-am abținut de la votul pentru o mobilizare suplimentară a Fondului de ajustare la globalizare.

Printre altele, votul se referă la două plăți în total de aproape 24 milioane de euro către industria de autovehicule din Suedia și Austria. O altă cerere se referă la o societate de construcții din Țările de Jos.

Industria de autovehicule este principalul beneficiar al acestui fond, dar chiar și așa, ea închide fabrici în mod constant, își mută producția în alte locații, disponibilizând multă forță de muncă și punându-și subcontractanții într-o poziție vulnerabilă. Suplimentar, a primit alte tipuri de ajutor financiar din partea statelor membre în

contextul planurilor de redresare economică, precum și alte forme de sprijin acordat în special în legătură cu politicile de combatere a schimbărilor climatice.

Aceste fonduri, care sunt destinate a fi utilizate pentru pregătirea profesională a oamenilor care au fost disponibilizați - o măsură necesară dacă vor să găsească un nou loc de muncă - nu sunt acordate în schimbul angajamentului industriei europene a autovehiculelor de a nu mai disponibiliza nici unul din lucrătorii ei.

Nici măcar nu intră în discuție să sprijin o astfel de politică care, de fapt, susține relocalizările.

- Raport: Jutta Haug (A7-0081/2009)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), în scris. – (PT) Acest buget revizuit reflectă în mod clar contradicțiile dintre bugetele Uniunii Europene. Pe de o parte, valorile lui globale sunt reduse în comparație cu nevoile politicilor de coeziune socială și economică. Pe de altă parte, fondurile nu au fost cheltuite, deoarece țările care au cea mai mare nevoie de acești bani au probleme în a prinde în buget cofinanțarea necesară.

Cu toate acestea, ele au respins propunerile pe care le-am prezentat de reducere a cerințelor de cofinanțare, în special pe timp de criză. O astfel de contradicție și iraționalitate a politicii comunitare favorizează doar țările cele mai bogate și mai dezvoltate și are drept rezultat exacerbarea decalajelor sociale și a diferențelor regionale. De aceea, am votat împotriva.

Raportul în sine justifică poziția noastră în momentul în care subliniază că „există motive diferite pentru aparenta încetinire a plăților comparativ cu ritmul așteptat în funcție de statul membru în cauză. În primul rând, situația economică actuală a cauzat, în unele cazuri, dificultăți în asigurarea cofinanțării naționale. În al doilea rând, faptul că implementarea dezvoltării rurale în 2009 indică un profil mai puțin dinamic față de anul relevant al perioadei anterioare de programare se explică, de asemenea, prin aprobarea întârziată a anumitor programe, în cazul României și Bulgariei, printr-o lipsă de experiență suficientă în implementarea programelor de dezvoltare rurală.”

- Propuneri de rezoluții: Perspectivele Agendei de Dezvoltare de la Doha în urma celei de-a 7-a Conferințe ministeriale a OMC (RC-B7-0188/2009)

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), în scris. – (EL) Am votat împotriva propunerii deoarece, per ansamblu, promovează liberalizarea piețelor și un sistem de comerț care este exclusiv în detrimentul țărilor sărace și în curs de dezvoltare și nu indică o preocupare reală față de necesitățile de mediu ale planetei. Consider că ar trebui respinse liberalizarea comerțului și rezultatele ei catastrofale, care au contribuit la criza financiară, economică, climatică și alimentară actuală și la pierderea de locuri de muncă, sărăcie și dezindustrializare. Am votat, de asemenea, împotriva propunerii deoarece nu garantează respectul deplin al drepturilor guvernelor de a-și proteja capacitatea de reglementare și de furnizare de servicii fundamentale, în special în domeniul bunurilor și serviciilor publice, cum ar fi sănătatea, educația, cultura, comunicațiile, transportul, apa și energia.

Din păcate, au fost respinse amendamentele depuse de către Grupul Confederal al Stângii Unite Europene/Stanga Verde Nordică. Vom lupta pentru o reformă adevărată a sistemului comercial internațional orientată către introducerea de norme pentru un comerț echitabil care respectă normele internaționale în materie de justiție socială, respect față de mediu, suveranitate și siguranță alimentară, agricultură durabilă, dezvoltare viabilă și diversitate culturală.

Anne Delvaux (PPE), în scris. – (FR) Am votat împotriva adoptării propunerii comune de rezoluție referitoare la perspectivele Agendei de Dezvoltare de la Doha în urma celei de-a 7-a conferințe ministeriale a OMC. Am făcut acest lucru dintr-o perspectivă generală deoarece, în mod evident, îi lipsește viziunea în ceea ce privește promovarea dezvoltării și a respectului pentru țările în curs de dezvoltare, dar mult mai specific pentru că, deși este importantă încheierea cu succes a Rundeii Doha, aceasta nu poate fi făcută cu orice preț. Comerțul internațional trebuie să țină cont de lunga tradiție a Europei în cooperarea cu cele mai sărace țări. În plus, pe tema agriculturii și a liberalizării serviciilor, nu susțin abordarea recomandată de această rezoluție, cu atât mai mult cu cât nu au fost acceptate toate amendamentele menite să echilibreze textul. De exemplu, nu se pune în discuție să fim de acord cu accelerarea negocierilor în sectorul serviciilor (în scopul realizării unui grad mai mare de liberalizare).

În sfârșit, regret faptul că rezoluția a aprobat consolidarea acordurilor bilaterale de liber schimb. Acest tip de acord este deseori mult mai nefavorabil pentru țările în curs de dezvoltare. Trebuind să se confrunte singure cu UE, acestea se află într-o poziție de negociere mult mai slabă și au tendința de a fi aduse într-o situație fără nicio scăpare.

Diogo Feio (PPE), *în scris*. – (PT) După mine, Runda Doha are o importanță fundamentală pentru comerțul internațional și poate ajuta în mare măsură la reducerea sărăciei în țările în curs de dezvoltare și la distribuția mai corectă a beneficiilor globalizării. Din acest motiv, este important ca Agenda de Dezvoltare de la Doha să ia în considerare acest efect și să aducă o contribuție reală la îndeplinirea Obiectivelor Mileniului.

Este vital pentru membri OMC să continue să evite adoptarea de măsuri protecționiste, care ar putea avea un impact extrem de împovăraător asupra economiei mondiale. Sunt convins că neadoptarea de măsuri protecționiste a condus la o mai bună, deși înceată, redresare după criza economică cu care ne confruntăm în prezent.

De aceea, este hotărâtor pentru membrii OMC să lupte împotriva protecționismului în relațiile lor bilaterale și multilaterale în cadrul acordurilor viitoare.

José Manuel Fernandes (PPE), *în scris*. – (PT) Mă declar în favoarea unui rol de lider al Uniunii Europene în cadrul negocierilor actuale cu OMC, astfel încât Runda Doha să se încheie ținând cont de noile provocări globale, cum ar fi schimbările climatice, securitatea și suveranitatea alimentară. Sper că rezultatul va conduce la noi oportunități de piață și la o consolidare a normelor privind comerțul multilateral, astfel încât comerțul să se pună în slujba dezvoltării durabile. OMC ar putea gestiona mai bine globalizarea. Cu toate acestea, recunosc că, în contextul actualei crize economice, normele și angajamentele adoptate în cadrul OMC i-au împiedicat în mare măsură pe membrii acesteia să revină la măsuri comerciale restrictive și i-au determinat să adopte măsuri de redresare economică.

Membrii OMC trebuie să își păstreze angajamentul privind combaterea activă a protecționismului. Sper că se va ajunge la o mai mare cooperare între OMC și celelalte organizații și organisme internaționale, cum ar fi Organizația Națiunilor Unite pentru Alimentație și Agricultură (FAO), Organizația Internațională a Muncii (OIM), Programul Organizației Națiunilor Unite pentru Mediu (UNEP), Programul Organizației Națiunilor Unite pentru Dezvoltare (UNDP) și Conferința Națiunilor Unite pentru Comerț și Dezvoltare (UNCTAD). Prin urmare, am acordat un vot favorabil.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *în scris*. – (PT) Această rezoluție subliniază poziția neoliberală a Parlamentului asupra Runde Doha, care a început în 2001, deși doar cu referire ocazională la problemele sociale și Obiectivele de Dezvoltare ale Mileniului.

În orice caz, reacția sa principală este accentuarea liberalizării totale a pieței mondiale. Ea refuză să accepte că este timpul pentru o schimbare a priorităților în comerțul internațional și pentru o respingere a comerțului liber din cauza contribuției negative pe care a adus-o la criza financiară, economică, alimentară și socială cu care se confruntă acum omenirea, prin creșterea șomajului și a sărăciei. Comerțul liber servește doar intereselor țărilor bogate și principalelor grupuri economice și financiare.

Prin respingerea amendamentelor propuse de către noi, ei au spus nu unei schimbări totale în negocieri, care ar fi acordat prioritate dezvoltării și promovării sociale, creării de locuri de muncă cu drepturi și combaterii foametei și sărăciei. Este regretabil faptul că ei nu au considerat ca fiind de primă prioritate abolirea paradisurilor fiscale, promovarea suveranității și siguranței alimentare, sprijinirea calității serviciilor publice și respectarea dreptului guvernelor de a-și conserva economiile și serviciile publice, în special în domeniul sănătății, educației, apei, culturii, comunicațiilor și energiei.

Bruno Gollnisch (NI), *în scris*. – (FR) Nu, comerțul liber mondial nu constituie o soluție la criza actuală. Dimpotrivă, el este una dintre principalele ei cauze. Negocierile din cadrul Runde Doha au mers prost de la bun început și s-au aflat în impas timp de un an din cauza unei probleme fundamentale, și anume, sistemul și-a atins limitele tolerabile în cazul tuturor țărilor - fie ele dezvoltate, emergente sau cel mai puțin dezvoltate, termen care în jargonul internațional desemnează acele țări care sunt copleșite de sărăcie și sunt obligate să se integreze într-o piață globală ultracompetitivă care le înghite. Noi trăim în Europa conform paradoxului perpetuat de pseudoelitele care ne guvernează și care vor ca noi toți să fim în același timp și bogați și săraci: săraci, pentru că trebuie să fim prost plătiți pentru a concura în războiul comercial împotriva țărilor cu un nivel salarial redus, și bogați, astfel încât să putem consuma produsele din import, ieftine și deseori de slabă calitate, care ne inundă piețele.

În urmă cu câteva zeci de ani, un laureat francez al premiului Nobel pentru economie a venit cu soluția evidentă: comerțul liber este posibil și de dorit doar între țările sau entitățile care au același nivel de dezvoltare. În acest fel, el este benefic în mod reciproc pentru partenerii implicați. Pentru restul, comerțul trebuie să fie reglementat, fie că aceasta place sau nu profeților ultraliberalismului.

Sylvie Guillaume (S&D), *în scris.* – (FR) Sper că Runda de Dezvoltare de la Doha va conduce la instituirea, de către noi, a unor relații comerciale corecte și echitabile. De aceea, prin grupul meu politic am aprobat amendamentele care sunt menite să îmbunătățească această rezoluție în scopul de a consolida cerințele legate de dezvoltare; pentru a cere ca serviciile publice să nu intre în discuție în cadrul negocierilor asupra serviciilor; pentru a cere, în legătură cu tarifele industriale, să se recunoască necesitatea de a se lua în considerare nivelul de dezvoltare al fiecărei țări și de a nu se deschide deodată competiției aceste sectoare; și, în sfârșit, pentru a se menține tratamentul special și diferențial pentru anumite tipuri de producție din sectorul agricol.

Nuno Melo (PPE), *în scris.* – (PT) Diferitele dezechilibre dintre sistemul comerțului internațional contribuie, în mod incorect, la accentuarea disimetriilor dintre continente. În legătură cu aceasta, orice ajutor la corectarea dezechilibrelor actuale este benefic pentru oricine și contribuie cu siguranță la crearea unui sistem multilateral bazat pe reguli mai drepte și mai echitabile. Aceasta ne va da un sistem comercial care servește tuturor. Acesta este spiritul Programului de Dezvoltare de la Doha.

Willy Meyer (GUE/NGL), *în scris.* – (ES) După 30 ani de fundamentalism de piață liberă, economia globală se confruntă cu cea mai gravă criză de la Marea Recesiune din anii treizeci. Programul neoliberal al Organizației Mondiale a Comerțului (OMC), implicând dereglementarea, liberalizarea și privatizarea serviciilor, a adus și mai multă sărăcie pentru majoritatea populației lumii, atât în țările în curs de dezvoltare cât și în cele industrializate. Grupul meu a respins întotdeauna liberalizarea comerțului și efectele ei devastatoare, care contribuie la actuala criză financiară, economică, climatică și alimentară.

Din aceste motive, am votat împotriva rezoluției Parlamentului referitoare la Conferința Ministerială a OMC, iar grupul meu a propus să se ceară un nou mandat pentru negocierile din cadrul OMC. Un astfel de mandat ar trebui să fie adaptat la situația mondială actuală. El va trebui să urmărească instituirea unei reforme reale a sistemului comercial internațional și să asigure adoptarea unor reglementări de comerț echitabil care respectă acordurile internaționale și reglementările naționale în materie de justiție socială, mediu, suveranitate alimentară și agricultură durabilă.

Andreas Mölzer (NI), *în scris.* – (DE) Propunerea comună de rezoluție prezentată de Grupul Partidului Popular European (Creștin Democrat), Conservatorii și Reformiștii Europeni și Grupul Alianței Liberalilor și Democraților pentru Europa referitoare la Agenda de Dezvoltare de la Doha și OMC continuă tendința liberalizării globale în toate domeniile economice. Nu există nicio îndoială că desființarea barierelor comerciale și stimularea comerțului în unele zone va aduce o mai mare prosperitate. În egală măsură, am văzut că, în special între țările având un nivel de dezvoltare asemănător, comerțul liber este, de asemenea, benefic.

Cu toate acestea, dacă partenerii comerciali sunt prea diferiți sub aspectul stadiului lor de dezvoltare, există, în multe cazuri, efecte negative pentru ambele părți. Deschiderea completă a piețelor țărilor în curs de dezvoltare pentru exporturile din țările industrializate a condus uneori la distrugerea structurii economiei locale, la creșterea nivelului sărăciei populației și, ca urmare, la un număr mai mare de oameni care doresc să emigreze în țările vestice. Pe de altă parte, Europa a fost inundată de mărfuri ieftine din Orientul Îndepărtat, a căror fabricare, în multe cazuri, a implicat exploatarea lucrătorilor. Producția internă a fost relocalizată sau închisă, ceea ce a condus la șomaj în Europa. În consecință, din acest punct de vedere, anumite bariere comerciale sunt perfect logice, de exemplu, pentru a păstra suveranitatea alimentară în Europa. Nu ar trebui uitat faptul că liberalizarea serviciilor de pe piețele financiare a jucat un rol uriaș în actuala criză financiară și economică. Totuși, propunerea de rezoluție pledează în favoarea continuării procesului de liberalizare și acordării unui rol mai mare OMC ca parte a politicii noii ordini mondiale și, din acest motiv, am votat împotriva ei.

Evelyn Regner (S&D), *în scris.* – (DE) Am votat astăzi împotriva rezoluției referitoare la Agenda de Dezvoltare de la Doha deoarece mă opun oricărei liberalizări a serviciilor publice. Am în vedere în special liberalizarea furnizării apei, a serviciilor de sănătate și a serviciilor din sectorul energetic. Pentru coeziunea socială, este vital ca toți cetățenii să aibă acces la servicii publice. Aceste servicii trebuie asigurate la un înalt nivel calitativ, cu respectarea principiului universalității și, înainte de toate, ele trebuie să fie accesibile. În acest sens, autoritățile naționale ar trebui să aibă mai multă putere discreționară și posibilități mai largi de a-și structura serviciile.

Frédérique Ries (ALDE), *în scris.* – (FR) În această epocă a globalizării, un sistem eficient de reglementare a comerțului este mai relevant ca oricând. Acesta este rolul Organizației Mondiale a Comerțului, care a fost creată în 1995 pentru a înlocui GATT. După cum se subliniază în propunerea comună de rezoluție depusă de grupurile politice de dreapta din Parlament, în favoarea căreia am votat la amiază, OMC are de jucat un rol esențial în a asigura o mai bună gestionare a globalizării și a face ca beneficiile acesteia să fie distribuite

mai uniform. În mod clar, cei care sunt pentru protecționism, pentru închiderea noastră către noi înșine, își aleg greșit ținta în momentul în care fac din OMC arma mortală a liberalizării necontrolate. Directorul general actual al acestui organism al Organizației Națiunilor Unite, Pascal Lamy, a fost cel care a indicat în 1999 calea de urmat: cea inversă, a globalizării controlate.

Pentru a urma această cale, Parlamentul European propune câteva soluții practice: accesul pe piață complet scutit de taxe și lipsit de contingente pentru țările cel mai puțin dezvoltate, o reușită a Runde Doha pentru țările în curs de dezvoltare, cerințe în termeni de standarde de mediu și sociale și un mandat sub controlul Comisiei asupra problemelor agricole. Propunând aceste soluții, subliniem totodată că Uniunea Europeană trebuie să acorde prioritate obiectivelor ei politice și să nu se concentreze doar asupra obiectivelor comerciale.

Czesław Adam Siekierski (PPE), *în scris*. – (PL) Am plăcerea de a saluta rezoluția referitoare la OMC, deoarece, la momentul de față, ea constituie o problemă excepțional de importantă. Prin natura sa, criza este mondială, iar ieșirea din ea cât mai curând posibil este în interesul nostru, al tuturor. Cred că o cale de a limita criza în mod eficient este dezvoltarea comerțului mondial. Este mai ușor să restricționezi reforma economiilor la nivel regional sau național, dar, pe termen lung, aceasta nu constituie o modalitate bună de a combate criza, care are extindere globală, iar combaterea ei necesită instrumente comune care să fie utilizate la scară mondială. De aceea, ar trebui să facem totul pentru a accelera negocierile în cadrul Organizației Mondiale a Comerțului, deoarece aceste negocieri liberalizează comerțul. Va trebui, totodată, să adoptăm principii sănătoase de competitivitate. În cadrul acestor principii, standardele de calitate ale produselor și condițiile de producție sunt deosebit de importante, inclusiv în contextul combaterii schimbărilor climatice și al reducerii emisiilor de CO₂. Mărfurile foarte sensibile, cum sunt produsele agricole și alimentare, necesită o abordare deosebit de temeinică. Va trebui să ne gândim pe viitor dacă, împreună cu liberalizarea la scară mondială în cadrul OMC a comerțului cu produse agricole, nu ar trebui, de asemenea, să introducem standardizarea unor elemente ale politicii agricole la nivel mondial. Ar trebui luată în considerare natura specifică a sectorului agricol - dependența lui de condițiile climatice, problemele de calitate legate de siguranța alimentară, condițiile de producție și problema siguranței aprovizionării cu alimente. În negocierile din cadrul OMC, va trebui să dovedim mai multă înțelegere față de alții și mai multă bunăvoință.

- Măsuri restrictive care afectează drepturile anumitor persoane în urma intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona (B7-0242/2009)

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), *în scris*. – (EL) Am votat împotriva propunerii, deoarece se sprijină în întregime pe doctrina și politica „războiului contra terorismului” care continuă să fie utilizate pentru a justifica restricții ale drepturilor și libertăților și pentru a legaliza intervenția și acțiunile militare introduse prin Tratatul de la Lisabona. De asemenea, Parlamentul European a fost exclus în ultimă instanță de la colegiferarea, examinarea și controlul măsurilor referitoare la drepturile persoanelor și politicile antiteroriste și, prin aceasta, i s-a diminuat rolul în anumite probleme esențiale. În sfârșit, aș dori să subliniez faptul că, dincolo de orice altceva, s-a adoptat, din păcate, un amendament care denaturează rolul ONG-urilor, transformându-le în furnizori de informații și vehicul al diverselor servicii de securitate „antiteroriste”, în loc de ajutoare în cadrul societăților în care sunt active.

Carlos Coelho (PPE), *în scris*. – (PT) Accesul public la documente constituie un factor esențial în asigurarea faptului că există un control democratic al instituțiilor și că acestea funcționează eficient, sporind, astfel, încrederea cetățenilor. În cadrul Programului de la Stockholm, Consiliul a reafirmat importanța transparenței și a solicitat Comisiei să examineze cea mai bună cale de asigurare a transparenței în procesul decizional, a accesului la documente și a bunei guvernări, în perspectiva noilor oportunități oferite de către Tratatul de la Lisabona. Nu am nicio îndoială că temeiul juridic pentru reglementările aplicabile accesului la documente necesită modificări, la fel ca și contextul legal în care ar trebui să funcționeze, în special în ceea ce privește relația dintre instituțiile Uniunii și cetățeni.

Sunt de asemenea necesare îmbunătățiri de substanță, ca, de exemplu, a ceva ce eu consider că este fundamental, și anume capacitatea Parlamentului de a-și exercita dreptul la control democratic prin accesul la documente sensibile. Transparența, fie în relația cu publicul, fie în termeni interinstituționali, este un principiu fundamental al UE. Acțiunile întreprinse și deciziile luate de către toate instituțiile, organismele, serviciile și agențiile UE trebuie să fie ghidate de conformitatea cât mai deplină posibil cu principiul deschiderii.

Diogo Feio (PPE), *în scris*. – (PT) Problema în discuție se referă la Tratatul de la Lisabona, în special la modul de a împăca articolele 75 și 215 din acesta, referitoare la competența Parlamentului în procedurile de adoptare de măsuri restrictive împotriva anumitor persoane și entități.

Dat fiind că articolul 215 pare să excludă Parlamentul din procesul de luare a deciziilor, articolul 75 prevede procedura legislativă ordinară și, prin aceasta, participarea acestei instituții la definirea și adoptarea măsurilor pentru prevenirea terorismului și activităților asociate.

Din moment ce motivația măsurilor restrictive prevăzute la articolul 215 este, adeseori, chiar combaterea terorismului, este important să se stabilească dacă aceasta este o excepție de la articolul 75 și, în cazul unui răspuns afirmativ, dacă este acceptabil ca Parlamentul să fie exclus în mod sistematic de la procedura de adoptare a acestora.

Cred că este evident faptul că legiuitorul a intenționat să încredințeze exclusiv Consiliului adoptarea acestor măsuri. Această mișcare poate fi bazată pe motive de rapiditate și unitate în luarea deciziilor. Cu toate acestea, în orice situație care nu este urgentă, cred că ar fi un avantaj consultarea Parlamentului atunci când trebuie adoptate astfel de măsuri.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), în scris. – (PT) Lupta contra terorismului este din nou utilizată ca scuză pentru a prevedea măsuri restrictive și sancțiuni contra guvernelor unor state terțe, persoanelor fizice sau juridice, grupurilor sau entităților nestatale. Acest lucru este inacceptabil, deoarece raportul în sine admite faptul că, în practică, este dificil să se facă deosebirea între tipurile de amenințări, chiar dacă face câteva încercări în acest sens.

Ne dăm seama că este necesar un alt cadru de conformitate cu dreptul internațional. Nu acceptăm politica standardelor duble în relația cu guvernele statelor terțe, cu persoane fizice sau juridice, cu grupuri sau entități nestatale, stabilită conform intereselor Statelor Unite sau ale marilor puteri europene. Nu lipsesc exemplele în acest sens. Pentru a menționa doar câteva, avem cazul ocupării ilegale a Saharei Occidentale, cu Aminatou Haidar și alte persoane care fac parte din populația saharawi deținute în Maroc, și acțiunile Turciei împotriva kurzilor și împotriva Ciprului.

De aceea, noi am votat împotriva acestui raport, chiar dacă suntem de acord cu unele din paragrafele sale, în special acolo unde solicită clarificarea din partea Comisiei.

Bruno Gollnisch (NI), în scris. – (FR) Fermitatea acestui Parlament oscilează în permanență între necesitatea de a lua anumite măsuri împotriva organizațiilor teroriste și statelor care le susțin, cum ar fi blocarea resurselor lor economice sau impunerea unor sancțiuni diplomatice sau economice, etc., și respectul față de drepturile persoanelor și organizațiilor de a se apăra împotriva unor astfel de acuzații și sancțiuni.

În mod clar, acest Parlament a ales să acorde o prioritate mai mare dreptului suspectilor în defavoarea apărării națiunilor. Cu toate acestea, dacă democrațiile nu pot, de fapt, să combată terorismul prin negarea propriilor valori, atunci ele nu își pot permite nici să dea impresia că sunt slabe sau incapabile. Cred că exact aceasta este impresia pe care o dă prezenta rezoluție. De aceea, lăsând la o parte aspectele instituționale, am votat împotriva.

Sylvie Guillaume (S&D), în scris. – (FR) Am votat în favoarea acestei rezoluții deoarece este important ca noi, deputații din Parlamentul European, să ne exercităm controlul parlamentar asupra deciziilor de impunere a unor sancțiuni împotriva persoanelor asociate cu Al-Qaida și cu talibanii, precum și împotriva persoanelor care amenință statul de drept în Zimbabwe și Somalia. Temeiul juridic ales este inacceptabil; solicităm să fim consultați prin procedura legislativă ordinară și să fim informați referitor la evoluția activității Comitetului de sancțiuni al ONU. În cele din urmă, referitor la această temă, regret puternica abordare administrativă pe care Consiliul o păstrează chiar dacă aici vorbim despre măsuri referitoare la drepturile persoanelor.

Timothy Kirkhope (ECR), în scris. – Grupul ECR este cel mai puternic susținător al măsurilor împotriva terorismului în UE și crede în primul rând că guvernele naționale din Uniunea Europeană trebuie să conlucreze pentru a aborda amenințarea permanentă a terorismului. Grupul ECR a decis totuși să se abțină în cazul acestei rezoluții din două motive: în primul rând, ne opunem oricărei legislații care se îndreaptă către o politică externă și de securitate comună europeană și, în al doilea rând, dorim să vedem în schimb o coordonare și o cooperare îmbunătățite și consolidate între UE și guvernele naționale și suntem foarte dezamăgiți de faptul că această rezoluție nu reflectă acest lucru în mod suficient.

Nuno Melo (PPE), în scris. – (PT) Judecata sănătoasă care stă la baza întrebărilor adresate merge dincolo de simpla evaluare a doctrinei și de consecvența dintre intențiile declarate și interpretarea lor. Există, de asemenea, o consecință practică, care apare din vechiul proverb care spune că cel care poate să facă mai mult, cu siguranță poate să facă și mai puțin, și se referă la următoarele: ce sens are ca un organism care deține competență în chestiuni penale și în prevenirea și combaterea atacurilor teroriste, prin implicarea sa în procesul de codecizie,

să fie ulterior exclusa *priori* atunci când sunt în joc alte măsuri care, prin faptul că afectează drepturile cetățenilor, pot fi de asemenea importante în acest context?

Este deosebit de important ca modul în care este interpretat Tratatul de la Lisabona în legislație să corespundă în realitate consolidării declarate a puterilor și competențelor Parlamentului. Așa cum s-a menționat, în unele cazuri ar trebui să fie posibilă cel puțin existența unui temei juridic dublu atunci când drepturile cetățenilor sunt în joc, iar politicile antiteroriste sunt amenințate. În alte cazuri, precum Zimbabwe și Somalia, ar trebui să se prevadă consultarea opțională, consacrată, de fapt, în Declarația de la Stuttgart asupra Uniunii Europene, care de asemenea a fost menționată.

Andreas Mölzer (NI), *în scris*. – (DE) În ultimii ani, din ce în ce mai multe libertăți au fost restrânse în numele combaterii terorismului. Prin Acordul SWIFT și Programul de la Stockholm, în special, „persoana transparentă” devine, mai mult ca oricând, o realitate. Cu siguranță că, în era tehnologiei moderne, a globalizării și a UE fără frontiere, este important ca autoritățile să conlucreze și, de asemenea, să se pregătească în mod corespunzător. Cu toate acestea, statul nu trebuie să se coboare până la nivelul teroriștilor. Trebuie să ne gândim doar la rolul îndoielnic al UE și al anumitor state membre referitor la zborurile CIA și la închisorile secrete ale SUA.

Monitorizarea legalității este o importantă contragreutate pentru a asigura că unui acuzat i se acordă drepturile minime în conformitate cu cerințele unei democrații moderne. Raportul aflat în discuție nu este suficient de clar în ceea ce privește abordarea lui și, de asemenea, spune prea puține despre neajunsurile din trecut și problemele referitoare la protecția datelor. Prin urmare, m-am abținut de la vot.

6. Corectările voturilor și intențiile de vot: a se vedea procesul-verbal

PREZIDEAZĂ: DL. BUZEK

Președinte

7. Acordarea Premiului Saharov (ședință solemnă)

Președinte. Dragi onorați invitați, dragi colegi, dragi prieteni, sunt zile când sunt deosebit de mândru să mă aflu la prezidiul Parlamentului European ca Președinte. Aceasta este una din acele zile. Astăzi îi onorăm pe câștigătorii din 2009 ai premiului Saharov, premiul pentru libertatea de gândire.

Este o onorare deosebită de a aminti faptul că Conferința președinților a decis să confere premiul lui Oleg Orlov, Serghei Kovalev și Liudmilei Alexeieva în numele organizației „Memorial” și a tuturor celorlalți susținători din Rusia ai drepturilor omului. Sunt mândru ca această decizie a fost luată în unanimitate.

(Aplauze puternice și prelungite)

Prin acest premiu, noi, membrii Parlamentului European, îi onorăm pe apărătorii drepturilor omului care se află încă printre noi, dar îi onorăm și pe cei ce și-au pierdut viața chiar în această luptă. Astăzi, Natalia Estemirova ar fi trebuit să se afle încă printre noi, precum și Anna Politkovskaya. Nici până azi, asasinii lor nu au fost aduși în fața justiției.

(Aplauze)

Noi, cei din Europa, cunoaștem prețul libertății; cunoaștem prețul libertății de gândire. Exact acum 28 de ani, la 16 decembrie, poliția comunistă poloneză a ucis greviști la mina de cărbune Wujek pentru că aceștia au luptat pentru solidaritate; adică pentru drepturi fundamentale ale omului, pentru demnitate. Acum douăzeci de ani, la 16 decembrie, în România, a început o revoluție care a curmat viața a peste 1000 de oameni, din cauză că aceștia au luptat pentru libertate.

Aceste evenimente au avut loc în țări care astăzi sunt membre ale Uniunii Europene, țări care sunt astăzi alături de noi. Noi, cei din Parlamentul European, nu vom uita niciodată trecutul. Este datoria noastră să apărăm acele valori atât de dragi nouă tuturor. În Europa ne bucurăm zi de zi de dreptul libertății de gândire datorită sacrificiului lor suprem.

Este o deosebită onoare pentru mine să ofer astăzi acest premiu organizației „Memorial”. Totodată, mă întristează faptul că este încă necesar să oferim asemenea premii în Europa - de data aceasta prietenilor noștri din Rusia pentru truda lor în apărarea drepturilor omului. În acest an am comemorat 20 de ani de la moartea

lui Andrei Saharov, unul din fondatorii organizației „Memorial”. Dacă el ar fi azi aici, ar fi mândru sau oarecum trist pentru că Rusia contemporană încă necesită asemenea organizații?

Andrei Saharov a trăit suficient încât să vadă nașterea schimbărilor în Europa Centrală și de Est, a văzut căderea zidului Berlinului și debutul libertăților pentru care a luptat. Suntem încredințați că actualilor activiști pentru drepturile omului din Rusia le va fi dat să vadă libertatea durabilă și adevărată, acea libertate de care ne bucurăm noi, în Uniunea Europeană. Este dorința pe care o nutrim astăzi pentru toți cetățenii Rusiei.

(Aplauze)

În fiecare an, membrii acestei Camere decernează Premiul Saharov pentru a reaminti că drepturile fundamentale ale omului trebuie să fie garantate în întreaga lume. Oamenii trebuie să dispună de libertatea de credință și de libertatea de gândire și aceasta pentru că, după cum spunea însuși Saharov, și aici îi reamintesc cuvintele, libertatea de gândire reprezintă unica garanție împotriva contaminării maselor cu mituri care, în mâinile unor demagogi și ipocriți înșelători, pot fi transformate în dictaturi sângeroase. Acesta este motivul pentru care Parlamentul European susține dreptul la libertatea de gândire și va continua să o facă atât în Europa, cât și în afara ei.

Astăzi, prin atribuirea Premiului Saharov, membrii acestei Camere, aleși direct de cetățenii celor 27 de state membre ale UE, doresc să-și manifeste sprijinul pentru toți aceia care, în întreaga lume, luptă pentru valorile fundamentale. Uniunea Europeană are o nobilă misiune: este sarcina noastră de a acționa în apărarea libertății de exprimare și de gândire în toate colțurile lumii. Nutrim speranța că, în acest sens, Rusia va fi un partener pe care să ne putem baza.

Sergei Kovalev, în numele organizației Memorial, câștigătoarea Premiului Saharov pe anul 2009. – (traducere după un original în limba rusă) Doamnelor și domnilor, în numele organizației Memorial, permiteți-mi să mulțumesc Parlamentului European pentru această înaltă distincție – Premiul Saharov.

Organizația Memorial consideră că acest premiu nu îi este decernat în exclusivitate: premiul este destinat întregii comunități de activiști pentru drepturile omului din Rusia și, într-un sens mai larg, unei părți semnificative a societății ruse. S-au scurs de acum 40 de ani de când, mai întâi în Uniunea Sovietică și mai apoi în Rusia, activiștii pentru drepturile omului s-au ridicat în apărarea valorilor „europene”, cu alte cuvinte, universale. Această luptă s-a desfășurat, în permanență, sub semnul tragicului și a reclamat, în anii din urmă, viața celor mai buni și mai neînfricați. Am convingerea că, decernând Premiul Saharov organizației Memorial, Parlamentul European s-a gândit la toți aceștia, înainte de toate la tovarășii noștri de luptă și la prietenii noștri care nu se mai află printre noi. Premiul le aparține, de drept, acestora. Și primul nume pe care trebuie să-l amintesc este acela al Nataliei Estemirova, o membră a organizației Memorial asasinată vara aceasta în Cecenia. Nu pot trece mai departe fără a menționa și alte nume: acela al avocatului Stanislav Markelov, al jurnalistei Anna Politkovskaia și al Anastasiei Baburova, asasinați la Moscova, acela al etnologului Nicolai Girenco, împușcat la Petersburg, al lui Farid Babaiev, asasinat în Dagestan și al multor alora – din păcate, această enumerare ar putea continua încă mult timp. V-aș ruga să vă ridicați, pentru a onora memoria acestor oameni.

(Camera s-a ridicat și a păstrat un moment de tăcere)

Acești oameni au murit pentru ca Rusia să poată deveni cu adevărat o țară europeană, în care viața publică și politică să fie bazate pe primatul vieții și al libertății fiecărei persoane. Aceasta înseamnă că ei și-au dat viața și pentru Europa, pentru că o Europă fără Rusia nu este una întreagă.

Sper să fiu pe deplin înțeles că, atunci când vorbesc despre „valori europene” și „cultură politică europeană”, nu atribui acestor termeni nicio conotație geografică sau vreun „eurocentrism”, deoarece o cultură politică bazată pe libertate și pe drepturile persoanelor întruiează un sistem universal de valori, la fel de potrivit pentru Europa ca și pentru Africa, pentru Rusia ca și pentru China.

Evenimentul de astăzi este simbolic și raportează premiul însuși și ziua în care este decernat la persoanele care îl decernează și la cele cărora le este conferit.

Andrei Saharov, care a murit în urmă cu 20 de ani, a fost un distins campion al drepturilor omului, ca și un distins gânditor. El a formulat două teze majore. Conform celei dintâi, depășirea animozităților și a dezbinării politice constituie singura modalitate prin care umanitatea ar putea supraviețui și s-ar putea dezvolta și care i-ar permite să facă față provocărilor vremii și să asigure pacea în lume și progresul pe planeta noastră. Conform celei de a doua, singurul sprijin de nădejde pentru eforturile noastre de a trece peste dezbinarea politică a lumii moderne sunt drepturile omului și, înainte de toate, libertatea intelectuală.

Uniunea Europeană, al cărei Parlament a instituit acest premiu în timp ce Saharov era încă în viață este, poate, astăzi, modelul cel mai apropiat de acea umanitate unită a viitorului la care visa Andrei Dimitrievici Saharov.

În ultimul timp, între Rusia și Europa s-au manifestat opoziții crescânde. În Rusia, au ajuns la modă discuțiile despre „calea proprie a Rusiei”, despre „spiritualitatea specifică a Rusiei”, ba chiar și despre „valori naționale deosebite”. În lumea euroatlantică, sunt exprimate adesea opinii conform cărora Rusia, ca țară, constituie o ciudățenie, în sensul că dezvoltarea sa politică este determinată de propria sa istorie și de caracteristicile sale specifice, precum și alte asemenea construcții speculative. Ce se poate spune în această privință? Rusia, ca orice altă țară, își ordonează viața bazându-se în felul său propriu pe temelile umane universale. Nicio națiune din lume nu își organizează viața în conformitate cu idei și concepții împrumutate în întregime din afară, însă raporturile Rusiei cu Europa sunt departe de a fi determinate exclusiv de cine împrumută și de la cine. Întrebarea poate fi formulată și în alt fel: a contribuit Rusia cu ceva la civilizația paneuropeană și universală care se prefigurează sub ochii noștri? În acest context, aș dori să reamintesc contribuția cu totul singulară a Rusiei la progresul spiritual și politic al Europei și al umanității, și anume rolul-cheie jucat de mișcarea sovietică pentru drepturile omului în formarea culturii politice moderne.

Saharov a regândit rolul drepturilor omului și al libertății intelectuale în lumea modernă încă din 1968. Ideile sale au fost transpuse în practică de organizațiile pentru drepturile omului înființate de dizidenții sovietici, în primul rând de Grupul Helsinki de la Moscova, reprezentat astăzi aici de Liudmila Alexeieva. Aceste organizații au fost primele care au afirmat public că declarațiile frumos formulate despre protecția internațională a drepturilor omului nu pot rămâne doar niște simple declarații. Am reușit să mobilizăm opinia publică mondială și elita politică occidentală a fost constrânsă să se desprindă de pragmatismul său tradițional. Firește, această evoluție a dat naștere și unei mulțimi de noi probleme, încă nesoluționate pe deplin – un exemplu constituindu-l doctrina intervenției umanitare. Cu toate acestea, în ultimii 30 de ani s-au înregistrat progrese considerabile, deși pe viitor multe rămân de realizat. Din anii '70, apărătorii ruși ai drepturilor omului au pornit acest proces, iar Rusia nu poate fi exclusă de pe lista țărilor europene fie doar și din aceste motive.

În Rusia, în ultima treime a secolului al XX-lea, ca nicăieri în altă parte, mișcarea pentru drepturile omului a devenit sinonimă cu activitatea cetățenească, iar gândirea rusă cu privire la drepturile omului a fost în măsură să se dezvolte ajungând până la generalizările globale ale lui Saharov, asumându-și calitatea unei noi filozofii politice. Toate acestea se leagă de caracterul singular al istoriei tragice pe care a cunoscut-o Rusia în secolul al XX-lea, de necesitatea de a înțelege și a depăși trecutul sângeros și întinat. Dacă cel de Al Doilea Război Mondial a declanșat modernizarea politică postbelică a Europei Occidentale, încheind în mod logic perioada relativ scurtă de dominație a regimului nazist în Germania, pentru URSS și Rusia, reconstrucția a fost dictată de experiența celor 70 de ani de dominație a regimului comunist, care a culminat cu dictatura teroristă a lui Stalin. Cele două componente principale ale vieții cetățenești renăscute din Rusia au fost conștiința legii și memoria istorică. Mișcarea pentru drepturile omului s-a configurat, încă de la început, în primul rând ca mișcare urmărind să învingă stalinismul în viața publică, politică și culturală a țării. Într-unul dintre primele texte publicate de mișcare, o foaie volantă distribuită de organizatorii întrunirii istorice din 5 decembrie 1965, desfășurată în apărarea legii, se afirma, în acest sens, cât se poate de simplu și succint: „Trecutul sângeros ne îndeamnă la vigilență în prezent.”

În esență, această legătură specială dintre două componente ale conștiinței civice – gândirea în termenii legii și memoria istorică – s-a transmis pe de-a întregul comunității militanților pentru drepturile omului din Rusia modernă și, poate, societății civile ruse în ansamblul ei.

Am convingerea că importanța deosebită pe care Saharov a acordat-o organizației Memorial în ultimii ani și în ultimele luni ale vieții sale este legată de faptul că el a înțeles clar acest aspect specific. În cadrul activității organizației Memorial, aceste două componente de bază ale conștiinței publice s-au contopit într-un tot unic.

În opinia mea, acum, la 20 de ani de la moartea lui Saharov, membrii Parlamentului European, la decernarea premiului, au sesizat și înțeles acest aspect specific. Ne amintim cu toți de rezoluția privind conștiința europeană și totalitarismul, adoptată de Parlamentul European în aprilie. Aceasta, ca și rezoluția OSCE care i-a urmat în iulie, referitoare la Europa reunificată, dovedesc că o Europă unită înțelege sensul și importanța activității noastre. Organizația Memorial vă mulțumește pentru aceasta. Absurditatea situației politice actuale din Rusia este ilustrată clar de faptul că propriul nostru parlament, parlamentul țării care a suferit cel mai mult și pe perioada cea mai îndelungată dintre toate celelalte de pe urma dictaturii staliniste și comuniste, în loc să sprijine cu căldură aceste rezoluții, le-a declarat de îndată „anti-rusești!”

Aceasta arată că, astăzi, stalinismul nu reprezintă încă, pentru Rusia, un episod istoric aparținând secolului al XX-lea. Am lăsat să se scurgă câțiva ani de libertate politică confuză și incompletă. Principala caracteristică a totalitarismului comunist, și anume considerarea poporului drept o resursă de care te poți folosi cu impunitate, nu a fost eliminată.

Obiectivele politicii de stat sunt stabilite, ca mai înainte, fără a ține cont de opinia și interesele cetățenilor țării.

Instituirea unui regim care „mimează democrația” în Rusia de astăzi este legată tocmai de acest lucru. Toate instituțiile democratice moderne sunt imitate îndeaproape: sistemul multipartinic, alegerile parlamentare, separarea puterilor, sistemul judiciar independent, transmisiile independente de televiziune și așa mai departe. Dar, o astfel de imitație, circulând sub denumirea de „democrație socialistă”, a existat și sub Stalin.

În prezent, nu mai este necesar ca teroarea în masă să fie imitată: în conștiința și comportamentul public există destule stereotipuri păstrate din era stalinistă.

Pe de altă parte, atunci când este nevoie, se recurge și la teroare. În ultimii 10 ani, în Republica Cecenă au „dispărut” peste 3 000 de persoane; cu alte cuvinte, acestea au fost răpite, torturate, executate sumar și îngropate fără ca cineva să știe unde. Inițial, aceste crime au fost comise de reprezentanți ai autorităților federale, însă mai apoi acestea au pasat această sarcină, ca spunem așa, structurilor de securitate locale.

Câți ofițeri ruși de securitate sunt pedepsiți pentru aceste crime? Doar câțiva. Cine a asigurat tragerea la răspundere și judecarea lor? Înaintea tuturor, apărătoarea drepturilor omului Natalia Estemirova, jurnalista Anna Politkovskaia, avocatul Stanislav Markelov. Unde sunt toți aceștia? Asasinați.

Vedem cum violența care caracterizează viața cotidiană din Cecenia se extinde dincolo de granițele acesteia și amenință să se răspândească în întreaga țară. Cu toate acestea, constatăm că, chiar și în aceste circumstanțe, se găsesc oameni gata să se opună întoarcerii la trecut. Și aceasta este temelia pe care se poate așeza speranța. Înțelegem cu toții că Rusia nu poate fi readusă pe calea libertății și a democrației decât de ea însăși, de poporul și de societatea sa civilă.

Mai mult, situația din țara noastră nu este atât de limpede pe cât ar putea să-i pară unui observator superficial. Avem numeroși aliați în sânul societății, atât în lupta pentru drepturile omului, cât și în combaterea stalinismului.

Ce putem aștepta, în acest sens, de la politicienii europeni și de la opinia publică europeană? Andrei Dimitrievici Saharov a formulat aceste așteptări în urmă cu mai mult de 20 de ani: „Țara mea are nevoie de sprijin și presiuni”.

O Europă unită este în măsură să practice o astfel de politică fermă și, totodată, prietenoasă, bazată pe sprijin și presiuni, dar este departe de a face uz de acestea pe deplin. Aș dori să menționez doar două exemple.

Primul îl constituie activitatea desfășurată în cadrul Curții Europene pentru Drepturile Omului în legătură cu plângerile cetățenilor ruși. Însăși eventualitatea ca victimele să apeleze la forul din Strasbourg constrânge instanțele rusești să acționeze independent și într-un mod calitativ diferit. Important este că executarea hotărârilor Curții Europene trebuie să înlăture cauzele care conduc la încălcarea drepturilor omului.

În ultimii ani, la Strasbourg au fost pronunțate peste 100 de hotărâri în cauze legate de Cecenia, având ca obiect infracțiuni grave, comise de reprezentanții statului împotriva cetățenilor. Și ce s-a întâmplat? Nimic. Rusia plătește victimelor compensațiile convenite, ordonate de Curtea Europeană, ca pe un fel de „taxă de impunitate”, refuzând să cerceteze crimele și să-i pedepsească pe vinovați. Mai mult, nu numai că generalii nominalizați în hotărârile pronunțate la Strasbourg nu sunt aduși în fața instanțelor, ci sunt propuși pentru avansare.

Și ce dacă Consiliul de Miniștri al Consiliului Europei este chemat să urmărească executarea hotărârilor Curții? Cei din Strasbourg ridică din umeri: „Ce putem face?” și păstrează tăcerea.

Cel de al doilea exemplu, de mai mare generalitate, privește relațiile dintre Rusia și Uniunea Europeană în domeniul drepturilor omului. În prezent, acestea se rezumă la faptul că Uniunea Europeană desfășoară consultări pe această temă cu Rusia la fiecare șase luni. Cum sunt folosite aceste oportunități? Participanții oficiali, care nu sunt de rangul cel mai înalt, poartă discuții timp de câteva ore, în spatele ușilor închise. Europa adresează întrebări privind Cecenia, Rusia răspunde cu o întrebare referitoare la Estonia sau Letonia, după care se despart și își continuă calea separat timp de alte șase luni. Atât Rusia, cât și organizațiile neguvernamentale internaționale organizează evenimente festive și prezintă rapoarte. În cadrul întrunirilor

cu apărătorii drepturilor omului, reprezentanții Bruxelles-ului suspină cu tristețe: „Ce putem face?” și păstrează tăcerea.

Ce ar trebui, deci, să facă Europa în legătură cu Rusia? Din punctul nostru de vedere, răspunsul este simplu: ea ar trebui să se comporte față de Rusia ca și cu orice altă țară europeană care și-a asumat anumite obligații pe care trebuie să le respecte. Dar vai, la adresa Rusiei, Europa formulează astăzi din ce în ce mai rar recomandări în domeniul democrației și al drepturilor omului, uneori preferând chiar să nu le menționeze defel. Nici măcar nu este important de ce se întâmplă astfel, dacă aceasta este o măsură a futilității eforturilor sau reprezintă considerente pragmatice, legate de petrol și gaz.

Este de datoria Europei să nu rămână tăcută ci – mereu și mereu – să repete și să reamintească, cu respectuoasă și fermă insistență, ca Rusia să-și îndeplinească obligațiile.

(Aplauze)

Desigur, nu există garanții și nici vreo speranță deosebită că aceste solicitări și-ar atinge obiectivele. Lipsa lor ar fi însă, cu certitudine, înțeleasă de autoritățile ruse drept un semn de indulgență. Eliminarea aspectelor sensibile de pe ordinea de zi ar dăuna, fără îndoială, Rusiei, dar ar dăuna, în aceeași măsură, și Europei, deoarece ar pune sub semnul întrebării angajamentul instituțiilor europene în ceea ce privește valorile europene.

Premiul conferit astăzi este decernat pentru „libertatea de gândire”.

Cineva s-ar putea întreba cum ar fi cu puțință o gândire care să nu fie liberă, care să-ți poată limita libertatea și în ce fel? Există o modalitate: este frica ce devine parte din personalitatea omului și determină persoanele să gândească și chiar să simtă astfel cum li se cere. Oamenii nu numai că se tem, ci își găsesc o descărcare în iubirea pentru Fratele cel Mare, așa cum arăta George Orwell. Așa s-a întâmplat atunci când Rusia l-a avut pe Stalin și așa a fost când Germania l-a avut pe Hitler. Situația se repetă acum în Cecenia, sub Ramyan Kadirov. Această spaimă se poate răspândi în întreaga Rusie.

Dar ce poate sta în calea spaimii? Oricât de paradoxal ar putea fi, pur și simplu libertatea de gândire. Această calitate, pe care Saharov a avut-o într-o măsură cu totul neobișnuită, i-a asigurat imunitatea în fața fricii. Exemplul său îi eliberează și pe alții de spaimă.

Libertatea gândirii este baza tuturor celorlalte libertăți.

Acesta este motivul pentru care decernarea Premiului Saharov pentru „libertatea de gândire” este într-atât de oportună. Noi suntem mândri să-l primim în această zi.

(Camera, în picioare, ovaționează vorbitorul)

(Ședința a fost suspendată la ora 12.30 și reluată la ora 15.00)

PREZIDEAZĂ: DNA KRATSA-TSAGAROPOULOU

Vicepreședintă

8. Aprobarea procesului-verbal al ședinței precedente: a se vedea procesul-verbal

9. Noul plan de acțiune al UE pentru Afganistan și Pakistan (dezbatere)

Președinte – Următorul punct de pe ordinea de zi îl reprezintă declarațiile Consiliului și Comisiei privind noul plan de acțiune al UE pentru Afganistan și Pakistan.

Cecilia Malmström, Președinta în exercițiu a Consiliului. – (SV) Doamnă președinte, problemele cu care se confruntă Afganistanul și Pakistanul constituie desigur o preocupare a întregului mapamond. Extremismul violent se răspândește în afara regiunii. Drogurile care sunt cultivate și produse în Afganistan își găsesc drumul spre străzile Europei. Una dintre forțele care ne impulsionează, dincolo de angajamentul nostru, este necesitatea de a împiedica Afganistanul și Pakistanul să devină paradisuri sigure pentru activitatea teroristă și crima organizată. Desigur că dorim totodată să ajutăm la crearea unor țări mai bune în care să trăiască popoarele din Afganistan și Pakistan.

Atenția se concentrează în mare parte asupra Afganistanului. Multe dintre țările noastre au trupe și un număr considerabil de personal civil în această țară. Schimbarea situației din Afganistan reprezintă o provocare majoră. Pakistanul, de asemenea, se confruntă cu provocări serioase. Nu va exista o soluție a conflictului din Afganistan dacă nu vom lupta cu situația din Pakistan și viceversa.

Este necesară o inițiativă generală. Va trebui ca noi toți să facem mai mult și ceea ce facem să facem mai bine. În luna iunie, Consiliul a cerut Secretariatului Consiliului și Comisiei să prezinte recomandări specifice și priorități politice pentru a întări și amplifica angajamentul nostru în regiune. Rezultatul a fost planul de acțiune al UE pentru a consolida implicarea UE în Afganistan și Pakistan. Acesta a fost adoptat în luna octombrie. Cred că acest plan de acțiune constituie un instrument bun. Strategia de bază este deja elaborată. Planul de acțiune ne va permite să adaptăm instrumentele care se utilizează în prezent pentru a ne atinge prioritățile politice.

Planul se bazează pe angajamentul nostru actual și stabilește un număr de priorități. Acestea sunt domeniile în care credem că măsurile UE pot avea eficiența maximă. Procedând astfel ne consolidăm angajamentul și dăm un răspuns comun la provocările cu care se confruntă Afganistanul și Pakistanul. De asemenea, transmite în regiune mesajul că suntem pregătiți să continuăm până la capăt. Perspectiva regională este importantă și de aceea planul de acțiune pune accent în special pe cooperarea regională.

Afganistanul intră într-o perioadă decisivă. Nu este necesar să mai discutăm procesul alegerilor. Acesta a trecut. A lăsat mult de dorit și sperăm că nu se va repeta. Cred că aceasta este și părerea poporului afgan. UE este pregătită să susțină munca care a rămas de făcut bazându-se, între altele, pe recomandările făcute de către observatorii UE la alegeri. Sperăm că în curând se va instala un nou guvern. Aceasta reprezintă o oportunitate pentru a conveni un nou plan și o nouă înțelegere între guvernul afgan și comunitatea internațională. În discursul său inaugural, președintele Karzai a făcut o promisiune binevenită asupra unui nou început. Sperăm că viitoarea conferință care va avea loc în curând în Londra va genera un impuls.

UE așteaptă un puternic angajament și o conducere puternică din partea președintelui Karzai și a guvernului său. Cinci ani fără schimbări nu constituie o opțiune. Focalizarea va trebui să fie acum pe garantarea faptului că statul afgan își asumă progresiv mai multă răspundere, comunitatea internațională adoptând în acest sens un rol de sprijin. Aceasta nu înseamnă retragere. Anul viitor, numărul personalului internațional în Afganistan va fi semnificativ mai mare. SUA va trimite în plus de 30 000 de persoane pentru a suplimenta efectivul de 68 000 deja existent în țară. Alte țări NATO și aliați au promis un număr suplimentar de cel puțin 7 000 de persoane în plus față de numărul de 38 000 deja existent acolo.

Acest angajament militar trebuie egalat de inițiative civile. Nu poate exista o retragere militară durabilă din Afganistan până când cadrul civil pentru stabilitate nu este aplicat. Instituții statale eficiente, forme mai bune de guvernare, acces la bunăstarea de bază, statul de drept și funcționarea statului civil sunt cel puțin la fel de importante ca și securitatea fermă. Nimeni nu ar putea pune aceasta la îndoială. Securitatea, buna guvernare și dezvoltarea trebuie să meargă mână în mână. Ne luăm un angajament pe termen lung față de Afganistan. Oricum, poporul afgan va trebui să se asigure că propriul guvern este cel care aduce îmbunătățirea standardului de viață și nu organizațiile internaționale. Aceasta este singura cale ca populația să își recâștige încrederea în conducătorii ei. Comunitatea internațională este acolo. Va trebui să facem mai mult și mai bine. Va trebui să susținem procesul aflat în curs de desfășurare - procesul de afganizare care este esențial pentru țară.

Acesta este nucleul planului nostru de acțiune. Întărim eforturile UE de a îmbunătăți capacitățile Afganistanului și cooperăm cu guvernul pentru a promova instituții de stat eficiente care pot fi trase la răspundere atât la nivel local cât și regional. Acordăm o mare importanță principiului statului de drept, bunei guvernări, luptei împotriva corupției și îmbunătățirii situației drepturilor omului. Agricultură și dezvoltarea rurală constituie alte domenii de prioritate ale Europei. Este foarte important să crească standardul de viață pentru marea majoritate a afganilor care trăiesc în zonele rurale. Suntem, de asemenea, pregătiți să susținem un proces de reabilitare a foștilor militanți, proces condus de către Afganistan. Celor care în trecut au luat parte la conflicte va trebui să li se ofere alternative. Susținerea sistemului electoral va trebui, desigur, să dețină un loc prioritar pe agenda de lucru.

Aș dori, de asemenea, să spun câteva cuvinte despre Pakistan. Pakistanul este o țară care a suferit transformări majore în ultimii ani. Alegerile din anul 2008 au restabilit democrația și autoritatea civilă. Tranziția către democrație a fost impresionantă. Oricum, în momentul de față, democrația se află într-o stare fragilă și instabilă. Totodată, talibanii pakistanezi au devenit o amenințare reală la adresa păcii și stabilității în țară. Nu trece aproape nicio săptămână fără ca mass-media să relateze alte atacuri sinucigașe. În ultima săptămână, peste 400 de persoane au fost ucise în atacuri desfășurate de către grupurile militante.

UE dorește să ajute susținerea instituțiilor civile din Pakistan. Este important în mod special să se urmeze recomandările făcute de către Michael Gahler, observatorul nostru la alegerile din anul 2008. Acestea asigură cadrul de bază pentru democrația viitoare, reforma electorală și construcția instituțională. Guvernul pakistanez știe că acest lucru trebuie făcut. Va trebui să ne indice domeniile în care dorește să coopereze. UE va dezvolta cu Pakistanul parteneriatul strategic care a rezultat în urma summitului special, încununat de succes, din iunie 2009. Dorim să consolidăm democrația și să înfăptuim stabilitatea. Iată de ce eforturile noastre se concentrează asupra statului civil, asupra luptei împotriva terorismului și asupra comerțului. Desigur, un element central îl constituie un guvern funcțional care își asumă răspunderea față de cetățeni și demonstrează conduita necesară pentru progresul țării.

În parteneriat cu guvernul pakistanez, UE va susține consolidarea instituțiilor și structurilor democratice ale țării. Aceasta se va realiza și prin dezvoltare economică și comerț. Salutăm faptul că Pakistanul își asumă o răspundere mai mare pentru propria securitate. Ne așteptăm ca țara să abordeze în același fel orice forme de terorism, incluzând militanții care utilizează teritoriul Pakistanului pentru a lansa atacuri în Afganistan. Eforturile guvernului împotriva talibanilor pakistanezi reprezintă o mișcare importantă. Este necesar, totodată, ca populația civilă să fie protejată, iar dreptul internațional să fie respectat. Guvernul ar trebui, de asemenea, să fie atent la necesitatea ajutorului umanitar și de reconstrucție a zonelor afectate.

Va trebui să întreprindem în continuare demersuri în operațiunile noastre din Afganistan și Pakistan. UE este deja angajată în mod real în provocările din regiune și acest angajament va continua. S-a realizat mult în ambele țări, atât prin eforturile Afganistanului și Pakistanului, cât și de către comunitatea internațională. Strategiile și documentele în sine nu vor îmbunătăți situația. Acum este momentul să le punem în acțiune împreună cu partenerii noștri din Afganistan și Pakistan.

Catherine Ashton, Vicepreședintă desemnată a Comisiei. – Să încep cu Afganistanul. Ne aflăm aici într-un punct important al relațiilor noastre. Ajutorul nostru viitor va trebui să ajute la construirea unui guvern care răspunde nevoilor și preocupărilor poporului afgan. Deoarece situația este schimbătoare, va trebui atât să abordăm situația cât și să o influențăm la fața locului. La aceasta se referă toate conferințele internaționale care încep cu conferința de la Londra de luna viitoare.

Suntem gata să aducem mai multe resurse. Comisia își majorează ajutorul pentru dezvoltare cu o treime, la valoarea de 200 de milioane euro. Avem nevoie de aceste resurse suplimentare ca să reedităm succese precum extinderea la 80 % din afgani a sistemului de asistență sanitară primară, inclusiv tratamentul mult mai bun al femeilor și fetelor, și succesul recent obținut în urma eliminării culturii macului în unele provincii. Statele noastre membre s-au angajat, de asemenea, să ajute la întărirea programului nostru de instruire a poliției.

Dar acesta este doar începutul. Aceste acțiuni trebuie întreprinse ca parte a unei contribuții coerente a UE în cadrul unui răspuns internațional coordonat. Nucleul acestui răspuns va trebui să fie conlucrarea poporului afgan cu ONU.

Planul de acțiune convenit de către Consiliu în luna octombrie ne dă ocazia să facem acest lucru. Împreună cu eforturile SUA și operațiunile de securitate ale NATO, acesta trimite în regiune și către comunitatea internațională un puternic mesaj referitor la angajamentul nostru. Desigur, el se îmbină cu prioritățile stabilite de către președintele Karzai, în special în domeniile îmbunătățirii guvernării și luptei împotriva corupției.

Planul confirmă că vom continua să punem în centrul angajamentului nostru sectoare cheie precum statul de drept și agricultura.

Acordăm deja asistență guvernului pentru a îmbunătăți competențele conducătorilor din Kabul. Vom începe acum să diseminăm aceste competențe în provincii pentru a ajuta poporul afgan să își administreze singur treburile și a asigura faptul că guvernul le furnizează servicii, după cum este prevăzut să le furnizeze.

Planul trimite mesajul că vom susține integrarea insurgenților care sunt dispuși să răspundă apelului președintelui Karzai de a coopera cu guvernul său.

De asemenea, misiunea europeană de observare a alegerilor își prezintă raportul astăzi în Kabul și aș dori să îmi aduc omagiul dlui Berman și echipei sale pentru o misiune bine îndeplinită în circumstanțe extrem de dificile. Vom asigura monitorizarea ulterioară deoarece este evident faptul că credibilitatea guvernului și a sistemului politic se bazează pe o revizuire majoră a sistemului electoral.

Ultimul, dar probabil cel mai important aspect referitor la Afganistan, este faptul că ne raționalizăm structurile la fața locului. Statele membre își vor alinia politicile cu resursele pentru a le susține și sper că vom contopi,

cât de curând posibil, funcțiile de reprezentant special al UE și de șef de delegație a UE într-un singur post. Aceasta ne va ajuta să realizăm o abordare coerentă care poate servi ca model în altă parte.

Trecând la Pakistan, preocuparea și interesul nostru primordial este ca Pakistanul să fie o democrație stabilă fără teroare și capabilă să se alăture vecinilor săi în apărarea contra amenințărilor comune.

Planul de acțiune subliniază acest aspect și construiește pe baza angajamentelor existente luate la summitul UE-Pakistan din iunie, incluzând ajutor umanitar, asistență pentru reconstrucție, asistență pentru poliție și sistemul judiciar, pentru consolidarea instituțiilor democratice și a societății civile în vederea îmbunătățirii drepturilor omului, precum și acorduri în domeniul comerțului și al dezvoltării socioeconomice. Vom continua să sprijinim implementarea recomandărilor misiunii de observare a alegerilor din anul 2008.

Planul de acțiune este susținut din partea Comisiei de resurse financiare substanțiale de aproape 500 de milioane de euro până în anul 2013, la care se adaugă 100 de milioane de euro ca împrumut pentru energie regenerabilă din partea Băncii Europene de Investiții, precum și de angajamentul de a ne amplifica relațiile comerciale și politice. Planul de acțiune specifică, de asemenea, un dialog intensificat pe toate aceste teme, iar anul viitor, în cadrul Președinției spaniole va exista un al doilea summit.

De asemenea, planul de acțiune exprimă în mod clar faptul că Uniunea Europeană își va utiliza expertiza în integrarea regională pentru a ajuta Afganistanul, Pakistanul și pe vecinii acestora să demareze relații economice, în special cu India. Nu va fi o soluție rapidă la tensiunile actuale, dar va trebui să începem să depășim starea de neîncredere. Beneficiile potențiale al acestui tip de cooperare regională în termeni de comerț și investiții va eclipsa orice am putea face noi ca și Uniune Europeană.

În concluzie, implementarea planului pentru Afganistan și Pakistan este esențială pentru angajamentul nostru viitor în aceste țări. Constituie un efort comun al statelor membre și al instituțiilor UE și este primul de acest tip, care, dacă are succes, poate ajuta la structurarea răspunsului civil internațional la criza care până acum a fost definită în mare măsură în termeni militari.

Planul de acțiune echivalează cu un angajament major nu doar pentru Afganistan și Pakistan, ci și pentru Asia de Sud și Centrală luată ca întreg. Este însă necesar să prezentăm ceva mai mult decât idei: avem nevoie de oamenii potriviți și de competențele adecvate, iar ei au nevoie de securitate pentru a lucra. Trebuie să existe un angajament politic mai solid al guvernelor gazdă și o coerență mai puternică între finanțatori, inclusiv la nivel intern între statele membre.

Asia de Sud se confruntă cu extremismul în fiecare zi, fie pe câmpul de bătălie în Helmand, fie pe străzile din Peshawar, Lahore și Rawalpindi. Nu vom aborda această situație doar prin acțiuni militare, ci ajutând la realizarea unui mediu sigur și solid fără tensiuni și inechități care alimentează extremismul.

Europa are mult de oferit din experiența noastră. Planul de acțiune ne oferă oportunitatea de a utiliza această experiență pentru a-i ajuta pe alții și sper că Parlamentul îl va sprijini.

Ioannis Kasoulides, în numele Grupului PPE. – Doamnă președintă, scopul în Afganistan a fost de a lupta împotriva talibanilor care au oferit un paradis sigur pentru Al-Qaida. Afganistanul nu mai este un loc sigur, dar insurgența talibană nu a fost înfrântă deoarece s-a dovedit că victoria nu poate fi obținută doar prin mijloace militare și că încrederea oarbă în puterea militară prin uciderea insurgenților a fost contraproductivă.

Schimbarea de strategie s-a făcut pentru protejarea populației, constituirea capacității de securitate a Afganistanului, facilitarea bunei guvernări la nivel central și în special local și promovarea dezvoltării. În acest context, este necesară încurajarea unui proces de reconciliere condus de către afgani pentru acele grupuri de talibani care au ajuns de partea greșită datorită unor circumstanțe speciale.

Planul de acțiune al UE abordează toate aceste provocări, iar UE poate juca un rol important în domenii nemilitare. Cu toate acestea, m-aș fi așteptat la o subliniere mai accentuată a problemei narcoticelor, ați menționat-o dnă ministru, și la cuvinte mai dure de avertisment la adresa corupției și proastei guvernări.

În ceea ce privește Pakistanul: 'da' pentru planul de acțiune. Ambele cazuri sunt interconectate, iar succesul fiecăruia depinde de succesul ambelor. Pakistanul ar trebui să fie în situația de a lupta în mod adecvat împotriva influxului de insurgenți din Afganistan. În cele din urmă, este nevoie de diplomație pentru a evita ca veșnica neîncredere dintre India și Pakistan să devină un impediment în calea succesului general.

Roberto Gualtieri, în numele Grupului S&D. – (IT) Doamnă președintă, dnă ministru, dnă Înalt Reprezentant, doamnelor și domnilor, prin această dezbatere Parlamentul European caută să aducă o contribuție la discuția referitoare la rolul Europei într-o regiune care este crucială pentru securitatea și stabilitatea întregii planete.

Noua strategie militară anunțată de către președintele Obama și prezentată și mai clar în declarația ulterioară făcută de către miniștrii de externe ai statelor din Forța Internațională de Asistență pentru Securitate, a legat trimiterea de noi trupe de ajutorul primar pentru protejarea populației și consolidarea capacității forțelor de securitate și a instituțiilor afgane. Această binevenită schimbare totală ia în considerare irelevanța, așa merge chiar mai departe spunând contraproductivitatea, tipului convențional de efort militar, concentrat în totalitate pe reprimarea acțiunilor de gherilă ale talibanilor.

Cu toate acestea, pentru a garanta că această nouă evoluție este productivă și inițiază o tranziție către un Afganistan sigur, prosper, stabil și, prin aceasta, independent, este evident că dimensiunea militară a intervenției comunității internaționale trebuie să fie însoțită de un angajament din ce în ce mai mare pe frontul civil și politic. Pe de o parte, trebuie să promovăm dezvoltarea economică și consolidarea instituțiilor, guvernarea și statul de drept, și pe de altă parte, trebuie să încurajăm procesul de reconciliere internă și să ajutăm la stabilizarea situației din Pakistan.

În aceasta constă locul și rolul Uniunii Europene. De câțva timp, Europa a fost în mod considerabil angajată în regiune: 1 miliard de euro pe an în Afganistan, 300 de milioane de euro în Pakistan, misiunea EUPOL, care face o muncă neprețuită în pofida problemelor de personal, misiunea internațională de observare și, de asemenea, desigur, angajamentul fiecărui stat în misiunea Forței Internaționale de Asistență pentru Securitate.

Capacitatea Europei de a produce modificări fundamentale în regiune pare, cu toate acestea, să fie indiscutabil redusă, luând în considerare resursele umane și financiare angajate. Din acest motiv, va trebui să ne întărim acțiunea, cu alte cuvinte, conducerea europeană, și să o facem mai coerentă și mai eficientă din punct de vedere al strategiei civile și al acțiunii politice. Din această perspectivă, planul de acțiune constituie un important pas înainte, iar Grupul Alianței Progresiste a Socialiștilor și Democraților din Parlamentul European îl susține și cere implementarea lui fermă.

Ne întrebăm, totodată, dacă obiectivele stabilite în plan nu cer de asemenea identificarea unor măsuri ad-hoc și nu necesită luarea în considerare a extinderii țintei și a consolidării instrumentelor misiunii PESA EUPOL. Parlamentul European este pregătit să acorde acțiunii Uniunii Europene sprijinul său pe toate aceste fronturi.

Pino Arlacchi, în numele Grupului ALDE. – Doamnă președintă, suntem aici pentru a discuta planul de acțiune al UE în Afganistan și Pakistan. Comisia pentru afaceri externe a acestui Parlament mi-a dat posibilitatea de a fi raportorul asupra noii strategii pentru Afganistan.

Avem nevoie de o nouă strategie sau poate avem nevoie, de fapt, de o strategie în legătură cu partea civilă, deoarece, până acum, intervenția UE în această țară nu a avut suficientă coerență, înregistrând, se pare, un impact foarte limitat. Îmi este teamă, dnă Ashton, că nu pot împărtăși declarația dumneavoastră de început asupra Afganistanului deoarece este prea generală, prea birocratică, prea nefocalizată – ca și planul actual de acțiune. Cred că Parlamentul trebuie să contribuie în a face această strategie mai puternică și mai coerentă.

Adun toate informațiile necesare. În primul rând, trebuie să spun că s-a dovedit a fi foarte dificilă obținerea chiar și a celor mai elementare date referitoare la cât a cheltuit de UE în Afganistan după ocupația din 2001, unde a ajuns ajutorul UE și cât din acesta se justifică. Știm că în fiecare an s-a cheltuit aproape 1 miliard de euro, ceea ce reprezintă o sumă mare. Produsul intern brut al Afganistanului este de 6,9 miliarde de euro. Prin aceasta, ajutorul nostru civil se ridică la peste 20 % din PIB-ul anual al Afganistanului, o cifră care, dacă este utilizată în mod adecvat, are capacitatea de a schimba destinul țării.

În al doilea rând, încercarea mea de a elabora o nouă strategie pentru Afganistan va începe printr-un efort de a identifica care a fost și care ar trebui să fie interesul UE în această regiune. Voi concentra o parte a raportului meu asupra eliminării macului cultivat pentru opiu prin intermediul strategiei alternative de dezvoltare.

Jean Lambert, în numele Grupului Verts/ALE. – Doamnă președintă, cred că în planul de acțiune există anumite lucruri care trebuie salutate, dar, așa cum au subliniat în mod corect colegii mei, există un număr de întrebări la care nu s-a răspuns.

Cred că, atunci când analizăm această situație, o analizăm întotdeauna din punct de vedere al problemei pe care o avem și câteodată avem tendința de a subestima realitatea de zi cu zi a oamenilor, atât din Afganistan

cât și din Pakistan, caracterizată de multe decese, de asasinarea selectivă a populației hazara, de exemplu, în anumite părți ale Pakistanului, de atacul asupra școlilor pentru fete, asupra poliției și de multe altele.

Poliția afgană ne-a fost de curând descrisă în esență ca și carne de tun pentru talibani. Cred că mulți dintre noi se întreabă ce am crezut de fapt că vom realiza intrând acolo. În termeni de răspuns internațional salut faptul că dna comisar vorbește despre demararea cooperării și menționează în special India. Abordarea regională este importantă și aștept cu nerăbdare să văd cum vom aborda alte zone de tensiune reală, cum ar fi Cașmirul, despre care ambasadorul afgan ne-a spus ieri că reprezintă cu adevărat o problemă pentru orice încercă oamenii să facă în aceea regiune.

Va trebui, de asemenea, în special în Pakistan, să vedem care este susținerea efectivă pe care o vom acorda luând în considerare miile de persoane strămutate și să învățăm din lipsa noastră de angajament față de cei care au fost strămutați în trecut la granițele Pakistanului și Afganistanului pentru că golul se va umple. De aceea, trebuie cu adevărat să acordăm atenție educației și satisfacerii necesităților populației care se îngrijește, de asemenea, de acei oameni strămutați.

Charles Tannock, în numele Grupului ECR. – Doamnă președintă, nu ne putem permite să lăsăm să eșueze misiunea militară NATO-ISAF din Afganistan. Cu suficientă voință politică, echipament militar adecvat și un număr mai mare de trupe la fața locului din partea tuturor statelor membre, NATO poate înfrânge talibanii, acțiune care trebuie să fie, desigur, cuplată cu o campanie de câștigare a susținerii populare. Dar Pakistanul învecinat constituie o potențială catastrofă, un stat cu arme nucleare năpăstuit de radicalizarea islamică, corupție și conducere necorespunzătoare, pe care va trebui oricum să-l ajutăm din motive strategice.

Dar, de exemplu, elemente ale serviciului pakistanez de informații sunt suspectate de mult timp că acordă susținere tacită talibanilor afgani și doar acum au înțeles, cu părere de rău, pericolul intern al unei astfel de abordări. Amenințarea reprezentată de Pakistan pentru India, în cazul Cașmirului, în special prin teroriștii pe care îi adăpostește, reprezintă de asemenea o amenințare pentru întreaga regiune.

Dacă Pakistanul va continua să primească ajutor militar de la țările UE pentru operații de contracarare a teroriștilor jihad și, de asemenea, asistență economică din partea UE, va trebui să acorde garanții solide că acest ajutor nu va fi dirijat către întărirea forțelor sale convenționale de la granița cu India.

În sfârșit, instabilitatea Pakistanului și Afganistanului contrastează flagrant cu stabilitatea și moderația aliatului și partenerului nostru democrat, India, care merită întreaga susținere din partea UE.

Willy Meyer, în numele Grupului GUE/NGL. – (ES) Doamnă președintă, doamnă vicepreședintă desemnată, grupul meu nu a susținut niciodată strategia fostului președinte al SUA, dl Bush, în legătură cu Afganistanul. Nu am susținut-o niciodată și timpul a dovedit că am avut dreptate.

În prezent, Afganistanul are un guvern corupt, nelegitim, există victime nevinovate, iar situația femeilor nu s-a schimbat de loc. De aceea, ar fi fost logic să se modifice strategiile și regretăm faptul că președintele Obama a optat pentru soluția militară și că intenționează să desfășoare un număr suplimentar de 30 000 de trupe. Cred că Uniunea Europeană nu ar trebui să urmeze această linie de acțiune, deoarece există riscul real de a crea în Afganistan un nou Vietnam în secolul al XXI-lea.

Istoria a demonstrat că în Afganistan nu poate exista o soluție militară. Va trebui intensificată cooperarea și vor trebui intensificate toate eforturile pentru a găsi o soluție diplomatică. În zona de conflict în sine și în termeni geostrategici, va trebui să optăm pentru respectarea dreptului internațional prin soluții interne în Afganistan.

Nicole Sinclair, în numele Grupului EFD. – Doamnă președintă, în urmă cu câteva săptămâni am avut plăcerea de a întâlni câțiva dintre soldații din Regatul Unit care se întorceau din Afganistan și am auzit de fiecare dată aceeași poveste, că sunt prost echipați. Cu toate acestea, Regatul Unit plătește zilnic 45 milioane GBP acestei instituții corupte. O parte din acești bani ar putea fi cheltuiți mai bine în înarmarea forțelor noastre din Afganistan, forțe care la momentul de față instruiesc forțele de poliție afgane, etc.

Este adevărat, după cum au spus unii dintre dumneavoastră, este o zonă importantă din lume și o zonă importantă în care trebuie să facem progrese.

Problema mea este lipsa de experiență a Înalțului nostru Reprezentant pentru afaceri externe, Cathy Ashton care, fără îndoială, are o experiență redusă. Avem nevoie de cineva cu mai multă experiență. Ea nu a avut nicio experiență în domeniul afacerilor externe. Ea nu a fost ministru de externe și cred că nici măcar nu a

avut o slujbă cu jumătate de normă la vreo agenție de turism. Să fim serioși! Aceasta este o sarcină delicată, o sarcină care necesită îmbunătățirea situației, iar ea pur și simplu nu are suficientă experiență.

Andrew Henry William Brons (NI). – Doamnă președintă, la prima vedere, concluziile Consiliului referitoare la Afganistan par să fie un contrast binevenit față de atitudinea beligerantă a Statelor Unite și Regatului Unit. La o privire mai atentă, este, de fapt, un amestec de naivitate și complicitate a metodelor lor. Consiliul este de-a dreptul naiv în încercarea de a planta delicata floare a democrației vestice în solul neospitalier al tribalismului afgan. Diviziunea pe verticală a societății și dominația loialităților tribale asupra judecății personale ar face acest lucru imposibil. Dorește să îndepărteze corupția, dar pur și simplu nu înțelege că modelul birocratic al judecății obiective, deciziile financiare și referitoare la resurse nu au nicio șansă de a fi respectate. Aceasta nu se întâmplă din cauza faptului că afganii sunt necinstiți din naștere, ci faptului societatea tribală afgană consideră grija față de familia proprie și de tribul propriu ca o virtute evidentă.

Consiliul ar dori să contracareze producerea de mac pentru opiu. Totuși, înlocuirea talibanilor de la guvernare nu a fost cea mai bună cale pentru reducerea acelei producții. Guvernul taliban a redus-o cu 90 %, dar, de la invazie, Afganistanul este din nou cel mai mare producător de opiu din lume. Raportul arată că „lipsa de securitate din Afganistan nu poate fi abordată doar prin mijloace militare”. Aceasta poate însemna doar că acțiunea militară are de jucat un rol justificat. După părerea mea, nu are niciun rol. În secolul al XIX-lea și la începutul secolului XX am avut trei războaie eșuate împotriva Afganistanului. Ar fi trebuit cu adevărat să fi învățat ceva.

Talibanii asupresc femeile, disprețuiesc democrația și ucid soldați britanici: este într-un tot o organizație neplăcută. Dar am putea-o opri mâine să mai ucidă soldați britanici și aliați prin retragerea trupelor noastre. Este un război ucigaș, fără sens, care pur și simplu nu poate fi câștigat.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra (PPE). – (ES) Doamnă președintă, nu doar Statele Unite, ci întreaga comunitate internațională are o problemă în Afganistan. Președintele Obama a alocat trei luni pentru a elabora o strategie globală ca răspuns la raportul alarmant al generalului McChrystal.

Este binecunoscut faptul că noua strategie implică întărirea pe termen scurt a prezenței militare, retragerea în 2011, transferul progresiv al problemelor de securitate către forțele afgane, o mai bună coordonare între eforturile civile și militare și concentrarea pe orașele mari.

Acum, dnă Ashton, marea provocare o constituie exprimarea clară și identificarea unui răspuns european, în special la Conferința de la Londra. În declarația dumneavoastră, ați făcut referire la două cuvinte cheie. Ați afirmat că răspunsul nostru trebuie să fie coordonat cu cel al altor organisme internaționale, iar noi susținem coordonarea cu Organizația Națiunilor Unite. Ați afirmat, de asemenea, că răspunsul nostru trebuie să fie coerent.

Dnă Ashton, am două comentarii în această privință. În 2005, am avut privilegiul de a conduce o misiune a Parlamentului de observare a alegerilor și am avut ocazia de a-l întâlni pe șeful Forței Internaționale de Asistență pentru Securitate (ISAF), general-locotenent Graziano, al cărui serviciu în Forța Interimară a Organizației Națiunilor Unite în Liban (UNIFIL) se încheie. Astăzi, cele 44 de țări din ISAF (28 dintre ele sunt țări membre NATO) constituie o forță eterogenă care nu asigură un răspuns eficient în lupta actuală împotriva insurgenților.

Dnă Ashton, al doilea aspect vital este că un război nu poate fi câștigat, iar în momentul de față în Afganistan se desfășoară un război, fără a avea populația civilă de partea noastră, de partea coaliției internaționale. Dnă Ashton, cred că unul dintre obiectivele principale ale Uniunii Europene ar trebui să fie concentrarea eforturilor noastre, care implică 1 miliard de euro din banii Uniunii Europene, pentru a ne asigura că populația civilă este de partea noastră.

Richard Howitt (S&D). – Doamnă președintă, aș dori să încep astăzi prin a-l aduce în memorie pe fruntașul-caporal Adam Drane, de 23 ani, din regimentul Royal Anglian, din Bury St Edmunds din circumscripția mea electorală, care a murit în provincia Helmand pe data de 7 decembrie, al 100-lea membru al forțelor armate britanice care a fost ucis în acest an.

Gândurile noastre ar trebui să se îndrepte către familia Adam și către toate acele familii europene, afgane și pakistaneze care au suferit astfel de pierderi.

În fața unui astfel de sacrificiu, noi Parlamentul avem obligația de a ne asigura că vom face tot ceea ce ne stă în putere pentru a promova pacea și prosperitatea Afganistanului. Dacă ar fi să abordăm serios noile schimbări de la Lisabona și o politică externă a UE, comună și adecvată, nu există un loc mai bun decât nisipurile

Afganistanului pentru a ne pune la încercare, în primul rând asigurând alinierea adecvată a activităților statelor membre în conformitate cu această nouă strategie și, în al doilea rând, salutând angajamentul de astăzi al Înaltului Reprezentant Ashton de a avea în Afganistan, la începutul noului an, un nou reprezentant cu funcție dublă. Acesta constituie atât un test cu turnesol al funcționării mai eficiente a UE în condițiile tratatului, cât și un indicator al angajamentului nostru viitor față de Afganistan.

În sfârșit, în legătură cu aceasta, statele membre trebuie să garanteze că EUPOL recrutează cei 400 de ofițeri promiși; este un aspect absolut necesar pentru a garanta că forțele proprii afgane de aplicare a legii își pot îndeplini în mod adecvat obligațiile.

Charles Goerens (ALDE). – (FR) Doamnă Președinte, aș dori să lămuresc de îndată că dezaproab total observațiile pe care dna Sinclaire tocmai le-a făcut împotriva dnei Ashton.

Doamnă președintă, unul din patru copii nu atinge vârsta de cinci ani în Afganistan, o țară marcată de deficite sociale și de sănătate, la care se adaugă deficitul de democrație și, înainte de toate, deficitul de securitate. Probabilitatea unei confruntări cu Pakistanul impulsionează mobilizarea talibanilor și scoate în evidență necesitatea de a aborda problemele Afganistanului din perspectivă regională. La aceasta ar trebui să adăugăm faptul că incapacitatea de a depăși situația doar prin mijloace militare predestinează Uniunea Europeană, cu multiplele ei instrumente, să joace un rol special.

NATO, care este în primul rând responsabilă pentru aspectele militare, și-a atins limitele în fața provocării afgane. Acțiunile umanitare ale Uniunii Europene, instrumentele ei de cooperare și dezvoltare și diplomația ei mai eficientă nu constituie, cu siguranță, o garanție a succesului, dar privată de această susținere, acțiunea NATO este condamnată la eșec.

Trebuie să sperăm că o nouă combinație a tuturor acestor elemente va avea ca rezultat o perspectivă mult mai promițătoare pentru cetățenii afgani. Deși responsabilitatea Uniunii Europene față de situația actuală este mare, cea a Afganistanului, care este încă prea corupt, divizat și dezorganizat, este covârșitoare.

Să nu uităm că parteneriatul oferit Afganistanului poate avea succes doar dacă un număr suficient de mare de cetățeni sprijină reconstrucția țării lor. Deși aceasta este o sarcină uriașă, nu există niciun motiv să stăm cu mâinile încrucișate și să lăsăm țara pradă la tot soiul de fundamentalisti.

Nicole Kiil-Nielsen (Verts/ALE). – (FR) Doamnă președintă, da, trebuie să ieșim din capcana afgană în care am căzut din cauza politicii urmărite de George Bush. Totuși, întrebarea nu este când, ci cum vom ieși din Afganistan.

Dacă nu se pun sub semnul întrebării nenumăratele greșeli făcute de comunitatea internațională, suntem în pericol de a pierde total încrederea și sprijinul populației afgane, în beneficiul talibanilor. Trebuie să înceteze militarizarea ajutorului umanitar și a celui pentru dezvoltare, deoarece creează confuzie în mintea oamenilor și discreditează ONG-urile.

Trebuie să ne bazăm mai mult pe noua societatea civilă și pe reformiștii afgani. De ce se află Europa în Afganistan? Deoarece Statele Unite au spus așa, sau pentru a scăpa acea țară de obscurantism și violență? Trebuie să consolidăm cele mai eficiente structuri afgane, să stabilim acordăm prioritate investițiilor în servicii publice - educație, sănătate și transport - și să susținem buna guvernare a puterilor locale, în timp ce cultura acestor țări ne cere să reflectăm asupra relevanței unui stat național. Europa ar trebui, de exemplu, să o sprijine pe Habiba Sarabi, guvernatoarea provinciei Bamiyan. Desemnarea ei este prima din istoria acestei țări în care, vă aduceți aminte, am fost în anul 2001 pentru a ajuta populația de sex feminin.

Geoffrey Van Orden (ECR). – Doamnă președintă, dând citire planului de acțiune al UE pentru Afganistan și Pakistan, ți-ai putea imagina că întreaga situație depinde de ceea ce face UE.

Cred că Uniunea Europeană poate aduce o contribuție utilă și practică, dar aceasta trebuie modelată în contextul efortului internațional mai larg și ar trebui să se concentreze asupra unor acțiuni specifice la care implicarea UE ar putea adăuga o valoare reală. Este o situație prea serioasă pentru postura UE. Într-un document de peste douăsprezece pagini am găsit doar patru scurte referiri la Statele Unite, și poate și mai semnificativ, doar o referire la NATO, și de fapt la misiunea NATO ISAF care este esențială pentru succesul tuturor strădaniilor.

Fără securitate și stabilitate nu este posibilă asigurarea bunei guvernări sau a oricărui program semnificativ de reconstrucție și dezvoltare.

Pe partea civilă, țările europene și UE au pompat în Afganistan 8 miliarde de euro începând din 2001, dar această sumă uriașă nu pare să fi adus vreo schimbare semnificativă. Avem vreo idee cât din aceasta sumă s-a rătăcit?

Trebuie să existe un plan internațional cuprinzător pentru Afganistan și Pakistan, dar trebuie să vedem unde se potrivește contribuția UE în cadrul acestui angajament internațional mai extins.

Cornelia Ernst (GUE/NGL). – (DE) Doamnă președintă, astăzi, după opt ani, știm în fond cu toții că strategia anterioară referitoare la Afganistan bazată pe forța militară a eșuat. Dezechilibrul dintre operațiunile militare, pe de o parte, și resursele insuficiente pentru scopuri civile, pe de altă parte, împiedică orice îmbunătățire a condițiilor de viață în Afganistan.

Astfel, cel mai important mesaj din partea Grupului Confederal al Stângii Unite Europene/Stânga Verde Nordică este că avem nevoie de o schimbare radicală a strategiei. Avem nevoie de o schimbare radicală a strategiei în altă direcție decât cea militară și, înainte de toate, o strategie orientată mai mult spre oameni. Patruzeci la sută din afgani sunt șomeri și peste jumătate dintre ei trăiesc în totală sărăcie fără îngrijiri medicale sau educație adecvată. Trebuie să ne concentrăm pe problemele sociale, este ceea ce aștept de la Consiliu, de la Comisie și de la toți actorii implicați aici.

Aceasta include, desigur, buna guvernare, consolidarea agriculturii și integrarea foștilor luptători talibani. Cu toate acestea, vă spun foarte sincer: ne vom risipi șansele dacă vom acționa doar cu jumătăți de măsură și ne vom baza din nou pe forța militară. Timpul se scurge!

Philippe Juvin (PPE). – (FR) Doamnă președintă, cred că trebuie să încercăm să aducem în discuție câteva idei simple în legătură cu aceste chestiuni foarte complicate.

Prima mea întrebare este simplă: de ce am mers în Afganistan? Am mers în Afganistan cu un singur obiectiv: să desființăm taberele de instrucție ale Al-Qaida, baza de susținere a terorismului internațional, care ne amenința și amenința stabilitatea în regiune. Astăzi, aceste tabere nu mai există.

A doua observație a mea este că, din păcate, fie că ne place sau nu, trupele vestice desfășurate în Afganistan sunt considerate din ce în ce mai mult forțe de ocupație și nu forțe prietene. Aceasta este o problemă majoră, de zi cu zi, pe care trebuie să o ținem minte. Îi invit pe cei care vă spun altceva să meargă să vadă ce se întâmplă în acea țară.

Cel de-al treilea punct este că situația securității s-a deteriorat în mod semnificativ. În 2004 era posibil să te plimbi în jurul Kabulului. Astăzi Kabulul este o uriașă tabără fortificată. Prin urmare, neînvățând dintr-o greșală operațională la fața locului și, în ultimă instanță, aplicând doar metode vechi, ne îndreptăm spre repetarea acestor eșecuri.

Care sunt consecințele tuturor acestora? De fapt, cred că trebuie să recunoaștem faptul că am desființat Al-Qaida, aceasta este o concluzie adevărată, și că trebuie să ne retragem. Putem să ne retragem astăzi, fără nicio întârziere? Nu, pentru că dacă ne-am retrage, s-ar produce neîndoielnic un haos și, probabil, acesta ar conduce la reîntoarcerea acelor tabere împotriva cărora luptăm. Iată de ce retragerea noastră trebuie să se facă în anumite condiții.

În primul rând, după cum afirmă toată lumea, va trebui să predăm cheile afganilor; trebuie să ne asigurăm că acesta este un conflict afgan. În al doilea rând, va trebui stabilit un dialog cu toți insurgenții, remarcați faptul că nu am spus „cu talibanii”, pentru că cuvântul „taliban” este foarte restrictiv. În al treilea rând, va trebui acceptat un nivel social care nu este perfect. Să nu ne gândim că criteriile noastre europene sunt criteriile care ar trebui adaptate Afganistanului. Trebuie să acceptăm acest lucru.

Doamnă președintă, întotdeauna este mai dificil să închei o operațiune militară decât să o începi, și pentru a putea să o încheiem va trebui să ne reamintim obiectivul inițial care a fost să asigurăm desființarea taberelor Al-Qaida. Acest lucru a fost realizat astăzi.

Ana Gomes (S&D). – (PT) Consiliul spune că situația din Afganistan și Pakistan are un impact direct asupra Europei. De fapt, acesta este principalul mesaj pe care va trebui să-l transmitem, în mod onest și curajos, cetățenilor Europei. În această privință, salut noul plan de acțiune al UE pentru Afganistan și Pakistan, care include investirea într-un uriaș program de întărire a capacităților la toate nivelurile administrației afgane.

Implementarea eficientă a acestui plan de acțiune, ca mijloc de unificare a eforturilor europene în Afganistan, constituie singura cale de a contribui la construcția statală necesară pentru a pune capăt războiului și

subdezvoltării. Europa nu-i poate abandona pe afgani și nu este prezentă acolo pentru că America a hotărât așa. Prezența militară și civilă internațională va continua să fie necesară încă mulți ani de acum încolo.

Pentru a încheia, condamnu cu hotărâre decizia guvernului francez de a repatria prin forță afganii care au fugit din calea războiului din țara lor.

Reinhard Bütikofer (Verts/ALE). – (DE) Doamnă președintă, dacă există un lucru de care cu adevărat nu avem nevoie în realitatea amară din Afganistan, acela este reprezentat de discursurile prețioase. Dnă baroneasă Ashton, mă uit în direcția dumneavoastră când afirm acest lucru. Ați vorbit despre statele membre care sunt angajate în misiunea de instruire a poliției EUPOL. Este cu adevărat așa? Dacă da, cum se face că încă nici măcar nu avem cei 400 de polițiști la fața locului? Aceasta este un amestec de falsitate și absurditate. Suntem sinceri în ceea ce spunem?

În urmă cu doi ani, în European Security Review se declara că numărul redus de instructori de poliție pune sub semnul întrebării veridicitatea angajamentului Europei. De ce nu îi finanțăm pe ofițerii de poliție instruiți pentru a-i împiedica să se alăture dictatorilor militari sau talibanilor? Nu ar costa mult și ar fi foarte eficient. Dna baroneasă Ashton, am impresia că Europa este plină de discuții sforăitoare, dar este rușinos cât de reduse și neadecvate sunt acțiunile ei.

Michael Gahler (PPE). – (DE) Doamnă președintă, titlul ales aici de „nou plan de acțiune pentru Afganistan și Pakistan” este unul potrivit. Cu toate acestea, ceea ce s-a prezentat aici îmi pare a fi mai degrabă două planuri de acțiune separate prezentate unul după altul.

În fond, sprijin ceea ce s-a spus aici despre ambele țări. În Afganistan, sper că am învățat din greșelile noastre din trecut și că ne vom adapta în mod corespunzător politicile și structurile. În ceea ce privește Pakistanul, sunt încântat de faptul că noua politică este văzută ca o urmare a raportului meu de observare a alegerilor. În țările în care am desfășurat misiuni de observare a alegerilor cred că este just să integrăm recomandările în politicile noastre specifice față de acele țări.

În cadrul răspunsului din partea Consiliului și a Comisiei la această dezbatere, aș dori ca strategia comună pentru aceste două țări să fie explicată mai clar, deoarece trebuie să recunoaștem, de exemplu, că avem în această regiune o mie de kilometri de graniță care nu poate fi controlată în mod adecvat de nicio parte, în timp ce politicile pe care le vom urma de o parte a acestei granițe au efect direct de cealaltă parte. Prin urmare, ce structuri dorim să înființăm, de fapt? Cum dorim să stabilim dialogul dintre guvernele afgan și pakistaneze? Cum putem să asigurăm acceptarea politicilor noastre de către populațiile de acolo? Acestea sunt întrebări la care mai avem încă nevoie de răspunsuri și sper că le vom primi.

Ioan Mircea Pașcu (S&D). – Doamnă președintă, planul de acțiune pentru Afganistan și Pakistan adoptat în luna octombrie a anului trecut, este în sine un document bun. Obiectivul lui este crearea condițiilor pentru transferarea, către statul afgan, a responsabilității de la comunitatea internațională, inclusiv de la UE, prima având un rol de sprijin. Același lucru este preconizat și de către SUA în domeniul securității. Se speră că cei 30 000 de soldați suplimentari ai SUA vor crea o situație în care responsabilitatea poate fi transferată forțelor afgane în anul 2011 când va începe retragerea SUA.

Chiar dacă, atât UE cât și SUA, au obiective similare, și anume crearea condițiilor pentru ca statul afgan să preia răspunderea propriilor sale afaceri, termenul de realizare a acestor obiective este în mod inevitabil diferit. Condițiile adecvate de securitate vor trebui realizate până în 2011, în timp ce construcția statală va dura în mod inevitabil mai mult.

Întrebarea care se pune este următoarea: presupunând că, fie nu se realizează condițiile adecvate de securitate până în 2011, fie că acestea se deteriorează din nou după retragerea SUA, va fi pregătită UE, care este deja implicată în construcția statului, să preia de asemenea sarcina de asigurare a securității? Cred că nu și în acest caz avem o problemă.

Francisco José Millán Mon (PPE). – (ES) Doamnă președintă, sunt încântat de faptul că Președinția suedeză a întărit, prin planul de acțiune, angajamentul Uniunii Europene pentru stabilitate și dezvoltare în Afganistan. Desigur, aș dori să știu mai multe despre finanțarea acestui plan în ceea ce privește Afganistanul.

Un alt moment foarte important pentru Afganistan va fi conferința de la Londra din luna ianuarie. La această conferință vom auzi vorbindu-se despre angajamentele specifice făcute de către Uniunea Europeană și statele ei membre. Ar trebui, de asemenea, să auzim noul guvern afgan vorbind despre multele angajamente pe care trebuie să și le asume în domenii precum combaterea corupției și traficul de droguri. Sunt destul de alarmat de reportajele presei de azi asupra discursului ținut ieri de către președintele Karzai pe tema corupției.

Doamnelor și domnilor, este foarte recentă hotărârea președintelui Obama de a-și majora contingentul militar cu 30 000 de soldați. Pe scurt, Afganistanul se află într-o etapă crucială, iar Statele Unite și Europa trebuie să lucreze într-o manieră foarte bine coordonată.

Miza în Afganistan nu este doar prosperitatea și libertatea afganilor, ci și stabilitatea regiunii, incluzând țări importante cum ar fi Pakistanul. Miza este și propria noastră securitate dată fiind continua amenințare pe care o reprezintă Al-Qaida, după cum s-a spus deja.

Credibilitatea NATO și a ceea ce numim Vestul depinde, de asemenea, în largă măsură, de rezultatele din Afganistan. Nu putem eșua. Dar, pentru a reuși, după cum de asemenea s-a afirmat, avem nevoie de sprijinul propriilor noștri cetățeni. Acest sprijin este condiționat de transparență și claritate. Trebuie să explicăm faptul că în Afganistan compatrioții noștri sunt în mare pericol, dar trebuie, de asemenea, să subliniem importanța misiunii de acolo și faptul că eșecul nu poate constitui o opțiune. După cum am spus, miza este dată de mulți factori importanți.

Elmar Brok (PPE). – (DE) Doamnă președintă, un prieten afgan mi-a spus odată că este un lucru bun că vestul a invadat Afganistanul, dar să Țineți minte că în istoria afgană, oricine a stat acolo mai mult de un an a devenit un ocupant, chiar dacă înainte a intrat acolo ca eliberator. Asta a fost în anul 2001. Acum suntem în anul 2009 și exact acest lucru s-a întâmplat.

Talibanii guvernează de facto 80 % din țară, iar conducerea militară a SUA precum și miniștrii europeni ai apărării spun că războiul nu poate fi câștigat prin mijloace militare. Care este atunci scopul? O țară pe care nu o putem controla nu poate fi transformată de la centru într-o democrație sau în orice altceva, dacă țara nu a avut nicicând o formă centralizată de guvernământ. Cu alte cuvinte, nu ar avea sens să ne concentrăm asupra Al-Qaida și a terorismului și apoi să ieșim de acolo? Aceste întrebări au nevoie de un răspuns.

Avem, de asemenea, nevoie de răspunsuri la întrebările care au fost puse în mod corect de către dl Van Orden în legătură cu integrarea acestui plan de acțiune în scopul strategic general, conferința de la Londra, planul pentru Afganistan al președintelui Obama, etc. Concordă aceste lucruri între ele? De aceea este just și necesar să avem o abordare combinată a Afganistanului și Pakistanului și să includem de asemenea ce s-a spus la sfârșit în legătură cu India.

Cât se poate de important este faptul că trebuie să monitorizăm evoluțiile interne. În momentul în care presiunea militară străină părăsește o țară după ce a pregătit soldați și ofițeri de poliție care nu au un scop al lor, nu cred că acești soldați și ofițeri de poliție lasă în urmă ideologia războiului civil, care are într-adevăr un scop. Acesta câștigă întotdeauna! Istoria dovedește, de asemenea, acest lucru și de aceea sunt profund îngrijorat că ceea ce facem aici poate duce lipsă de continuitate. Ar trebui cu adevărat să ne gândim ce tip de plan ne-ar permite să ne scoatem trupele de acolo într-o manieră responsabilă și, totodată, să punem capăt terorismului.

Lara Comi (PPE). – (IT) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, situația securității din Afganistan s-a înrăutățit mult de curând din cauza lipsei controlului deplin la fața locului. Regiuni vaste ale țării sunt guvernate de legea tribală și, prin urmare, nu mai sunt guvernate de legislația internă. Sentimentul nesiguranței s-a răspândit de asemenea în principalele orașe, în pofida angajamentului permanent și acțiunilor continue de monitorizare ale forțelor ISAF.

Deoarece lupta împotriva terorismului este strâns legată de acțiunile desfășurate la fața locului, este evident că Statele Unite, țările aliate și NATO nu se pot retrage. Continuarea prezenței noastre și succesul în Afganistan depind în mare măsură de abordarea politică și militară împărtășită la nivel internațional și urmărită printr-o abordare regională la fața locului, atât în Afganistan, cât și în Pakistan.

În acest sens, noul plan de acțiune al Uniunii Europene reprezintă un pas semnificativ în consolidarea securității și în delicatul proces al întăririi de capacități, prin aceasta înțelegându-se instituțiile democratice, drepturile omului și dezvoltarea socioeconomică în regiune.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Doamnă președintă, cred că planul de acțiune al Uniunii Europene se îndreaptă în direcția bună, deoarece ajutorul nostru se referă la două domenii. Primul îl reprezintă îmbunătățirea securității. Cel de-al doilea îl reprezintă îmbunătățirea condițiilor în care trăiesc oamenii. Se poate spune că progresul în primul domeniu, referitor la securitate, va avea un efect benefic asupra condițiilor în care trăiesc oamenii, în timp ce progresul în cel de-al doilea domeniu, referitor la condițiile în care trăiesc oamenii, va stimula o îmbunătățire a securității.

Cu toate acestea, cred că ar trebui să ne întrebăm permanent asupra eficienței ajutorului nostru. După părerea mea, ar putea fi mult mai eficient dacă am putea conta pe sprijinul statelor care înconjoară Asia Centrală. Aș dori să încurajez în mod special Uniunea Europeană, pe dna Ashton și pe dna Malmström, să realizeze contactul cu Rusia și Tadjikistan, deoarece acestea sunt țări care ar putea fi de mare ajutor, în special în ceea ce privește logistica și transportul proviziilor către populație.

Sajjad Karim (ECR). – Doamnă președintă, astăzi, atentatele teroriste cu bombe sunt evenimente zilnice atât în Afganistan cât și în Pakistan. Sunt atacate școli, centre comerciale, centre ale orașelor și chiar comandamente militare.

Armata pakistaneză îi respinge cu succes pe cei care se infiltrează din Afganistan în Pakistan, dar trebuie să mă întreb: de unde continuă acești teroriști să-și primească armele? Este mult prea simplist să se argumenteze că aceasta constituie în sine o problemă internă a Pakistanului. Este o situație mult mai complexă.

Doamna ministru Malmström a ridicat în mod corect problema cooperării regionale. Prin noul nostru rol în afacerile externe, dnă Înalt Reprezentant, vom vorbi oare cu vecinii Pakistanului pentru a-i încuraja să facă tot ceea ce le stă în puteri pentru a ajuta Pakistanul în aceste vremuri dificile?

De asemenea, este adevărat faptul că, atâta timp cât există o neîncredere reciprocă între Pakistan și India, și eu sunt un mare susținător al ideii de a asocia cele două țări, vom progresa doar foarte puțin. Atâta timp cât problema centrală a Cașmirului nu a fost abordată, mi-e teamă că nu vom înregistra un progres important.

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) După părerea mea, planul de acțiune pentru Afganistan are sens doar dacă întărește politica noastră europeană, adică abordarea europeană a Afganistanului. Suntem deja profund implicați acolo și putem doar să fim de acord cu deciziile aliaților noștri majori, care ne surprind cu unele din deciziile lor strategice.

Ceea ce cred că este important pentru acest plan de acțiune este că el acordă în mod clar prioritate inițiativelor civile. Ar trebui să îngropăm o dată pentru totdeauna ideea unei victorii militare. Nu putem câștiga într-un teritoriu a cărui populație ne consideră ocupanți pe noi toți care ne aflăm acolo pentru a-i ajuta, iar pe talibani îi consideră așa-numiți luptători pentru libertate.

Aș dori să mă alătur acelor dintre dumneavoastră care au subliniat necesitatea unei soluții regionale și necesitatea unei mai mari implicări a țărilor din regiune care se învecinează cu Afganistanul. Ele se bucură de mai mare încredere din partea populației.

Arnaud Danjean (PPE). – (FR) Doamnă președintă, s-au spus multe despre planul de acțiune pentru Afganistan. Vorbind în numele meu, regret faptul că prezentarea făcută nouă astăzi nu a accentuat mai mult legătura dintre misiunea EUPOL și misiunea NATO din Afganistan. Aceasta este o misiune pe care trebuie să o desfășurăm. Problemele cantitative și calitative cu care se confruntă sunt cauzate în principal de legătura cu NATO și, pentru a fi mai eficienți, va trebui să le rezolvăm cât mai curând posibil. Mi-ar fi plăcut mai mult să mi se vorbească despre acest aspect.

Întrebarea mea se referă la Pakistan, a cărui instabilitate cronică, după cum știm cu toți, constituie un factor în criza din întreaga regiune și, de asemenea, pentru Afganistan. Constat, din planul de acțiune, că cooperarea cu Pakistanul este preconizată în domeniul combaterii terorismului și al securității. După cum știm cu toții, în această țară există o importantă legătură ideologică și uneori structurală și organizațională între mișcările islamice radicale care operează în Cașmir și la granița afgană. Am vrut să fiu sigur că metodele, natura și cadrul temporal al asistenței pe care o avem în vedere sunt evaluate în mod corespunzător în scopul de a preveni ca această legătură să aibă efecte adverse puternice și dăunătoare.

Corina Crețu (S&D). - De mai bine de opt ani, țările noastre irosesc vieți omenești, energie și fonduri imense într-o țară măcinată de război, în care s-au mai împotmolit două imperii: cel britanic și cel sovietic. Din păcate, întărirea politică și militară a influenței talibanilor, sărăcia care macină această țară, statutul femeii, comerțul cu opiu, corupția generalizată, toate acestea atestă eșecul operațiunilor de până acum în Afghanistan.

Cred că strategia Uniunii Europene trebuie să contrapună perspectivei haosului și violenței în expansiune o întărire și o eficientizare a prezenței militare, cât și o intensificare a eforturilor pentru reconstrucția, dezvoltarea și democratizarea Afghanistanului. Un ajutor sporit pentru dezvoltarea Afghanistanului înseamnă, în fond, o investiție în propria noastră securitate și, de aceea, trebuie să facem toate eforturile pentru a aduce acest stat eșuat pe linia de plutire și pentru a asigura cetățenilor săi o minimă siguranță fizică și materială.

PREZIDEAZĂ: DL McMILLAN-SCOTT*Vicepreședinte*

Piotr Borys (PPE). - (PL) Dle președinte, situația din Afganistan este, în prezent, cea mai importantă problemă cu care se confruntă instituțiile internaționale și, acum că Tratatul de la Lisabona intră în vigoare, Uniunea Europeană în special. Această provocare nu poate fi îndeplinită fără trei elemente ale strategiei noastre: în primul rând, succesul unei misiuni militare de doi ani, foarte ambițioase, care trebuie să se încheie cu înfrângerea al-Qaeda și primirea părții conducerii talibane de către partea guvernamentală. În al doilea rând, stabilitatea din Pakistan și întreaga regiune, inclusiv India - aceasta este a doua provocare-cheie - și, în al treilea rând, necesitatea construirii societății civile. Treizeci de ani de război sunt o problemă uriașă. Este o societate needucată - peste 90 % dintre oameni nu sunt în stare să citească. În legătură cu aceasta, este necesar un volum uriaș de asistență socială pentru a construi statul de drept, buna guvernare și asistența socială.

Vreau să spun că, astăzi, numărul de copii care frecventează școala în Afganistan a crescut de la 700 000 la 7 000 000, și în legătură cu aceasta, una dintre chestiunile-cheie cu care se confruntă dna Ashton este, în special, necesitatea unui ajutor financiar eficient pentru construirea societății civile în Afganistan.

Martin Ehrenhauser (NI). - (DE) Dle președinte, probabil îmi permiteți, ca membru al delegației din Iran, să fac doar un scurt comentariu. Cu ceva timp în urmă, Parlamentul European din Bruxelles a ținut o dezbatere cu ambasadorul iranian la Bruxelles. Când a fost întrebat de ce numărul de condamnări la moarte din Iran a crescut de patru ori de când președintele iranian a preluat funcția, acesta a pus-o pe seama creșterii comerțului cu droguri la frontiera dintre Iran și Afganistan. Am dorit să vă menționez această declarație pentru că, alături de corupție, această problemă trebuie să fie luată în considerare în planul de acțiune.

Cecilia Malmström, președintă în exercițiu a Consiliului. - (SV) Dle președinte, Consiliul este cu adevărat recunoscător pentru angajamentul uriaș demonstrat de Parlamentul European în această privință. Voi răspunde la unele din întrebările dumneavoastră.

Dl Kasoulides: planul de acțiune ia perspectiva regională ca punct de plecare. Este absolut central. Se pune accent deosebit de mare pe buna guvernare, pe combaterea corupției și pe principiile statului de drept, și aceasta este activitatea după care se orientează UE. În aceste zone, Afganistanul și Pakistanul vor avea nevoie de sprijinul nostru pentru o perioadă foarte lungă de timp de acum înainte. Dl Kasoulides are dreptate când spune că nu am oferit suficientă atenție problemei drogurilor. Sprijinim eforturile făcute, de exemplu, cooperarea UNIDOC și asistența tehnică. Acestea trebuie să continue. Cel mai important dintre toate, desigur, este să sprijinim activitatea pe care guvernul afgan o desfășoară pentru a crea o prosperitate mai mare și o bună guvernare socială.

Pentru dl Arlacchi, aș dori să spun că suntem de acord că eforturile făcute până în prezent nu au fost suficient coordonate. Aceasta este o problemă pentru UE și acesta este motivul pentru care este atât de important pentru noi să avem acest plan în prezent. Președinția suedeză a luptat din greu în această toamnă pentru a obține tipul de informații despre care ați întrebat - cine face ce face și cât - și pentru a obține o imagine globală asupra celor ce se întâmplă. În prezent avem o imagine mai bună și așteptăm cu foarte mare nerăbdare raportul dvs., care ne poate ajuta pe măsură ce avansăm cu activitatea aceasta, cât și cooperarea cu dvs. și Comisia pentru afaceri externe.

I-aș comunica dlui Danjean că EUPOL este un element foarte important în cooperarea noastră și cel mai important element pentru guvernul afgan în privința activității poliției civile. A reușit să existe o conducere foarte puternică instaurată. Calitățile EUPOL sunt recunoscute de toate părțile - afganii, SUA și alții. Am crescut forța de muncă prin 280 de membrii ai personalului internațional. Regret că statele membre nu au fost în stare să furnizeze cele 400 de persoane pe care le-am solicitat, și, în prezent, facem apel la contribuții suplimentare deoarece dorim ca statele membre să fie implicate.

Așa cum stau lucrurile în prezent, EUPOL își consolidează activitățile în șase zone strategice unde credem că trebuie adăugată valoare: informații deținute de poliție, investigarea infracțiunilor, structura de comandă în poliție, legături dintre poliție și procurori, combaterea corupției și, de asemenea, drepturile omului și egalitatea. Acestea sunt prioritățile afgane. În prezent, NATO este pe cale să se implice în formarea profesională a poliștilor prin misiunea sa de formare și firește, trebuie să ne intensificăm cooperarea în acest domeniu.

În cele din urmă, aș dori să spun că planul de acțiune este incredibil de important pentru a permite UE să își folosească resursele într-un mod mai bun, mai coordonat. Trebuie să ne concentrăm acum pe punerea în aplicare a acestor idei bune. Putem face acest lucru printr-o perspectivă regională, prin responsabilitatea

luată de guvernele din Afganistan și Pakistan și prin concentrarea pe prioritățile noastre politice, pe statul de drept, pe democrație și pe drepturile omului.

UE este un partener. Un partener foarte important, dar există și alți parteneri în regiune și trebuie, bineînțeles, să cooperăm cu ei. Așteptăm cu nerăbdare conferința de la Londra la care sperăm că președintele Karzai își va prezenta planurile și așteptăm cu nerăbdare să ne intensificăm după aceea.

Sprijinul UE este pe termen lung și solid, și trebuie să fie durabil. Acesta este semnalul pe care trebuie să îl dăm. Acest lucru va necesita timp. Trebuie să fim realiști. Ne așteaptă un volum de muncă enorm. De aceea avem nevoie ca UE să fie angajată. Trebuie să dăm un semnal că implicarea noastră este pe termen lung - nu în ultimul rând de dragul femeilor și al copiilor, după cum au menționat mulți deputați.

Catherine Ashton, *vicepreședintă desemnată a Comisiei*. - Dle președinte, dacă se poate, voi aborda doar câteva puncte-cheie pe care onorabilii deputați le-au pus în discuție.

Convenind cu Președinția asupra problemei narcoticelor, ceea ce am încercat să facem este să dezvoltăm un răspuns complet care să reunească într-adevăr aspectele dezvoltării rurale ale acestei probleme cu aspectele sociale, și, desigur, cu statul de drept. Este foarte important să o abordăm din toate perspectivele.

Sunt de acord cu ce au spus onorabilii deputați despre importanța chestiunilor civile. Am înregistrat realmente progrese semnificative; mai mulți deputați au fost preocupați de acest lucru. Doar un exemplu: în 2002, am acordat sprijin pentru servicii de sănătate pentru aproximativ 7 % din populație; în prezent, acest procent se ridică la 85 % în 2009. Pot să dau alte exemple; este doar un exemplu prin care consider că putem demonstra clar ceea ce facem și cât de eficientă este activitatea noastră pe teren. De asemenea, sunt de acord cu ceea ce au spus deputați precum dna Lambert despre educație ca fiind baza a ceea ce facem pentru sprijinirea copiilor și, de asemenea, pentru formarea profesională a adulților în perspectiva angajării.

Fondurile: Sunt încântată să spun că există realmente fonduri foarte bine gestionate. Acestea sunt gestionate prin ONU sau prin Banca Mondială și cred că onorabilii deputați primesc un raport în acest sens. Ultimul pe care îl am aici este din luna iulie 2009. Pentru cei care nu l-au văzut, vom face în așa fel încât să primiți o copie. Raportul prezintă în termeni foarte clari exact unde sunt banii direcționați, exact ce s-a cheltuit și ce sperăm să realizăm prin aceasta. Dar sunt de acord că trebuie să fim mai eficienți. Mereu există loc pentru așa ceva. Una dintre provocările rolului meu este să reunesc activitățile de pe teren, pentru a le face să fie mai coerente și să funcționeze mai eficient. Mai mulți colegi au menționat necesitatea de ne asigura că îndeplinim angajamentele legate de EUPOL.

S-a menționat că trebuie să lucrăm în colaborare cu NATO; Am avut deja o întâlnire cu Secretarul General al NATO și am fost la o întâlnire cu Generalul McChrystal, cu Richard Holbrook și cu Secretarul de Stat Clinton, pentru a discuta despre Afganistan. Pregătim deja Conferința de la Londra prin dialogul nostru cu cei mai importanți parteneri de pe teren.

Cu siguranță, ceea ce s-a spus despre aspectele regionale este extrem de important. Dorim, ca parte a planului de acțiune, să lucrăm împreună la cooperarea regională. Mai multe activități se află în desfășurare: activități foarte practice pentru a dezvolta această cooperare, în special legături feroviare și cooperarea comercială și așa mai departe. Dar sunt categoric de acord: mai avem multe de făcut în această privință.

Conferința de la Londra din 28 ianuarie este următorul reper semnificativ și va ridica problema securității, a guvernării și a dezvoltării sociale, economice și regionale - probleme foarte importante. Problemele pe care le-am identificat sunt educația, sănătatea, dezvoltarea economică, comerțul, justiția și drepturile omului, toate acestea fiind probleme în legătură cu care pot să afirm că am o experiență vastă.

Președinte. – Dezbateră a fost închisă.

Declarații scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

Charalampos Angourakis (GUE/NGL), *în scris*. - (EL) Noul plan de acțiune al UE pentru Afganistan și Pakistan este conceput pentru a pune în aplicare ambiția strategică a UE de a juca un rol chiar mai activ imperialist în Afganistan și Pakistan și în întreaga zonă. În Pakistan, UE promovează un acord de liber schimb care va permite o pătrundere mai mare a monopolurilor euro-unificatoare în Asia de sud. În Afganistan, UE urmărește stabilizarea prezenței sale chiar mai departe, atât independent, prin misiunea de poliție EUPOL, cât și în cadrul NATO, prin dezvoltarea Forței europene de jandarmerie. Luptele interne imperialiste pentru o parte din avantaje se încing, în ciuda strategiei de cooperare cu SUA și NATO. UE se străduiește, cu o sumă de bani în valoare de 1 miliard de euro pe an și diferite „programe de dezvoltare”, să consolideze poziția

capitalului european în jefuirea țărilor ocupate și în dobândirea unei rampe de lansare pentru exploatarea oamenilor și a bogăției în întreaga regiune. În același timp, politica de „export de democrație” încearcă să extindă sprijinul pentru democrație la structura de ocupare imperialistă. Oamenii nu pot alege „imperialistul mai bun”. Ei trebuie să-și intensifice lupta contra planurilor tuturor imperialiștilor, pentru a scutura jugul ocupației din Afganistan și întreaga regiune.

Elena Băsescu (PPE), *în scris*. – Problemele din Afganistan și Pakistan nu se limitează doar la aceste țări. Ele ne afectează pe toți. Misiunea începută în Afganistan trebuie dusă până la capăt. În acest sens, România analizează cu deschidere posibilitatea creșterii participării în această țară, inclusiv prin suplimentarea forțelor de instruire a armatei, de sprijin medical și instituțional. În prezent, România are 1020 de militari în Afganistan a căror activitate vizând asigurarea păcii și stabilității este unanim apreciată de aliații noștri. Trebuie să ne implicăm atât pe plan militar, cât și în ceea ce privește asigurarea întăririi instituțiilor statului afgan, a guvernării la nivel local și regional, combaterea corupției și a comerțului cu narcotice, instruirea forțelor polițienești și asistența tehnică pentru dezvoltarea agriculturii. Remarc în acest sens anunțul doamnei Catherine Ashton privind creșterea sumelor pe care Comisia Europeană le acordă pentru dezvoltare în Afganistan. Acțiunile Uniunii Europene din Afganistan și Pakistan trebuie coordonate. Situațiile din cele două țări sunt strâns legate și succesul dintr-una depinde de cealaltă. Uniunea Europeană trebuie să continue parteneriatul cu Pakistanul și să ajute această țară în lupta împotriva extremismului și terorismului, dar și în privința relațiilor comerciale și a promovării drepturilor omului.

Ricardo Cortés Lastra (S&D), *în scris*. – (ES) Trebuie să se asigure o prezență internațională suficientă pentru a sprijini crearea condițiilor de bază de pace și securitate pentru a permite consolidarea capacității guvernării țării, susținerea statului de drept, combaterea corupției și respectarea drepturilor omului.

Când discut despre guvernare, mă refer și la nivelul sub-național, nivelul mai apropiat de cetățeni, și la guvernare în sensul larg, incluzând toate părțile interesate din Afganistan. Dezvoltarea țării și dezvoltarea agriculturii, a infrastructurii și a structurii comerciale necesită urgent un climat de pace și stabilitate și, mai presus de orice, protecția cetățenilor prin combaterea impunității și a insecurității juridice, care îi afectează direct.

Cu toate acestea, problemele zilnice, urgente cu care se confruntă cetățenii nu trebuie trecute cu vederea. Aceste probleme nu se limitează la securitate și se referă la hrană, sănătate și educație. Afganistanul va supraviețui, și va face aceasta grație puterii și eforturilor poporului afgan. Cu toate acestea, trebuie să îi ajutăm și, în special, nu trebuie să ne retragem sprijinul înainte de momentul potrivit, când au nevoie cel mai mult de acesta.

Jaromír Kohlíček (GUE/NGL), *în scris*. – (CS) Dacă există oriunde în lume un exemplu frapant al incapacității UE de a adopta o poziție independentă cu privire la o problemă creată de Statele Unite, atunci acesta este actuala situație nefericită din Afganistan: o infrastructură distrusă, mai multe generații cu șanse minime de a obține o educație, condiții medievale în ceea ce privește egalitatea de gen și standardul global pentru corupție absolută. Este o situație care, alături de producția a mai mult de 70 % din producția de opiu mondială și activitatea intensificată a grupurilor teroriste, arată neputința totală a puterii de ocupație. Exemplele binecunoscute de nedreptate, chiar împotriva reprezentanților aleși, alături de practicile ilegale ale administrației SUA, au creat un mediu instabil. Referirile constante la nerespectarea demnității umane sub ocupația sovietică sunt o încercare zadarnică de a acoperi haosul și anarhia actuale. Cu mai mult de două milioane de refugiați în Pakistan și o frontieră șubredă între aceste state, există condiții prealabile excelente pentru pătrunderea grupurilor armate în părțile din sud și est ale țării. Triburile pashtune au locuit de mult timp de ambele părți ale frontierei și este dificil, în haosul actual, să aflăm cine de unde vine. Rezoluția PE din 2008 descrie exact această situație, dar trebuie spus că afirmațiile optimiste sunt deplasate. În situația prezentă, o consolidare a prezenței militare și transferuri suplimentare de resurse financiare și de echipe de experți sunt complet absurde. Situația s-a deteriorat foarte mult în ultimul an și afirmațiile optimiste ale Comisiei Europene nu se bazează pe realitatea prezentă din Afganistan.

Krzysztof Lisek (PPE), *în scris*. – (PL) Este necesar să acționăm pentru a îmbunătăți situația din Afganistan. În special, măsurile importante sunt: formarea profesională a ofițerilor de poliție, a personalului militar, a oamenilor angajați în sistemul de justiție și a profesorilor, precum și combaterea producției și comercializării drogurilor. Acest lucru va permite stabilizarea sistemului social din Afganistan. Fără îndoială, este necesară și mărirea contingentului militar și de poliție și dublarea eforturilor în zonele de la frontiera cu Pakistan, pentru a împiedica traficul de arme și droguri între cele două țări. Merită deja să ne gândim la direcția în care economia afgană ar trebui să se dezvolte în viitor, pentru ca oamenii să poată renunța la cultivarea macului

și la comercializarea opiului. Într-un cuvânt, acțiunea militară și a forțelor de poliție trebuie să fie însoțită de măsuri civile: sprijinirea înființării structurilor unui stat afgan și ajutorul pentru dezvoltare.

10. Belarus (dezbateri)

Președinte. – Următorul punct pe ordinea de zi îl reprezintă declarațiile Consiliului și ale Comisiei cu privire la Belarus.

Cecilia Malmström, președinta în exercițiu a Consiliului. – (SV) Dle președinte, onorabili deputați, relația UE cu Belarus nu este lipsită de complicații. Aș dori să încep această dezbatere prin a explica motivul deciziei luate de Consiliu în noiembrie cu privire la relațiile UE cu Belarus. Știu că această problemă prezintă un interes deosebit pentru mulți deputați.

Când am dezbătut acest aspect, ne-am concentrat pe două aspecte importante. Pe de o parte, UE a dorit să transmită un semnal clar că nu suntem mulțumiți de lipsa progresului pozitiv din ultimele luni. Pe de altă parte, am dorit să stabilim etapele ulterioare din cadrul dialogului nostru cu Belarus, cu scopul de a încuraja Minskul să acționeze în mai multe domenii.

Consider că rezultatul a fost o decizie echilibrată care ține cont de aceste aspecte. Are trei elemente principale.

În primul rând, ne extindem sancțiunile, concomitent cu suspendarea restricțiilor de călătorie pentru aproape toate persoanele implicate. Excepțiile sunt patru persoane direct legate de disparițiile politice și de președintele Comisiei Electorale Centrale din Belarus.

În al doilea rând, suntem deschiși față de posibilitatea facilitării vizelor și față de acordurile de readmitere dintre UE și Belarus.

În al treilea rând, există perspectiva unui acord de parteneriat și cooperare între UE și Belarus. În mod firesc, acest lucru ar necesita dezvoltări pozitive în privința democrației, a drepturilor omului și a principiilor statului de drept. Comisiei i s-a solicitat să îndeplinească munca pregătitoare pe baza acestor planuri de acțiune, care au fost dezvoltate în cadrul politicii europene de vecinătate.

În discuțiile noastre, am ținut cont de faptul că situația din Belarus este mai bună decât a fost în urmă cu 18 ani, în ciuda faptului că s-a înregistrat un oarecare regres. Expulzarea unui student din universitate după ce a participat la forumul Parteneriatului estic este un exemplu foarte grav în acest sens.

Tranziția de la o societate autoritară la democrație - după cum mulți deputați din acest Parlament știu foarte bine - este un proces gradual. Va dura pentru Belarus și vor fi multe obstacole de-a lungul drumului. Prin urmare, este necesar sprijinul nostru deplin.

Criza financiară globală oferă chiar oportunități pentru influență. Economia din Belarus este îngenunchiată și Rusia nu mai este pregătită să ofere garanții pentru această țară. În sectorul energetic, prețurile reduse ale gazelor sunt doar o amintire.

Putem să exploatăm, atunci, această situație pentru a încuraja Belarusul să schimbe direcția? Nu există niciun alt mod decât prin dialog. Trebuie să sprijinim consolidarea mișcărilor prudente către o deschidere mai mare. Trebuie să ținem cont de cât de eficientă este politica noastră legată de sancțiuni. Decizia de anul trecut de suspendare a restricțiilor vizelor după ce Minsk a eliberat ultimii prizonieri în august 2008 a generat un oarecare progres în dialogul nostru.

Utilizarea de sancțiuni este un mijloc important prin care Uniunea Europeană exercită presiuni. În același timp, Comisia a luat mai multe măsuri pentru cooperarea cu Belarus și țara este parte a Parteneriatului estic. Sprijinul nostru pentru Belarus în cadrul Fondului Monetar Internațional a fost, de asemenea, o măsură pozitivă.

Am stabilit condițiile și acum trebuie să acționăm rațional și prudent. Decizia de extindere a suspendării listei de interdicere a vizelor a transmis un semnal că avem intenții serioase cu privire la recompensarea măsurilor pozitive care sunt luate. Dacă lucrurile continuă în această direcție, putem face un pas înainte.

În acest moment, dezbaterile se concentrează pe două posibile soluții. Una este dezvoltarea unui acord oficial și cealaltă este posibilitatea facilitării vizelor și a acordurilor de readmitere. Poziția adoptată de Consiliu a pus bazele luării în considerație a acestor probleme.

Un acord de parteneriat și cooperare ar putea avea ca rezultat oficializarea, de către noi, a relațiilor dintre UE și Belarus într-un nou mod. Este un mod de combinare a condiționalității cu diversele noastre mijloace de exercitare a presiunii în cadrul unui acord obligatoriu din punct de vedere juridic. Un acord de parteneriat și cooperare ar permite, de asemenea, Belarusului să participe pe deplin la elementul bilateral al Parteneriatului estic.

În ceea ce privește facilitarea vizelor, intenția este ca această măsură să fie destinată oamenilor simpli, publicului larg, mai degrabă decât elitei politice. Ar reprezenta o oportunitate importantă pentru încurajarea contactelor dintre societatea civilă și cetățenii Belarusului și ai UE. Ar putea deveni un factor crucial în deschiderea și influențarea culturii din Belarus. Este în întregime în conformitate cu scopurile Parteneriatului estic.

Facilitarea vizelor este legată de readmitere. Aceasta nu ar trebui să fie o mare problemă, din moment ce Belarus și-a demonstrat abilitatea de a coopera cu privire la chestiuni referitoare la controalele la frontieră.

Belarus este o locație importantă la frontiera estică a UE. Prin urmare, avem un interes în a vedea Belarusul modernizat, dezvoltat și pe calea spre a deveni o țară democratică, liberă. Importanța de a avea țări vecine democratice este o piatră de temelie a strategiei noastre de securitate.

Trebuie să lucrăm să insuflăm valorile noastre - cum ar fi democrația, o economie de piață și respectarea drepturilor omului - în Belarus. Există o paralelă clară aici cu modul în care dezvoltăm parteneriate cu mai multe țări către est și sud.

Aș dori să închei prin a sublinia faptul că, bineînțeles, trebuie să continuăm să stabilim condiții clare în relațiile noastre cu Belarus. Țara trebuie să continue să avanseze. Politicile represive ale președintelui Lukashenko trebuie să fie înlocuite cu un grad mai mare de democrație și toleranță. Principiile statului de drept trebuie respectate. Acesta este mesajul pe care îl transmitem în toate contactele bilaterale care au loc între statele membre și Belarus.

Dialogul este esențial, dacă vrem ca cererile noastre să aducă rezultate. Din acest motiv, noi în Consiliu am salutat contactele intensificate care au ca scop consolidarea tranziției către democrație. Vom continua să ne dezvoltăm sprijinul pentru mișcarea către democrație și societatea civilă care lucrează pentru reformă și integrarea europeană în Belarus. Suntem foarte recunoscători pentru sprijinul și angajamentul semnificativ demonstrat de Parlamentul European în această activitate.

Benita Ferrero-Waldner, membră a Comisiei. - Dle președinte, stimați colegi, dnă președintă a Consiliului, onorabili deputați, este o plăcere să dezbatem împreună astăzi relația noastră foarte importantă, dar și plină de provocări, cu Belarus. Consider că este importantă, deoarece Belarusul se află la răscruce pe continentul nostru și este provocatoare, deoarece alegerile proprii ale Belarusului pentru propriul său viitor și pentru relația sa cu UE rămân neclare. Rămâne încă de văzut care vor fi acestea, astfel încât va trebui să ne continuăm colaborarea cu ei.

În ultimii doi ani, Uniunea Europeană a căutat treptat să se angajeze într-o relație cu Belarus și să încurajeze continuarea reformelor, să construiască pe baza, trebuie să o spun, a măsurilor modeste luate până în prezent. Sunt convinsă că cea mai productivă abordare a Belarusului va fi una bazată pe pragmatism. Implicarea noastră în relația cu această țară trebuie să reflecte măsuri pozitive chiar prin Belarus, dar, de asemenea, trebuie să demonstrăm cel puțin o anumită flexibilitate.

Am transmis un semnal clar că am dori să constatăm că Belarusul face parte ca membru cu drepturi depline din politica europeană de vecinătate, și că se poate deschide calea bilaterală a Parteneriatului estic cu Belarus, dacă acesta își demonstrează, prin acțiuni susținute, dorința de a face pași ireversibili către o reformă democratică.

În același timp, ne-am demonstrat bunăvoința prin mai multe acțiuni importante. O serie de vizite la nivel înalt ale UE în Belarus în cursul acestui an au ajutat la consolidarea schimburilor politice. Am lansat un dialog asupra problemelor drepturilor omului în iunie 2009. Comisia este angajată într-un număr din ce în ce mai mare de dialoguri tehnice cu Belarusul pe teme de interes reciproc.

Luna trecută, de exemplu, Consiliul Relații Externe a hotărât extinderea măsurilor restrictive existente, în special interdicția privind vizele și înghețarea activelor, până în octombrie 2010, având în vedere lipsa unui progres semnificativ privind drepturile omului și libertățile fundamentale.

Cu toate acestea, pentru a încuraja progresul democratic Consiliul a extins, de asemenea, suspendarea măsurilor restrictive. Și, de asemenea, Consiliul a luat două decizii ulterioare pentru a încuraja Belarusul să

se mențină pe calea reformelor. Apreciez foarte mult faptul că această Comisie poate acum să înceapă să lucreze la problema facilitării vizelor și la un plan de acțiuni secundar al PEV, „planul comun intermediar”. Aceste măsuri oferă un imbold pentru trecerea la democrație în Belarus, care, sunt încrezătoare, că va fi înțeleasă bine, pe de o parte, de către guvern, și, pe de altă parte, în special de către oameni.

Planul comun intermediar va fi dezvoltat atât cu autoritățile, cât și cu societatea civilă din Belarus, și sper că va deschide ușa către un dialog mai profund cu Belarusul, inclusiv asupra problemelor politice delicate.

Serviciile mele pregătesc recomandări pentru directivele de negociere cu privire la facilitarea vizelor și acordurile de readmitere. Facilitarea vizelor este o prioritate pentru poporul din Belarus și aș dori să văd mai mulți belaruși vizitând Uniunea Europeană, călătorind liber, studiind și făcând afaceri. Dar, firește, decizia finală asupra directivei de negociere va reveni Consiliului.

În plus, Comisia este pregătită să crească alocările asistenței financiare pentru Belarus pe perioada 2010-2013. Am propus un pachet de măsuri de asistență macrofinanciară în valoare de 200 de milioane de euro, pentru care solicităm aprobarea Parlamentului. Comisia sprijină ideea BEI de includere a Belarusului în noul mandat al băncii. Sper cu adevărat că acest lucru va avansa.

Cu toate acestea, dacă Belarus dorește să se apropie de UE, este clar că trebuie să demonstreze acest lucru prin acțiunile sale. Prizonierii politici și urmărirea din motive politice trebuie să ia sfârșit. Reforma legislației electorale în conformitate cu recomandările OSCE/ODIHR este absolut necesară. Libertatea presei, libertatea de expresie și de întrunire trebuie permise și trebuie să devină normă. De asemenea, Uniunea Europeană încurajează Belarus să abroge sau să declare un moratoriu privind pedeapsa capitală. Solicităm condiții îmbunătățite pentru ONG-uri, societatea civilă și activiștii pentru drepturile omului. Toate aceste măsuri ar putea contribui la accelerarea dezvoltării unui parteneriat mai strâns între Belarus și Uniunea Europeană.

În concluzie, oferta noastră pentru Belarus este clară. Uniunea Europeană este pregătită să colaboreze strâns cu Minskul și să sprijine dezvoltarea sa politică și economică. Dar, am saluta pașii pozitivi semnificativi din partea conducerii Belarusului care ne-ar permite să dezvoltăm relația noastră în același mod în care procedăm cu alți parteneri din est, în cazul în care ei își respectă obligațiile.

Jacek Protasiewicz, în numele Grupului PPE. – Dle președinte, de ce grupul meu politic a insistat asupra prezentării rezoluției după dezbateri? Nu numai pentru a ne exprima sprijinul pentru decizia luată de către Consiliu - deoarece aceasta este o decizie înțeleaptă și o decizie corectă și sunt de acord cu ambele argumente ale dvs. - dar principalul motiv este intensificarea represiei care a avut loc în Belarus foarte recent. Rezoluția se va referi la toate aceste cazuri și, dacă vreunul este omis în timpul elaborării rezoluției, puteți fi siguri că va fi propus ca amendament, fie de către PPE, în scris, fie de către mine, în formă orală mâine.

Mai există o altă problemă care a fost relevată de mass-media astăzi, și anume un nou proiect de lege pregătit de Alexander Lukashenko destinat să controleze total Internetul, ca în China sau chiar ca în Coreea de Sud. Consider că ar trebui să ne referim și la acest lucru.

De ce se întâmplă aceste lucruri în Belarus? Părerea mea personală este că, în parte, din cauza vizitelor nechibzuite - permiteți-mi să spun, imprudente - ale premierului Silvio Berlusconi, care s-a întâlnit cu Alexander Lukashenko și l-a laudat ca pe un lider ales democratic, dar nu a găsit timp să se întâlnească cu opoziția, și, de asemenea, un pic mai devreme, ale președintelui Lituaniei, care l-a invitat pe Lukashenko în Lituania, într-un mod nepotrivit, așa spune.

În cele din urmă, permiteți-mi să mă refer la discursul din această dimineață al dlui Sergei Kovalev care a spus, citându-l pe dl Sakharov, că lumea occidentală ar trebui să ofere și să ceară. Aceasta este problema. Noi trebuie să oferim cooperare strânsă cu Belarus, dar trebuie să cerem din partea autorităților din Belarus progres real în domeniul drepturilor omului, al democrației și al libertății.

Kristian Vigenin, în numele Grupului S&D. - (BG) Dnă ministru, dnă comisar, nu pot decât să fiu de acord cu aprecierea faptului că Belarus este un partener dificil pentru Uniunea Europeană.

Cu toate acestea, nu putem sprijini abordarea pe care Comisia și Consiliul au adoptat-o în legătură cu această țară în cursul anului trecut. Această abordare, bazată pe o deschidere graduală a ușii pentru Belarus, legată de deciziile corecte luate de autoritățile din Belarus, nu par pentru noi cel mai bun mod pentru ca această țară să se transforme treptat, sau cel puțin, să se apropie cât mai mult posibil de ideea noastră de țară democratică.

Am dori să vedem ceva mai multă substanță în măsurile pe care Comisia Europeană și Consiliul le adoptă, precum și mai multă concentrare asupra cetățenilor din Belarus, deoarece acesta este modul de face ca cetățenii însăși să se realizeze cauzei pe care încercăm să o promovăm în dialogul cu autoritățile din Belarus, și anume, democratizarea, deschiderea și organizarea de alegeri libere și democratice. În Europa de astăzi, este de neconceput că acest proces nu se poate întâmpla într-o țară europeană.

Problemele pe care le avem cu privire la Parteneriatul estic sunt legate și de acest aspect. Sunteți conștienți de faptul că Parlamentul European nu sprijină relațiile oficiale cu Parlamentul Belarusului, deoarece considerăm că parlamentarii din Belarus nu sunt aleși prin alegeri corecte și democratice, ceea ce înseamnă că acest parlament nu poate fi partenerul nostru oficial.

Legată, în egală măsură, de acest aspect, este înființarea iminentă a Adunării Parlamentare a Parteneriatului estic, care se confruntă cu anumite probleme. Cu toate acestea, abordarea noastră va fi să încercăm, împreună cu Comisia și Consiliul, să urmărim o strategie comună, astfel încât să fim pregătiți și la nivel parlamentar să punem în aplicare măsuri corespunzătoare pentru Belarus, dacă belarușii, la rândul lor, își pun în aplicare propriile măsuri și îndeplinesc cererile pe care le facem.

În această privință, îndemn Parlamentul European, Comisia Europeană și Consiliul să își adune forțele în eforturile lor pentru a evita acțiuni independente, cum ar fi cele ale premierului Berlusconi, care dăunează cauzei generale și îl încurajează mai mult pe Lukashenko. Acest lucru trebuie evitat.

Ivars Godmanis, în numele Grupului ALDE.- Dle președinte, aș dori să mai prezint încă o propunere, deoarece relațiile sunt înghețate între Parlament și autorități, dar avem relații cu opoziția. Propunerea mea se referă la organizarea unei conferințe, în Letonia sau în altă parte, la care ar participa reprezentanți ai autorităților și ai opoziției. Temele conferinței ar fi, în primul rând: energia, securitatea, economia, problemele de tranzitare, care, în Belarus sunt foarte semnificative, la fel și pentru UE; în al doilea rând: problemele legate de vize, de vecinătate în privința cetățenilor; în al treilea rând: problemele cu situația democratică, problemele partidelor și drepturile omului; și în al patrulea rând: imaginea reală din partea Belarus - cum văd belarușii Parteneriatul estic în viitorul apropiat. La sfârșitul zilei, consider că acesta este unul din modurile în care putem aduce o dezmoțire a relațiilor înghețate pe care realmente le avem. Trebuie să fie un proces care se derulează în două sensuri, deoarece cu sens unic nu vom reuși.

Werner Schulz, în numele Grupului Verts/ALE. – (DE) Dle președinte, doamnelor și domnilor, în urmă cu două săptămâni, premierul italian a devenit primul șef de guvern din vest care vizitează Belarus după mulți ani. A lădat activitatea și politicile președintelui Lukashenko și a recunoscut prezența mare la alegeri ca fiind o expresie a nivelului ridicat al admirației și dragostei poporului pentru președintele său. Din păcate, a uitat să se întâlnească cu opoziția, care, altfel, ar fi ceva obișnuit.... Răspunsul nu a fost recunoașterea faptului că s-au luat măsuri pentru liberalizare în Belarus; în schimb, linia adoptată față de opoziție a devenit mai puțin tolerantă. A avut ca rezultat represiuni și ciocniri, certuri și altele asemenea.

Acesta este și motivul pentru care am prezentat această rezoluție astăzi, pentru a clarifica puterile și abordările societăților civile pe care le sprijinim și pentru a clarifica faptul că vom putea să discutăm despre un parteneriat - ceva ce este, desigur, încă amânat - doar în momentul în care vom fi capabili să continuăm pe deplin dialogul legat de drepturile omului cu Belarusul. Acest lucru înseamnă libertatea de exprimare, libertatea de expresie, libertatea opoziției de a activa, recunoașterea partidelor din opoziție, etc. Considerăm că acest lucru este important și că trebuie să definim parteneriatul nostru în viitor. Sperăm că Uniunea Europeană va găsi o linie comună aici și că viitorul Înalt Reprezentant va depune, de asemenea, eforturi pentru promovarea acesteia.

Valdemar Tomaševski, în numele Grupului ECR. – (LT) Dle președinte, Belarus, o țară din Europa Centrală, este leagănul istoric al Marelui Ducat al Lituaniei. Ducatul a apărut valorile civilizațiilor din vest în partea sa periferică din nord-est. Prin urmare, este bine că anul acesta concluziile Consiliului din 17 noiembrie oferă noi oportunități pentru dialog, cât și o cooperare mai bună între Uniunea Europeană și Belarus.

Cu toate acestea, trebuie să trecem de la vorbe și gesturi la ceva concret. Să începem cu relațiile dintre oameni. Acestea trebuie consolidate prin includerea Belarusului în procese la nivel european și regional. Invit Comisia să pregătească rapid recomandări privind directivele de simplificare a regimurilor vizelor și desființarea totală a regimului vizelor în zona de frontieră de 50 de km. Oamenii din centrul Europei trebuie să aibă drepturi și oportunități de a se deplasa liber în ambele părți.

Jiří Maštálka, în numele Grupului GUE/NGL. – (CS) Am citit cu atenție proiectele de rezoluție referitoare la problema dezbătută și am ascultat cu interes discuția. Mi se pare că majoritatea proiectelor prezentate încearcă

să determine o schimbare pozitivă a relațiilor reci de până acum dintre UE și Belarus. Consider că proiectul Parteneriatului estic este o oportunitate bună de a aduce o îmbunătățire semnificativă în relațiile noastre. Aș dori să accentuez, în primul rând, faptul că în sfera economică predomină o abordare pragmatică, dar acesta nu poate fi doar un proces unilateral. UE trebuie, de asemenea, să se deschidă pentru produsele și serviciile din Belarus. În al doilea rând, este esențial, după părerea mea, să oferim deblocăm rapid resursele financiare pentru Belarus în cadrul Parteneriatului estic. În al treilea rând, dialogul poate fi însoțit de o relaxare a politicii UE privind vizele. În al patrulea rând, trebuie să acordăm mai mult sprijin componentei de mediu a cooperării noastre. Cu toții știm că Belarusul a suferit în urma dezastrului de la Cernobîl și sprijinul nostru va fi mai mult decât binevenit. Cu toate că înțeleg circumstanțele istorice și politice ale Belarusului, consider cu tărie că a sosit timpul ca Belarus să se alăture acelor țări care au scos pedeapsa capitală în afara legii.

Fiorello Provera, în numele Grupului EFD. - (IT) Dle președinte, doamnelor și domnilor, în replică la antevorbitorul meu, doresc să reiterez dreptul oricărui șef de stat sau de guvern de a vizita guvernele din Europa sau din afara ei, cu condiția ca acest lucru să fie în acord cu dorințele Consiliului. Prin urmare, consider că această cenzură preventivă a premierului italian este foarte inoportună.

Cu toate acestea, ca să mă întorc la chestiunea în discuție, la semnarea Parteneriatului estic, Belarusul și-a demonstrat dorința de a se alătura Europei pe drumul către dezvoltare economică și reformă. Comisia a recunoscut un anumit progres realizat în Belarus, cum ar fi eliberarea prizonierilor politici, reforma codului electoral și posibilitatea de circulație a unor ziare ale opoziției, deși sub control guvernamental. Acest lucru nu înseamnă democrație în plin avânt, dar este, cu siguranță o despărțire de trecut.

Uniunea Europeană, prin urmare, se confruntă cu alegerea încurajării reformei prin dialog în cadrul Parteneriatului estic și în cadrul Euronest și, în același timp, cu menținerea unei politici de vigilență asupra rezultatelor obținute și măsurilor luate. Prin urmare, sunt de acord că dlui Vigenin trebuie să i atribuie sarcina de a ajunge la un acord cu Minskul asupra reprezentării satisfăcătoare în Adunarea Euronest, care nu se limitează numai la societatea civilă, ci include membri ai Parlamentului Belarusului.

Acest lucru ne-ar permite să ne angajăm într-un dialog cu factorii decizionali politici asupra chestiunilor care includ drepturile omului și să stabilim un canal de comunicare cu guvernul pentru a sprijini procesul de reformă. Atunci, nu ar mai avea nicio scuză pentru lipsa răspunsurilor sau pentru furnizarea unor răspunsuri nesatisfăcătoare.

Peter Šťastný (PPE). - (SK) Belarus merită mai multă atenție, atât din partea UE, cât și a Parlamentului European. În mod categoric, aprob oferta noastră de ajutorare, cu condiția ca răspunsul celeilalte părți să fie măsurabil în mod specific și adecvat. Cu toate acestea, trebuie să fim principiali în cererile noastre. Astfel, beneficiarii vor fi democrația, relațiile bune dintre UE și Belarus și, categoric, cetățenii acestei țări.

Prin urmare, salut invitația adresată Belarusului de a se alătura adunării parlamentare comune Euronest, cu condiția clară a unui format de 5+5 pentru delegați, care este sprijinit puternic de Parlamentul European. Pe de altă parte, încălcarea grosolană a principiului referitor la vizitele oficiale ale reprezentanților deputaților UE este regretabilă. Un astfel de principiu care este necesar la o vizită oficială în Belarus este o întâlnire cu opoziția. Exact acest principiu a fost încălcat în mod flagrant prin lipsa unei astfel de întâlniri în timpul vizitei recente a liderului unui stat membru influent al UE. Comportamentul de acest tip aduce o lovitură eforturilor noastre, dăunează prestigiului Uniunii Europene și al instituțiilor sale și, bineînțeles, nu contribuie la consolidarea democrației în Belarus.

Justas Vincas Paleckis (S&D). - (LT) Timp de șase ani în Parlamentul European, am susținut și susțin în continuare faptul că Uniunea Europeană va face ce este mai bine pentru cetățenii din Belarus și UE, în special pentru cei care locuiesc în țări vecine, nu prin punerea în aplicare a unor sancțiuni sau restricții, ci prin deschiderea ușilor, cât de larg este posibil, pentru cooperarea dintre popoare, în special dintre tineri, și pentru contacte mai strânse în domeniul afacerilor, al culturii, științei și altele.

Este foarte bine că, pentru al doilea an, Bruxelles-ul se străduiește în mod pragmatic să stimuleze schimbarea prin apropierea de Belarus și poporul său. Da, această politică trebuie să producă toate rezultatele pozitive așteptate, dar întoarcerea în trecut ar fi cu adevărat o greșală. Prin urmare, sprijin acțiunile Consiliului și Comisiei, în special, perspectiva unui plan de acțiune pentru Belarus.

Când noile țări ale UE s-au alăturat Acordului Schengen în urmă cu doi ani, resturile zidului de la Berlin, în mod metaforic vorbind, s-au mutat spre est. În timp ce, înainte, rezidenții din Lituania, Letonia, Polonia și Belarus, adeseori înrudiți, au putut să călătorească de la unii la alții fără taxe, în prezent belarușii trebuie să plătească aproximativ jumătate din salariul lor lunar pentru o viză Schengen. Astfel de ziduri birocratice și

financiare trebuie dărmate, cât mai repede posibil. Pe de altă parte, acțiunile Minskului de întârziere a acordului cu Lituania și cu alte state privind trecerea facilitată pentru locuitorii de la frontieră pun la îndoială bunăvoința autorităților.

Conform sondajelor, aproximativ 30 % dintre rezidenți din Belarus sunt în favoarea unor relații mai bune cu Uniunea Europeană. În același timp, 28 % dintre rezidenți ar prefera relații mai bune cu Rusia. Aceasta nu este o contradicție. Uniunea Europeană nu intenționează să rupă Belarusul de Rusia sau să le facă dușmani. Nu Vestul este cel care are nevoie de reforme, ci, belarușii înșiși.

Modernizarea economică dinamică și participarea la politica Parteneriatului estic poate ajuta la îndeplinirea acestei sarcini.

Paweł Robert Kowal (ECR). – (PL) Dle președinte, ascultând dezbateră noastră, am impresia că spunem prea puțin despre obiectivul nostru principal, care îl reprezintă alegerile libere din Belarus. Trebuie mereu să fim atenți cu acest aspect. În calitate de deputați europeni desemnați prin alegeri democratice în țările noastre, nu putem ignora acest obiectiv principal.

Sunt convins că, atât în tabăra opoziției, cât și a guvernului, mulți oameni așteaptă de la noi să discutăm despre alegeri libere. Și ei așteaptă acest semnal. Știu acest lucru din propria mea experiență. Aceștia merită un răspuns clar și simplu. Noi luptăm pentru ca Belarusul să aibă alegeri libere și ca Belarusul să fie un partener liber în Europa. Ieri, am reușit să obținem o declarație de la dna Ferrero-Waldner asupra planului Sarkozy, pentru care îi mulțumesc.

Astăzi, am o altă idee. Aș dori ca dna Ferrero-Waldner să facă o declarație clară că, până când nu sunt organizate alegeri libere în Belarus, nu vor exista contacte politice cu această țară în domenii pentru care dumneaei este responsabilă, cu excepția opoziției, care nu va fi exclusă în acest fel. Vă rog, spuneți acest lucru în mod public. Vă vom fi foarte recunoscători pentru acest lucru. Va fi un cadou de Crăciun pentru noi.

Bastiaan Belder (EFD). – (NL) Dle președinte, la începutul acestui an, miercuri 14 ianuarie mai exact, am avut de asemenea onoarea să iau parte la o dezbateră în acest Parlament despre Belarus, la care dna comisar Ferrero-Waldner a fost, la rândul său, prezentă. La sfârșitul anului parlamentar, este normal să analizăm dacă s-au înregistrat schimbări semnificative în relațiile dintre UE și Belarus; și, după părerea mea, anul 2009 a fost caracterizat prin status-quo-ul dintre Minsk și Bruxelles. Ce concluzii trebuie să tragă instituțiile europene din acest lucru? În primul rând, persistă pericolul ca regimul președintelui Lukashenko din Belarus să oscileze în continuare între Moscova și Bruxelles sau între falsă integrare cu Rusia și falsă apropiere de Uniunea Europeană. Pe de o parte, există afectivitatea economică a Europei, pe de altă parte, există dorința elitei politice din Belarus de a-și consolida puterea. Cele mai recente schimbări de poziție la nivel politic superior în Minsk indică o linie mai dură.

Uniunea Europeană ar trebui să folosească o strategie echilibrată pentru a profita de oportunitatea de a aduce o schimbare treptată în mentalitate la nivel de populație și de elite, o oportunitate care apare din dialogul și structurile de cooperare înființate în prezent, combinată cu criza economică globală, care, de asemenea, îndeamnă guvernul Lukashenko la acțiune.

Pe scurt, toate instituțiile europene trebuie să fie în contact cu toate grupurile-țintă din Belarus în acest scop, inclusiv autoritățile de stat, forțele de opoziție, societatea civilă și chiar populația civilă. Firește, Parlamentul European va căuta, de asemenea, un contact substanțial cu Parlamentul din Belarus.

Konrad Szymański (ECR). – (PL) Experimentul cu dezmoțirea relațiilor dintre Uniune și Belarus continuă să producă rezultate ambigue. Presiunea politică din partea Uniunii Europene este, prin urmare, o condiție esențială pentru menținerea unei direcții de schimbare foarte slab evidențiate în Minsk. Deschiderea canalelor de comunicare cu autoritățile trebuie să meargă mână în mână cu respingerea parlamentului nedemocratic din Minsk. De asemenea, trebuie să avem mare grijă ca belarușii liberi să nu se simtă respinși, și astfel omisiunea nechibzuită a întâlnirilor cu reprezentanții opoziției este extrem de iresponsabilă.

Minskul trebuie să realizeze că politica noastră are un obiectiv - democrația în Belarus. Schimbările politice vor fi posibile numai când ne vom asigura că belarușii au acces la informații independente. Un proiect care solicită sprijinul nostru astăzi este, în special, televiziunea Belsat, care, de doi ani, este singurul canal în limba belarusă care oferă acces la informații necenzurate despre situația din țară și se bucură de interes tot mai mare printre belaruși.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Dle președinte, dna Malmström, dna comisar, sunt deosebit de mulțumit de faptul că dna Ferrero-Waldner, în calitate de comisar, a sprijinit permanent democrația și economia de piață și a

stabilit noi standarde în această privință în Belarus. În această ordine de idei, aş dori să îi mulţumesc în modul cel mai sincer pentru activitatea sa în calitate de comisar pentru relaţii externe şi politica de vecinătate europeană şi să îi doresc toate cele bune în viitor.

Marek Siwiec (S&D). – (PL) Dle preşedinte, ne găsim într-o situaţie care indică spre un tip de schizofrenie în contactele noastre cu Belarus. Deoarece liderii europeni discută cu preşedintele şi cu guvernul din Belarus care reprezintă Parlamentul din Belarus şi sistemul politic. Acest lucru este bun. Cu toate acestea, nu dorim să discutăm cu un parlament ales printr-un proces electoral organizat în mod defectuos, care nu a fost nici liber, nici transparent, pentru că avem principiile noastre. Această schizofrenie trebuie să ia sfârşit la un moment dat şi acest lucru trebuie spus în mod clar.

Momentul decisiv pentru ca noi să spunem care este politica noastră faţă de Belarus îl reprezintă alegerile locale de anul viitor. Fie că vor fi organizate conform standardelor pe care le acceptăm şi vor indica o deschidere semnificativă, fie nu vor fi organizate în acest fel şi va trebui, pur şi simplu, să nu ne mai gândim la deschidere din partea Belarusului, deoarece va fi evident că dl Lukashenko ştie ce vrea, în timp ce noi nu ştim cu adevărat ce vrem.

În privinţa dlui Berlusconi, totuşi, acesta a dezvăluit destul de multe despre sine, deoarece, dacă o conducere ideală este, pentru dumnealui, ceea ce face Lukashenko, înseamnă că este un model de conducere care îl impresionează şi putem doar să stăm cu braţele încrucişate şi să regretăm că un astfel de lider se află printre cei 27 de lideri ai ţărilor din Uniunea Europeană.

Charles Tannock (ECR). – Dle preşedinte, în calitate de observator pe termen lung al Belarusului, consider că este important ca UE să păstreze relaţii cu Belarus, care este o ţară europeană de dimensiuni medii şi care devine din ce în ce mai izolată şi se transformă într-un fel de Cubă a Europei. Preşedintele Lukashenko, care este în chintesenţă un *Homo sovieticus*, înţelege, cu toate acestea, pe deplin ce înseamnă puterea politică şi, prin urmare, trebuie să avem contacte şi relaţii comerciale şi politice rezonabile între UE şi Belarus. Prin urmare, eu sunt de acord că, în cele din urmă, sancţiunile specifice trebuie să fie ridicate şi un APC trebuie să fie ratificat.

Astfel, după ani de izolare a Belarusului din partea UE, în prezent sunt de acord că o abordare pragmatică prin stimulente şi constrângeri este una corectă. Trebuie să facilităm contactele cu societatea civilă din Belarus şi regimuri de vize mai ieftine, şi să acordăm statut de observator Belarusului în Adunarea Euronest, cât şi acces la programele Parteneriatului estic.

Am realizat un start generos şi solicit Minskului să ne întâlnim la jumătatea drumului prin îmbunătăţirea situaţiei drepturilor omului şi a democraţiei.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Dle preşedinte, politica Uniunii Europene în privinţa Belarusului este, cu siguranţă, un exemplu de politică de vecinătate sensibilă. Ar trebui să mulţumim comisarului precedent, dnei Ferrero-Waldner, pentru activitatea sa de succes în această privinţă.

Belarusul, cu siguranţă, trebuie să fie sprijinit de către Uniunea Europeană în procesul său de reformă şi, de asemenea, în democratizarea sa. Cu toate acestea, Uniunea Europeană şi statele membre ale Uniunii Europene nu ar trebui să fie aşa de arogante încât să creadă că standardele lor democratice trebuie să fie un model pentru restul lumii.

Un lucru este sigur în legătură cu Belarus: dacă dorim ca relaţiile noastre cu Rusia să se dezvolte, vom fi obligaţi, de asemenea, să respectăm interesele istorice şi geopolitice ale Kremlinului. Aceasta este, probabil, cea mai sensibilă problemă în legătură cu politica europeană referitoare la Belarus.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) S-a discutat aici despre necesitatea schimbului la nivel de tineri şi cultură dintre Uniune şi Belarus. Îmi este teamă că va fi foarte dificil. La 3 decembrie, numele Tatianeî Zzapucko, purtător de cuvânt al organizaţiei de opoziţie Young Front, a fost şters de pe lista studenţilor de la Facultatea de Drept a Universităţii Statului Belarus. De ce a fost şters numele său? Pentru că a participat la un forum referitor la Parteneriatul estic la Bruxelles. Autorităţile universităţii au considerat că a plecat fără consimţământul lor şi pentru aceasta a fost exmatriculată de la universitate.

Probabil, pentru o femeie din Belarus, acest lucru nu este atât de periculos, dar pentru bărbaţi, exmatricularea de la universitate în Belarus poate fi mult mai supărătoare, deoarece serviciul militar de acolo este tratat ca o pedeapsă, ca un substitut al închisorii. Sunt soldaţi tineri, ca Franek Wiczorka, şeful organizaţiei de tineret Frontul Tinerilor din Belarus, şi Ivan Szyła, de asemenea, din organizaţia Frontul Tinerilor, care au fost persecutaţi în timpul serviciului militar, unde li s-a interzis accesul la informaţii, şi aceasta este considerată

ca o pedeapsă. Trebuie să luptăm împotriva acestei situații și să îi sprijinim pe cei care sunt pedepsiți în acest mod.

Cecilia Malmström, *președintă în exercițiu a Consiliului*. – Dle președinte, dnă comisar, onorabili deputați, consider că este extrem de meritos că avem un sprijin atât de puternic printre toate instituțiile europene pentru abordarea privind Belarusul.

Este, într-adevăr, un partener foarte dificil, dar este vecinul nostru, o țară cu care împărțim frontiere. Unele țări de aici au relații strânse și istorice aici cu oamenii de acolo, așadar trebuie să facem tot posibilul să sprijinim dezvoltarea către democrație, drepturile omului, statul de drept și economia de piață.

Suntem preocupați de anumite reacții recente, de exemplu, studentul tânăr care a fost exmatriculat. Președinția suedeză a reacționat foarte ferm în Minsk și, de asemenea, a făcut multe declarații: este, desigur, ceva ce deplângem și nu trebuie să se întâmple.

Am avut multe contacte cu societatea civilă anul acesta. A avut loc o conferință, cu câteva săptămâni în urmă, la Bruxelles, cu societatea civilă. M-am întâlnit personal cu reprezentanții opoziției la Stockholm cu câteva săptămâni în urmă și sunt eforturi permanente de colaborare cu societatea civilă și opoziția. Sunt slabe, dar există și au nevoie de sprijinul nostru, și acest sprijin va continua.

Consider că ideea dlui Godmanis referitoare la tema conferinței este una foarte interesantă. Merită, cu siguranță, să fie explorată pentru a observa dacă putem trece mai departe.

Această abordare duală referitoare la Belarus - prin „stimulente și constrângeri”, după cum a fost numită de dl Tannock - este, sperăm, una care va reuși. Demonstrează că suntem obligați cu adevărat, ne-am blocat în mâinile noastre. Putem să îi arătăm dlui Lukashenko și regimului din Belarus că, dacă ne îndreptăm spre democrație, dacă ne îndreptăm spre respectarea valorilor internaționale, există un alt mod pentru dumnealor. Există o cale spre integrarea europeană; este o cale către angajarea cu Uniunea Europeană, către facilitarea vizelor și aprofundarea Parteneriatului estic.

În prezent, depinde de ei să răspundă. Le-am întins mâna și, cu sprijinul deplin al tuturor instituțiilor europene, rog Minskul să primească ajutorul nostru, deoarece dumneavoastră și poporul belarus aveți multe de câștigat.

Karel De Gucht, *Membru al Comisiei*. – Dle președinte, în concluzie, aș dori să accentuez că am descoperit - și, de asemenea, vorbesc în numele dnei Benita Ferrero Waldner, desigur - că schimburile noastre de astăzi sunt foarte sincere și extrem de utile. Doresc să vă mulțumesc pentru o dezbatere constructivă și de perspectivă.

UE este, în principiu, pregătită să colaboreze strâns cu Minskul și să sprijine urgent reformele politice și economice necesare. Dacă există pași semnificativi din partea conducerii din Belarus în ceea ce privește democratizarea, UE ar fi pregătită să vadă Belarus ca membru deplin al Parteneriatului estic. În același timp, UE îndeamnă și va îndemna Belarus să facă pași suplimentari ireversibili către standardele democratice, fără de care relația noastră nu se poate dezvolta la potențialul său total. Sper sincer că în 2010, vom fi într-o poziție de angajare treptată și inteligentă cu Belarus și vom oferi poporului belarus o viziune și beneficii tangibile ale unei relații strânse cu UE.

UE așteaptă ca Belarus să ia o serie de măsuri de însoțire în domeniul reformelor democratice, pentru a se apropia de UE și, împreună, să contribuie la extinderea zonei de pace, stabilitate și prosperitate implicând toate cele șase țări din Parteneriatul estic, cât și Rusia, partenerul strategic al UE.

Există cinci măsuri pe care așteptăm ca Belarusul să le ia în mod hotărât și ireversibil.

În primul rând, să garanteze că nu va exista nicio întoarcere la prizonierii politici și urmărirea penală motivată politic. În al doilea rând, să desfășoare o reformă aprofundată a legislației electorale în conformitate cu recomandările OSCE/ODIHR. În al treilea rând, să pornească pe drumul liberalizării mass-mediei, să susțină libertatea de exprimare și de întrunire. În al patrulea rând, să îmbunătățească condițiile de activitate ale ONG-urilor prin măsuri de reglementare și legislative. În al cincilea rând, să abolească sau să declare unui moratoriu referitor la pedeapsa capitală.

O mișcare semnificativă în demonstrarea angajamentului Belarusului pentru valorile comune ar fi introducerea imediată a unui moratoriu referitor la pedeapsa capitală și abolirea sa ulterioară ca un pas crucial pe calea către calitatea de membru al Consiliului Europei. În concluziile sale din luna noiembrie, Consiliul UE a îndemnat Belarus să introducă un moratoriu referitor la pedeapsa capitală. În plus, Comisia a desfășurat acțiuni de comunicare ca urmare a celei de-a 10-a Zile Internaționale împotriva Pedepsei capitale.

Ce ar putea face UE pentru Belarus? Ce poate oferi? Comisia crede că abordarea cea mai productivă în privința Belarus va fi una bazată pe pragmatism. Angajarea progresivă a UE cu Belarus trebuie să reflecte pași pozitivi ai Belarusului, dar noi, de asemenea, trebuie să demonstrăm flexibilitate. Concluziile din noiembrie 2009 ale Consiliului Afaceri Generale și Relații Externe (CAGRE) permit UE să ofere stimulente Belarusului pentru pași pe care dorim să îi vedem, rămânând, în același timp, consecvenți principiilor noastre. Aceasta vrem să spun prin pragmatism.

Mesajul nostru către Belarus este clar. În primul rând, UE este pregătită să colaboreze cu Minsk și să sprijine dezvoltarea sa politică și economică și, dacă există pași pozitivi semnificativi din partea conducerii din Belarus, am fi pregătiți să vedem Belarus ca membru deplin al Parteneriatului estic. Acest lucru ar implica dezvoltarea relației noastre prin calea bilaterală a EAP, lansarea unui dialog aprofundat politic și economic, cât și o cooperare sectorială extinsă.

În același timp, Belarus a fost invitat în mai 2009 să se alăture dimensiunii multilaterale a EAP. Acesta participă constructiv la nivel de ministru adjunct în patru forumuri multilaterale - democrație și guvernare, integrare economică, securitate energetică și contactele dintre oameni.

În al doilea rând, ne așteptăm ca Belarus să ia măsuri suplimentare ireversibile spre standardele democratice, fără de care relația noastră nu poate să se dezvolte la potențialul său total.

În al treilea rând, absența unui APC nu este doar o pierdere pentru Belarus; ne privează de baza legală pentru structuri precum un dialog formal asupra drepturilor omului și abordarea problemelor comerciale și de tranzit al energiei. În Comisie, continuăm să credem că ratificarea APC va fi un pas util înainte, dar, categoric, vom continua să folosim acest lucru ca un stimulent pentru încurajarea mișcărilor ulterioare de partea Belarusului.

În al patrulea rând, și ultimul, Comisia a început lucrul la punerea în aplicare a concluziilor CAGRE din noiembrie 2009 și va reveni cu propuneri în cadrul Consiliului miniștrilor UE, cât mai curând posibil.

Președinte. – Dezbateră a fost închisă.

Am primit șapte propuneri de rezoluție ⁽¹⁾ depuse în conformitate cu articolul 110 alineatul (2) din Regulamentul de procedură.

Votarea va avea loc mâine (joi, 17 decembrie 2009).

Declarații scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

Cristian Silviu Bușoi (ALDE), în scris. – (RO) Valorile democratice și respectarea drepturilor omului și a libertăților individuale reprezintă fundația pe care UE este construită. Cum obiectivul nostru de bază este să sprijinim țările vecine să devină democratice și Belarus este una din ultimele țări din Europa cu un regim autoritar, consider că trebuie să stabilim condiții politice stringente foarte clare pentru Belarus înainte de a stabili orice contact politic. Belarus a realizat câteva reforme, dar pălesc în raport cu problemele care există, în special cu privire la respectarea drepturilor omului, libertatea presei și libertatea de expresie. Trebuie acordat sprijin activiștilor care militează pentru respectarea drepturilor omului și a libertăților individuale. Susțin ideea stabilirii de contacte cu opoziția și sunt în special în favoarea unor contacte individuale între cetățenii din UE și Belarus. Ca rezultat, cetățenii din Belarus vor putea să vorbească liber cu oameni care împărtășesc valorile democratice. Acest lucru ar contribui la dezvoltarea societății civile și ar facilita un proces de democratizare care s-ar bucura de sprijin popular și ar fi inițiat de poporul însuși. Este singurul mod în care o democrație sănătoasă poate fi creată, unde sunt respectate drepturile tuturor. Prin urmare, folosirea de sancțiuni ca mijloc de exercitare a presiunii trebuie să fie combinată cu facilitarea contactelor dintre cetățenii din UE și Belarus.

Kinga Göncz (S&D), în scris. – (HU) Aș dori să salut implicarea constructivă a Belarusului în procesul Parteneriatului estic, cât și faptul că un dialog referitor la drepturile omului a fost inițiat între UE și Belarus. În ultimul an, în țară au fost inițiate procese pozitive prin eliberarea prizonierilor politici, dar observăm că acest proces a ajuns într-un impas. Acest lucru se întâmplă din cauza problemelor legate de înregistrarea partidelor politice și de autorizarea mass-mediei independente și a organizațiilor civile. Ca rezultat, UE a fost obligată să extindă măsurile privind restricțiile de călătorie. Sper sincer că Belarus va merge în continuare pe calea schimbării pozitive pe care s-a angajat anul trecut, oferind astfel Uniunii Europene oportunitatea de a

(1) A se vedea procesul-verbal

răspunde pozitiv. Până atunci, consider că este, de asemenea, important să luăm în considerare posibilitatea unui progres în domeniul facilitării vizelor, contactele umane putând să aducă o contribuție majoră la o deschidere politică mai mare și la procesul de democratizare.

Bogusław Sonik (PPE), *în scris.* – (PL) La dezbateră cu privire la drepturile omului în Belarus și decizia statelor membre de extindere a sancțiunilor împotriva unor reprezentanți al regimului belarus până în octombrie 2010, trebuie spus că situația din Belarus se schimbă treptat.

Ca rezultat al Consiliului European din 17 noiembrie 2009, am aflat că au apărut noi posibilități pentru dialog și intensificarea cooperării dintre Uniunea Europeană și Belarus. Dorind să încurajeze autoritățile din Belarus să realizeze reforme, statele membre au convenit asupra ridicării temporare a sancțiunilor privind libera circulație care au fost aplicate reprezentanților de rang înalt ai autorităților din Belarus. Comisia Europeană pregătește o directivă pentru a simplifica procedura de obținere a vizelor UE de către belaruși și un acord de readmitere.

Cu toate acestea, nu trebuie să uităm că drepturile omului sunt încă încălcate în Belarus, iar măsurile promițătoare și favorabile adoptate începând cu octombrie 2008, precum eliberarea celor mai mulți prizonieri politici și permisiunea de distribuție a două ziare independente, nu sunt suficiente. Un exemplu flagrant de încălcare a drepturilor omului este folosirea în continuare a pedepsei capitale: Belarus este singura țară europeană care folosește încă pedeapsa capitală și, în ultimele luni, s-au înregistrat alte cazuri de aplicare a pedepsei capitale.

Prin urmare, adresăm următoarele cereri factorilor decizionali din Belarus: respectarea, cel puțin, a drepturilor omului, inclusiv introducând un moratoriu referitor la aplicarea pedepsei capitale, modificarea legii electorale și garantarea libertății de expresie și a presei.

PREZIDEAZĂ: DL SCHMITT

Vicepreședinte

11. Violența în Republica Democrată Congo (dezbateră)

Președinte. – Următorul punct este reprezentat de declarațiile Consiliului și Comisiei privind violența din Republica Democrată Congo.

Cecilia Malmström, *președinta în exercițiu a Consiliului.* – (SV) Dle președinte, Președinția acordă o mare importanță dezbaterii, împreună cu Parlamentul European, a situației foarte problematice din Republica Democrată Congo. Încălcarea drepturilor omului și, în special, violența intensificată legată de gen și de sex sunt o mare problemă. Este momentul pentru o dezbateră despre situația din această țară, în special având în vedere recentul raport al ONU. Raportul grupului de experți ONU accentuează faptul că numărul de grupuri armate active din țară sunt sprijinite de o rețea bine organizată care este are bazele parțial în Uniunea Europeană.

Nu trebuie să vă reamintesc angajamentul pe termen lung al UE în Republica Democrată Congo și în întreaga Regiune a Marilor Lacuri Africane. UE a depus eforturi mari pentru a realiza pacea și stabilitatea în țară. Este important ca acest angajament să continue, atât în termeni politici, cât și în ceea ce privește dezvoltarea. Sunt sigură că, mai târziu, Comisia va spune mai multe despre acest aspect.

Acest sprijin s-a manifestat în diferite moduri, incluzând numirea primului Reprezentant Special al UE în regiune, în 1994. Au fost folosite atât instrumente militare, cât și civile, din cadrul PESA. Avem Operațiunea Artemis în provincia Ituri, desfășurarea temporară EUFOR în perioada până la alegerile din 2006, cât și EUSEC RD Congo pentru reforma forțelor de apărare și EUPOL RD Congo pentru reforma poliției. Ținând cont de toate acestea, au avut loc dezvoltări, atât pozitive, cât și negative. Relațiile diplomatice dintre Republica Democrată Congo și Rwanda au fost restabilite. Acest lucru trebuie să fie salutat. În 2008 și 2009 au fost semnate acorduri de pace cu majoritatea grupurilor armate din partea de est a țării. În prezent, acestea trebuie să fie puse în aplicare.

Situația este instabilă din multe puncte de vedere. Multe grupuri armate din est sunt în proces de a fi integrate în armată și o oarecare incertitudine străbate această activitate de integrare. Operațiunile militare continuă împotriva altor grupuri armate, incluzând FDLR și Lord's Resistance Army (Armata de rezistență a lui Dumnezeu). Aceste grupuri sunt direct responsabile de atacuri împotriva civililor și de uriașa suferință umană. În același timp, grupuri armate reapar în alte părți ale țării. Partea de est a țării rămâne o zonă în care dreptul

internațional și drepturile omului sunt încălcate. Există niveluri mari ale crimei, acte de violență și atacuri sexuale. Aceste crime se răspândesc în întreaga țară la o scară alarmantă, în ciuda anunțului președintelui Kabila despre o așa-zisă politică de toleranță zero.

Exploatarea ilegală a resurselor naturale este o problemă majoră suplimentară. Este important ca depozitele bogate de minerale să fie sub control național legal, atât ca sursă de venituri foarte necesară pentru stat, cât și pentru elimina sprijinul economic al grupurilor armate ilegale. De asemenea, Consiliul este preocupat de activitatea de pregătire și acordurile pentru alegerile locale planificate. Problemele de gestionare, transparența insuficientă și încălcările drepturilor cetățenilor și ale drepturilor politice reprezintă obstacole grave pentru procesul de democratizare.

Din moment ce există multe probleme semnificative care constituie încă motive de îngrijorare profundă, Consiliul a adoptat o poziție dură în privința crimelor grave care încalcă dreptul internațional și a drepturile omului în Kivu de Nord și Kivu de Sud. Recent, Consiliul a condamnat aceste acte în concluziile sale și a subliniat faptul că guvernul Republicii Democrate Congo trebuie să garanteze că toți cei responsabili sunt aduși în fața justiției.

UE este angajată ferm să sprijine în continuare realizarea păcii, a stabilității și a dezvoltării pentru populația acestei țări. În această privință, reforma sectorului de securitate este crucială pentru stabilizarea țării. Toți jucătorii din acest sector, inclusiv autoritățile congoleze, trebuie să se străduiască să garanteze că interesul comun în reforma sectorului de securitate este cu adevărat protejată. De asemenea, trebuie să încurajăm îmbunătățirile specifice în relațiile regionale prin parteneriate mai ferme politice și economice între țările din regiune.

Pot să vă asigur că Uniunea Europeană și Consiliul își vor respecta angajamentul față de Republica Democrată Congo și sunt preocupate de viitorul său. Vom continua angajamentul de angajare în această țară și vom continua să vorbim clar ori de câte ori dreptul internațional și drepturile omului sunt încălcate. În această privință, suntem foarte recunoscători pentru rolul constructiv și persistent jucat de către Parlamentul European și aștept cu nerăbdare să aud părerile dvs. în cadrul acestei dezbateri.

Karel De Gucht, *membru al Comisiei*. – (FR) Dle președinte, doamnelor și domnilor, cu un an în urmă, situația din Goma, un oraș asediat de trupele CNDP conduse de Laurent Nkunda, a fost principala preocupare a autorităților congoleze și a comunității internaționale.

S-au depus toate eforturile pentru a preveni ce este mai rău. Promovarea unui acord politic, în primul rând între RDC (Republica Democrată Congo) și Rwanda și, apoi, între guvernul congolez, CNDP și alte grupuri armate a făcut posibilă, pe termen scurt, dezamorsarea bombei cu ceas a violenței, cu toate că potențialul său de destabilizare rămâne intact în prezent. Rămâne intact deoarece cauzele care îl determină au fost abordate superficial și pe termen scurt, din motive pur politice. Confruntându-se doar cu soluții puține, comunitatea internațională a optat pentru cea mai puțin gravă; aceasta nu este o critică, ci doar un fapt evident, o observație.

Comunitatea internațională și Uniunea Europeană nu au putut să ia decizia de a desfășura o forță de protecție. Întăririle pentru forțele MONUC, pe care le-am solicitat de mai mult de un an sunt, abia încep să sosească. Recentul raport al grupului de experți independenți al Organizației Națiunilor Unite și cel al organizației Human Rights Watch oferă un raport condamnabil al situației actuale care nu poate fi ignorat sau trecut sub tăcere.

Este momentul acum să abordăm aceste cauze și să venim cu soluții de durată. Realizarea acestui lucru va necesita cooperarea tuturor - în primul rând, cooperarea guvernelor congolez și ruandez și, în al doilea rând, cooperarea MONUC, a Organizației Națiunilor Unite, a restului comunității internaționale și a Uniunii Europene.

Nu există nicio îndoială că *apropierea* politică și diplomatică dintre Rwanda și RDC poate fi benefică în ceea ce privește crearea stabilității în regiune și, dacă dorința există de ambele părți, poate ajuta la restabilirea unei situații de coexistență pașnică și cooperare profitabilă între cele două țări, în cadrul unei Comunități Economice revitalizate a Țărilor din regiunea Marilor Lacuri.

Cu toate acestea, acesta este doar începutul a ceea ce rămâne o călătorie lungă și problematică. Chestiunea FDLR este centrul problemei, cum sunt toate seturile asociate de probleme pe care le cauzează și care complică situația: exploatarea ilegală a resurselor naturale; lipsa protecției minorităților; impunitatea într-o zonă extinsă unde, statul fiind absent, autoritățile publice nu numai că nu sunt capabile să controleze teritoriul, dar includ reprezentanți care adesea sunt parte a problemei.

Acordul Rwanda-RDC a însemnat că CNDP și solicitările inacceptabile ale lui Laurent Nkunda au fost temporar aduse sub control. Consecința acordului a fost, pur și simplu, înlocuirea lui Laurent Nkunda cu Bosco Ntaganda, care este mult mai ușor de influențat și mai dornic să ajungă la orice compromis în schimbul imunității, ceea ce încalcă toate prevederile internaționale referitoare la crime împotriva umanității și pe care nici Rwanda, nici RDC nu are dreptul sau nu poate să i-o acorde.

Până acum, integrarea rapidă a CNDP într-o astfel de armată inefficientă și total haotică ca FARDC; obținerea, de către Bosco Ntaganda, a unei puteri autonome sporite rezultate din punerea în aplicare a unui canal de comandă paralel în cadrul FARDC, pentru care plata neregulată a soldaților și absența oricărei forme de disciplină sau ierarhie oferă teren fertil; sprijinul MONUC insuficient controlat și cuantificat pentru operațiunile militare împotriva FDLR; și răspunsul inexistent la solicitările minorităților rwandofone sunt factori care sunt de natură să creeze chiar probleme mai grave decât cele cu care ne-am confruntat în urmă cu un an - probleme pe care nici Rwanda, nici RDC nu le vor mai putea gestiona.

Situația abia s-a îmbunătățit în acest context: criza umanitară continuă fără niciun semn evident de îmbunătățire, la fel și încălcările drepturilor omului, tendința revoltătoare spre violență, într-adevăr de atrocități sexuale, impunitatea pentru tot felul de infracțiuni și jefuirea resurselor naturale. Este nevoie doar de lecturarea rapoartelor Organizației Națiunilor Unite și a Human Rights Watch pe care le-am menționat pentru a înțelege dimensiunea acestei tragedii nesfârșite. Este clar că acțiunile menite să împiedice FDLR din a face rău trebuie să continue, dar nu cu orice preț, nu fără a face în primul rând tot ce trebuie pentru a minimiza riscurile pe care presiunea militară le atrage după sine pentru civilii inofensivi.

Acest lucru necesită o planificare mai bună, redefinirea priorităților și o protecție mai mare a populațiilor de către MONUC, care este principala sarcină stipulată în mandatul său. Condițiile în care MONUC poate funcționa trebuie, de asemenea, să fie clare și precise. Aceasta nu este o solicitare de retragere sau neimplicare a MONUC. O retragere rapidă a MONUC ar fi dezastruoasă, pentru că ar crea un gol chiar mai mare: evenimentele recente din regiunea Ecuatorului, care sunt, în esență, încă un simptom al bolii congoleze, demonstrează acest lucru.

În mod clar, este importantă oprirea complicității politice și economice de care FDLR continuă să beneficieze în regiune și oriunde în lume, inclusiv în statele noastre membre. Campania FDLR nu este o campanie politică, ci un act criminal la care populația congoleză este principala victimă, și în acest mod trebuie tratată campania și toți cei care sunt direct sau indirect asociați cu aceasta. Din acest motiv este necesară o atitudine mai fermă împotriva tuturor formelor de trafic. În același timp, în afară de procesul de dezarmare, demobilizare, repatriere, reintegrare și restabilire (DDRRR), autoritățile rwandeze și congoleze trebuie să fie mai perceptive cu privire la indivizii care nu sunt neapărat criminali.

Acestea fiind spuse, soluția pentru o mare parte a problemei trebuie găsită și în RDC. Desigur, mă gândesc la originile locale ale conflictului. În această privință, acordurile din 23 martie trebuie aplicate în totalitate, altfel, mai devreme sau mai târziu, vom vedea cum frustrările populațiilor locale se vor impune. Este absolut esențial, dacă dorim ca eforturile de stabilizare și dorința de revitalizare a activității economice în Kivus să reușească. În acel moment, comunitatea internațională va avea un rol de jucat.

Cu toate acestea, în afară de Kivus, mă gândesc, de asemenea, la haosul prin care trece RDC de aproape 20 de ani. Este o țară în care, practic, totul trebuie reconstruit, începând cu statul, a cărui absență se află în centrul tuturor problemelor.

Pentru a îndeplini această sarcină, anumite elemente sunt cruciale. În primul rând, democrația trebuie consolidată. Desigur, mă gândesc la alegerile locale, legislative și prezidențiale anunțate pentru 2011. Alegerile sunt un element de democrație, dar nu trebuie să uităm necesitatea continuării sprijinirii instituțiilor și forțelor politice într-o relație dialectică cu opoziția. Fără acest lucru, nu am funcționa într-un sistem politic cu adevărat deschis.

Al doilea element este, fără îndoială, nevoia de a consolida buna guvernare. Deși este adevărat că, având în vedere amploarea problemelor sale, RDC nu poate face totul imediat, acesta trebuie să demonstreze clar o voință politică solidă, dacă dorește să aibă vreo șansă de reușită. Parlamentul a ridicat problema impunității. Acesta este un exemplu bun, deoarece este o chestiune de voință politică și, de asemenea, stă la baza întregii activități de afirmare a statului de drept. Problema este că lucrurile nu pot fi făcute în izolare. Statul de drept, de asemenea, necesită o reformă a sectorului de securitate și un progres real în termeni de guvernare economică.

Amploarea provocărilor implică necesitatea unor politici pe termen lung. Totuși, acest lucru nu trebuie să fie o scuză pentru orice lipsă de acțiune imediată. Mă gândesc, în special, la problemele de violență sexuală și la drepturile omului, pe care Parlamentul le-a evidențiat. Voința politică poate juca un rol crucial aici și, în această privință, trebuie să salutăm angajamentul făcut de președintele Kabila în sensul adoptării unei abordări de toleranță zero. Această abordare trebuie să fie aplicată în prezent.

Comisia, care, apropo, este pregătită să muncească foarte mult în acest domeniu (sprijinirea sistemului juridic, ajutorarea victimelor), este pregătită să continue să sprijine RDC. În acest sens, mi-am exprimat și dorința referitoare la o cooperare mai strânsă, în practică, între Curtea Penală Internațională și Comisie cu privire la lupta împotriva violenței sexuale.

Un sistem democratic consolidat, buna guvernare și voință politică: acestea sunt elementele-cheie pe care am dori să ne construim parteneriatul, ca parteneri egali cu RDC.

Filip Kaczmarek, în numele Grupului PPE. – (PL) Dle președinte, practic, fiecare jurnalist care scrie despre Africa ar dori să fie următorul Joseph Conrad. Din acest motiv, jurnaliștii se concentrează de cele mai multe ori pe aspecte nefavorabile, deoarece caută inima întunericului.

Cu toate acestea, Congo nu pare să fie o inimă a întunericului. Poate fi o țară normală. Sunt țări normale în Africa, unde resursele naturale bogate servesc binelui poporului, autoritățile publice au grijă de bunul comun, copiii merg la școală și sexul este asociat cu dragostea și nu cu violul și violența. Sunt sigur că, în Kivu și tot Congo, cheia succesului este calitatea guvernării. Fără o guvernare democratică, justă, onestă și eficientă, pacea și justiția nu se pot realiza. Fără o guvernare responsabilă, bogățiile țării servesc doar câtorva oameni, liderii au grijă de ei înșiși, școlile sunt goale și violența devine o parte a vieții de zi cu zi.

Îmi amintesc optimismul din 2006. Eu, personal, am fost observator în timpul alegerilor, și am fost cu toții mulțumiți, deoarece, după o pauză de 40 de ani, au avut loc alegeri democratice în această țară mare și importantă. Cu toate acestea, optimismul nostru s-a dovedit a fi prematur. Nu este greu să întrebăm de ce s-a întâmplat acest lucru și de ce alegerile nu au dus la o viață mai bună în Congo. În opinia mea, este o chestiune financiară, așa cum au spus dna Malmström și dl De Gucht. Au vorbit despre folosirea ilegală a resurselor și despre modul în care acestea sunt folosite pentru finanțarea armelor, care servesc la continuarea și escaladarea conflictului. Dacă putem să oprim acest lucru, vom fi mai aproape de scopul nostru.

Michael Cashman, în numele Grupului S&D. – Dle președinte, îi mulțumesc dlui comisar pentru declarația sa, care mă liniștește.

Pot să spun, dle comisar, că sunt de acord cu dvs. pe deplin: nu putem să ne retragem; nu putem crea un vid, deoarece acolo există deja un vid, un vid de voință politică, și avem nevoie de o conducere politică pentru a rezolva acest lucru în conformitate cu obligațiile internaționale, cât și cu statul de drept.

Permiteți-mi să mă ocup doar de această realitate. Începând cu 1998, aproximativ 5 000 400 de oameni și-au pierdut viața în conflict și, indirect sau direct, nu mai puțin de 45 000 de oameni mor în fiecare lună.

S-a raportat că sunt 1 460 000 de persoane strămutate intern, multe dintre ele se confruntă cu violența, și permiteți-mi să vorbesc în numele celor care nu pot vorbi, cei care suportă o astfel de violență. Actorii înarmați din Republica Democrată Congo (RDC) au comis acte de violență sexuală sub diferite forme, inclusiv sclavie sexuală, răpire, recrutare forțată, prostituție forțată și viol. Victimele congoleze ale violenței sexuale includ femei, bărbați și băieți care au fost, de asemenea, violați, au suferit umilința sexuală și mutilarea genitală.

Au fost adoptate rezoluție după rezoluție. A venit momentul pentru ca noi să solicităm la nivel internațional stoparea acestor atrocități.

Louis Michel, în numele Grupului ALDE. – (FR) Dle președinte, dnă Malmström, dle comisar, doamnelor și domnilor, după cum știți, am supravegheat în permanență evenimentele care au loc în estul Republicii Democrate Congo. În pofida progresului promițător realizat grație recentei *apropieri* dintre Rwanda și RDC - o *apropiere* fără care nu va exista nicio soluție în est și care trebuie, prin urmare, să fie consolidată - în pofida acordurilor din 23 martie dintre Kinshasa și grupul rebel congolez, despre care a vorbit dl comisar, situația din est rămâne profund îngrijorătoare.

Aș dori să fac șapte observații. Prima este că, în mod sigur, pacea nu poate fi stabilită în estul Congo până când FDLR nu este împiedicat să facă rău. Din păcate, principalele victime ale presiunii militare pe care RDC o exercită în prezent și care are ca scop izolarea acestor extremiști de bazele și sursele lor de venit, sunt

populațiile civile, victime ale daunelor colaterale, dar și ale condamnării unora și ale actelor violente ale altora.

Acest risc a fost previzibil și, după cum a spus dl comisar, capabilitățile MONUC trebuie să fie consolidate din exterior, pentru că astăzi se dovedește a fi lipsit de resurse corespunzătoare pentru a se confrunta cu toate cererile și organizarea sa pe teren nu este mereu ideală.

Chiar dacă trebuie să solicităm un grad mai mare de coordonare și o prezență mai mare, mai activă pe teren, ar fi periculos să emitem judecăți sau comentarii despre MONUC care ar putea fi folosite de anumite forțe negative drept scuză pentru demonizarea acesteia. Cu siguranță, ar fi chiar mai grav.

Al element se referă la acte de violențe comise de FARDC. Contextul războiului nu poate, desigur, să justifice în niciun fel un astfel de comportament, și astfel, salut decizia luată de Organizația Națiunilor Unite de oprire a furnizării suportului logistic către acele unități congoleze care respectă drepturile omului. Politica de toleranță zero introdusă recent de președintele Kabila trebuie salutăată în mod categoric, dar dacă este respectată și pusă în aplicare sau nu, aceasta este o altă chestiune.

Deficiențele sistemului judiciar congolez creează un sentiment de impunitate pe scară largă. Acesta este motivul pentru care încurajez eforturile depuse de Comisie, în cooperare strânsă cu anumite state membre ale UE, de a lucra la restabilirea unui sistem judiciar, inclusiv în est.

În final, ultima mea observație: un lucru care încă mai trebuie reconstruit în Congo este un stat de drept cu reale puteri de guvernare. În prezent, aceste puteri sunt complet inexistente și, prin urmare, creează un vid extrem de grav.

Isabelle Durant, în numele Grupului Verts/ALE. – (FR) Dle președinte, dnă Malmström, dle comisar, după cum ați spus amândoi, situația din regiunea Kivu este extrem de îngrijorătoare, în pofida prezenței a aproximativ 20 000 de trupe MONUC.

Populațiile civile și, în special, femeile, sunt principalele victime ale strategiilor conflictuale folosite de grupurile înarmate și, după cum a spus cineva, chiar de anumite unități ale armatei congoleze, care au făcut din violul sistematic o armă de război. În plus, luna trecută, un grup de femei congoleze a venit aici să ne reamintească acest lucru - și pe bună dreptate - în scopul mobilizării sprijinului nostru împotriva acestei strategii scandaloase.

Jefuirea resurselor, după cum ați spus, dle comisar, este un alt factor care exacerbează acest conflict. Eu sunt de acord cu ceea ce tocmai a fost spus acum: este foarte periculos să se discrediteze MONUC, să se discrediteze inutil, să fie făcută singura responsabilă pentru situație în ochii populațiilor, care sunt deja epuizate de atât de mulți ani de război și de masacre.

Sunt în totalitate de acord cu faptul că nu mandatul MONUC este cel care trebuie revizuit și că, în mod categoric, acesteia nu trebuie să i se solicite retragerea. Ceea ce trebuie revizuit sunt regulile sale de angajare, directivele sale operaționale, astfel încât să nu poată să fie asociată sau să sprijine în niciun fel o unitate congoleză din care fac parte bărbați care încalcă drepturile omului sau comit acte de violență.

Autoritățile congoleze, de asemenea, au o mare responsabilitate în această luptă împotriva impunității referitoare la acte de violență sexuală, crime care, pot adăuga, trebuie aduse în fața Curții Penale Internaționale. Aceste aceleași autorități trebuie, de asemenea, să garanteze că soldații sunt imediat cantonați în cazărmi. Dacă ar fi cantonați în cazărmi, lucrurile ar fi diferite, fără îndoială.

În cele din urmă, cred că trebuie să revizuim programul Amani. Acest program oferă posibilitatea de a construi pretutindeni dialogul și pacea, din moment ce acestea sunt singurele garanții ale unei reconstrucții de durată. În orice caz, salut intervenția dvs., pe care o sprijin în mare, și sper că Uniunea Europeană va rămâne activă. Acest lucru este crucial, chiar dacă, din nefericire, nu a dorit să adune o forță comună. Aceasta ar fi fost o posibilitate cu mai puțin de un an în urmă. Cu toate acestea, consider că acțiunea Uniunii Europene este crucială.

Sabine Lösing, în numele Grupului GUE/NGL. – (DE) Dle președinte, în nicio altă țară din lume nu au fost, până acum, mai multe operațiuni ale Politicii europene de securitate și apărare ca în Republica Democrată Congo. Ca întotdeauna, apare problema a cui securitate este apărată. Este securitatea populației civile congoleze, a femeilor și a copiilor? Misiunea MONUC a ONU nu a împiedicat uciderea, torturarea și violarea a mii de oameni și expulzarea a sute de mii de oameni - atrocități în care forțele de guvernare sprijinite de UE au fost implicate.

Așadar cine este apărat în Congo? Umanitatea? Sau protejăm un regim care, între 2003 și 2006, de exemplu, a încheiat 61 de contracte cu companii miniere internaționale, dintre care nici măcar una nu a fost considerată de către ONG-urile internaționale acceptabilă din punctul de vedere al populației congoleze? Președintele Kabila a schimbat direcția pentru un timp și a încheiat mai puține contracte cu companii din vest. Această schimbare a fost suspendată când războiul a escaladat din nou. Întrebarea mea este, de ce oamenii care trag sforile celui mai mare grup aflat în spatele crimelor din estul Congo-ului - FDLR - se consideră a fi în Germania? Mă refer aici la rezoluția pe care am prezentat-o în numele Grupului Confederal al Stângii Unite Europene - Stânga Verde Nordică.

Andreas Mölzer (NI). - (DE) Dle președinte, expulzarea a milioane de oameni, miile de violuri și sutele de crime nu trebuie să fie trista moștenire a celei mai mari operațiuni de menținere a păcii a ONU din lume. Operațiunea din Congo a fost decisă cu zece ani în urmă, dar nu s-a realizat nimic. Milițiile continuă să jefuiască bogata ofertă de resurse naturale din regiune, să terorizeze locuitorii și să comită crime împotriva umanității.

Embargourile au fost ineficiente până acum. Rebelii își schimbă pur și simplu înfățișarea și comit crime în uniforme sigure ale soldaților congolezi. Doi criminali de război au fost recent aduși în fața tribunalului pentru crimele de război de la Haga și au putut avea loc proiecte de dezvoltare și alegeri - un succes parțial, cel puțin.

De asemenea, am reușit o mică lovitură împotriva Forțelor democratice pentru eliberarea Rwandei (FDLR). Cu toate acestea, nu am putut pune capăt unui război civil dur. Fronturile se schimbă în permanență.

Este deosebit de îngrijorător când acuzațiile împotriva misiunii ONU se dovedesc a fi adevărate. Soldații ONU nu trebuie să stea acolo și să nu facă nimic când se comit atrocități și, chiar mai important, sprijinul logistic al armatei nu trebuie asociat cu sprijinul pentru încălcările drepturilor omului. Misiunea Congo pur și simplu se transformă într-un fel de Vietnam pentru Europa.

Primordial, avem nevoie de o politică europeană de securitate și de operațiuni de menținere a păcii, dar mai presus de orice, în zona din jurul Europei și nu în îndepărtata Africă, unde fronturile etnice sunt neclare. În opinia mea, UE trebuie să se concentreze pe operațiunile sale de menținere a păcii în regiunile în criză în propria sa curte, cum ar fi Balcanii sau Caucaz. Prin urmare, trebuie, probabil, să oprim implicarea UE în misiunea ONU din Africa.

Gay Mitchell (PPE). - Dle președinte, se subînțelege faptul că situația în Republica Democrată Congo (RDC) este deplorabilă și că efectul conflictului asupra populației de acolo este tragic.

Cu toate acestea, există un număr de puncte importante care trebuie reiterate aici și în propunerea noastră comună de rezoluție. Trebuie să ne amintim că violența din RDC, ca și multe alte conflicte de acest tip, este adeseori condusă de lăcomie, dar, de asemenea, decurge din și este alimentată de sărăcie. Lupta pentru teritoriu, etnicitatea, resursele sau politicile sunt doar ramuri ale aceluiași arbore putred al dorințelor.

Sporește-i omului prosperitatea și dă-i un scop și vei reduce dorința sa de a ucide sau de a fi ucis. Aceasta este provocare noastră în privința dezvoltării în calitate de Parlament.

În al doilea rând, trebuie să garantăm că orice prezență militară într-o țară străină este menită și pusă în aplicare pentru a reduce suferința și violența, nu pentru a o exacerba. Trebuie să stăm ca pilonii împotriva impunității mai degrabă decât ca agenți ai săi.

Dacă există probe că misiunile din vest nu sunt la înălțimea acestui standard, atunci prezența și practicile lor trebuie urgent reevaluate.

În cele din urmă, istoria ne-a demonstrat că, în conflictele sângeroase, cum ar fi cele din RDC, o soluția politică este singura speranță pentru pace. Dialogul și angajamentul sunt singurele drumuri către o astfel de soluție.

Cu crearea după Lisabona a Serviciului european pentru acțiunea externă, Uniunea Europeană își ocupă locul pe scena internațională ca un facilitator mai proactiv al dialogului și un sponsor al păcii.

Corina Crețu (S&D). - Așa cum s-a subliniat până acum, milioane de civili au fost uciși deliberat în cursul operațiunilor militare din estul Republicii Congo, iar vești de acest fel riscă să dobândească un caracter banal datorită frecvenței nemaiîntâlnite cu care au loc violențele în această țară, violențe cărora cad victime copii, fete, femei, ca să nu mai vorbim de civilii angajați în apărarea drepturilor omului și de jurnaliști.

Criza umanitară se adâncește pe zi ce trece, iar insecuritatea din zonă nu mai permite organizațiilor umanitare să intervină. Numai în primele 9 luni ale acestui an s-au înregistrat peste 7 500 de cazuri de violuri și violențe sexuale, mai mult decât întregul an precedent, toate acestea având loc pe fondul foametei și sărăciei extreme ce afectează milioane de oameni. De toate aceste tragedii se fac vinovați atât armata congoleză, cât și rebelii rwandezi, dar, din păcate, sunt semnale că o mare parte din responsabilitate revine trupelor ONU din Congo, care tolerează cazuri grave de încălcări ale drepturilor omului. De aceea, cred că Uniunea Europeană trebuie să pună urgent în discuție modul în care forțele ONU din Congo servesc cu adevărat obiectivele misiunii încredințate.

De asemenea, se impun măsuri pentru stoparea activităților de spălare de bani, trafic de arme și de aur, care scot ilegal din Congo peste 37 de tone de aur anual, ce valorează peste 1 miliard de euro, bani folosiți pentru achiziția de arme și încurajarea crimelor din această țară.

Sophia in 't Veld (ALDE). – (NL) Dle președinte, tocmai am ascultat discursul dlui Mølzer, care acum a plecat, care în esență a fost: este atât lipsit de speranță că trebuie doar să renunțăm și să ne concentrăm asupra propriilor noștri vecini. Trebuie să spun, că dacă cineva examinează cu adevărat situația, este tentat să se oprească din a mai întreprinde ceva. Pe de altă parte, mă gândesc apoi la grupul de femei care ne-a vizitat aici luna trecută, la care s-a referit, de asemenea, dna Durant, și mă întreb dacă putem să le privim în ochi și să le spunem că pur și simplu renunțăm, sau că nu este una dintre prioritățile noastre, sau că tocmai adoptăm o altă rezoluție și considerăm că ne-am îndeplinit treaba. Când mă gândesc la aceste femei, la disperarea și supărarea lor și la sentimentul că au fost lăsate în încurcătură, consider că este eminamente posibil să ținem o astfel de dezbatere.

Rezoluția conține foarte multe elemente pozitive și sper că le vom da forța pentru acțiune, dar doresc doar să accentuez un aspect. În mod frecvent discutăm despre viol sau violență sexuală, dar de fapt, acești termeni cu greu acoperă realitatea situației. Femeile cu care am discutat au spus că se merge mult mai departe decât atacurile asupra persoanelor; nu este vorba de violență asupra indivizilor, ci mai degrabă un atac asupra comunității, în scopul distrugerii structurii sale. Prin urmare, consider că, în prezent, este imperios ca noi nu doar să pornim la acțiune, să punem capăt impunității, să plătim imediat și să furnizăm resurse pentru acțiunile pe care le-am anunțat, dar, de asemenea, să demonstrăm că întindem o mână de ajutor oamenilor de acolo, că suntem solidari cu ei și nu îi lăsăm în încurcătură; că ne asumăm responsabilitatea noastră morală.

Cristian Dan Preda (PPE). - În momentul actual, care coincide, de altfel, cu cel în care Organizația Națiunilor Unite se pregătește să se pronunțe asupra prelungirii mandatului MONUC, trebuie, cred eu, să reflectăm asupra acțiunilor comunității internaționale, în lumina situației de pe teren din RDC, o situație care continuă, din păcate, să se deterioreze. După cum o dovedește și experiența operațiunii condusă de forțele armate congoleze cu sprijinul MONUC, așa-numita operațiune Kimia II, succesul militar nu este suficient atunci când costul în termeni umanitari este ridicat și dacă el se traduce prin suferința populației civile congoleze.

Cred că recente operațiuni militare împotriva FDLR au avut consecințe catastrofale care au antrenat, trebuie să fim conștienți de acest lucru, încălcări masive ale drepturilor omului și care au agravat criza umanitară. Pe de altă parte, impunitatea constituie invitație pentru repetarea crimelor. În opinia mea, protecția populației civile trebuie să fie o prioritate absolută, iar Parlamentul European trebuie să afirme cu putere că actele de violență, în special violența sexuală, ca și încălcările drepturilor omului în general, abuzurile comise în Kivu, trebuie să înceteze imediat, așa cum trebuie să înceteze climatul de impunitate.

Luis Yáñez-Barnuevo García (S&D). – (ES) Dle președinte, alți deputați au vorbit deja despre situația tragică din Republica Democrată Congo. Au vorbit despre milioanele de morți și cazurile de viol și abuz împotriva populației civile. Au vorbit despre Misiunea Organizației Națiunilor Unite din Republica Democrată Congo (MONUC) și despre cooperarea cu Comisia Europeană pe teren. S-a spus mai puțin, cu toate acestea, despre nevoia de controlare a fluxului ilegal de materii prime, cum ar fi diamante, aur și alte produse, cu restul lumii. Aceste produse sunt „curățate” prin conturi și societăți legale din propriile noastre țări sau din Statele Unite.

Aceasta este o misiune importantă pentru dna Ashton. Cu autoritatea conferită dnei Ashton prin Tratatul de la Lisabona și sprijinul celor 27 de state membre și al acestui Parlament, aceasta ar putea coordona un întreg program de acțiune pentru a împiedica ajungerea acestei bogății în mâinile dictatorilor militari care sunt responsabili de ucidere și viol.

Anne Delvaux (PPE). - (FR) Dle președinte, în lumina recentelor rapoarte alarmante care vin din Kivu de Nord și de Sud, și în lumina naturii extrem de violente a atacurilor comise împotriva civililor și, mai precis, împotriva femeilor, copiilor și vârstnicilor, urgența - un cuvânt folosit atât de des de către Uniunea Europeană și de întreaga comunitate internațională cu privire la Congo - mi se pare a fi o cerință imediată. Trebuie să

facem totul pentru a asigura protecția populațiilor civile. Mandatul acordat personalului MONUC pe teren va fi, fără îndoială, extins, dar trebuie, în mod categoric, reevaluat și consolidat, de asemenea, astfel încât acest val de violență în creștere să poată fi stăvilit.

De mulți ani, comunitățile internaționale, ONG-urile și femeile congoleze depun eforturi constante pentru a combate folosirea atacului sexual drept armă de război. În prezent, această armă este utilizată sistematic și pe scară largă în zone pașnice, și mereu cu impunitate totală. Salut recenta determinare demonstrată de autoritățile congoleze pentru oprirea acestei impunități, dar această politică de toleranță zero trebuie să fie ambițioasă - toți autorii actelor de violență, fără excepție, vor trebui să răspundă pentru acțiunile lor - și cu adevărat eficientă.

Deschiderea, la Curtea Penală Internațională, a primelor procese ale presupușilor autori ai crimelor sexuale comise în timpul unui conflict armat, trebuie să ducă la identificarea, de către Curte, a tuturor vinovaților, astfel încât să poată fi condamnați fără întârziere.

În cele din urmă, nu este nevoie să mai spun, toate acestea merg mână în mână cu consolidarea structurilor de stat, menținerea legii și a ordinii, promovarea egalității de gen și protecția drepturilor omului și, prin urmare, a drepturilor femeilor și copiilor, a căror demnitate, copilărie și inocență sunt adeseori sacrificate pe altarul altei forme de umilință: indiferența.

Michèle Striffler (PPE). - (FR) Dle președinte, situația umanitară din estul Republicii Congo - și, mai precis, din estul provinciei și din regiunea Kivu - este dezastruoasă, după cum știm în prezent. Situația securității populațiilor civile s-a deteriorat ca urmare, printre alte lucruri, a operațiunilor militare comune conduse de armata congoleză și de trupele din Uganda și Rwanda împotriva grupurilor armate rebele, operațiuni care au lăsat în urma lor nenumărate masacre și încălcări ale drepturilor omului.

Violența sexuală este o tendință foarte îngrijorătoare și foarte răspândită și face parte, în prezent, din viața de zi cu zi a populației din Congo. Mai mult, numeroase acte de violență sunt comise împotriva lucrătorilor umanitari.

În conformitate cu cifrele oficiale, există 2 113 000 de persoane strămutate în estul Republicii Congo. De la 1 ianuarie 2009, mai mult de 775 000 de noi cazuri de persoane strămutate au fost înregistrate în Kivu și 165 000 în districtele din estul provinciei răsăritene.

În prezent, se estimează că ajutorul umanitar este necesar pentru aproximativ 3 500 000 de persoane vulnerabile: copii, văduve și victime ale violenței sexuale. Un răspuns rapid al Uniunii Europene este, prin urmare, crucial.

Marc Tarabella (S&D). - (FR) Dle președinte, dle comisar, doamnelor și domnilor, toți vorbitorii au subliniat în mod întemeiat situația îngrozitoare în care poporul congolez, și în special femeile congoleze, trăiesc în estul acestei țări. Au discutat despre violuri și actele barbare pe care acești oameni le suferă și despre crimele ale căror victime sunt. Prin urmare, decât să vorbim despre acestea, mai degrabă vă invit să vizitați site-urile web ale UNICEF și VDay care, în mod evident, spun tot ceea ce trebuie spus despre acest subiect.

Astăzi voi discuta cu dvs. despre consecințele reale pe care aceste acte barbare le au pentru Congo, voi discuta despre femeile rănite psihic și mental, care trebuie îngrijite și voi discuta despre femeile ucise, care nu vor mai putea să contribuie la dezvoltarea economică din Congo și ai căror copii nenăscuți nu vor mai putea, nici ei, să contribuie vreodată. De asemenea, aș dori să discut despre răspândirea SIDA, o traumă suferită de întreaga populație congoleză, care creionează o imagine negativă a Congo pentru comunitatea internațională - pe scurt, o imagine a unei țări care intră din ce în ce mai mult în încurcătură.

Încurajarea unei păci durabile și promovarea dezvoltării economice a Congo sunt realizabile doar dacă guvernul congolez și ONU au succes în eforturile lor de combatere a violenței sexuale împotriva femeilor congoleze și, vorbind în sens mai larg, dacă garantează înființarea unui stat de drept autentic în această țară.

Frédérique Ries (ALDE). - (FR) Dle președinte, dnă ministru, dle comisar, la rândul meu, aș dori să mă refer la tragedia violenței sexuale suferită de oameni în RDC și, mai precis, în estul țării. Fenomenul nu este nou. Este extrem de complex. Este multidimensional. Suferința psihică și psihologică a victimelor se înrăutățește prin excluziunea socială, care este tragică pentru acestea. În prezent, politica toleranței zero a președintelui Kabila parcă ar începe să dea roade, dar oricine este conștient că doar o strategie globală poate combate acest flagel pe termen lung.

Știu, dle comisar, că printr-o multitudine de proiecte și bugete, Comisia intervine deja. Cu toate acestea, confruntându-se cu aceste cifre și cu situațiile îngrozitoare, cumplete despre care auzim, nu credeți că noi,

în acest Parlament, avem dreptul să ne îndoim în privința rezultatelor acestei strategii? Femeile, dle comisar, sunt principalul vehicul pentru pacea și reconstrucția țării. Ele sunt viitorul statului Congo. Cum intenționați să acționați mai eficient și mai prompt?

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (FR) Dle președinte, am dorit, de asemenea, să iau cuvântul în această dezbatere, din moment ce se referă la un subiect pe care îl urmăresc de mult timp. Din păcate, în lumina actelor de violență și a încălcărilor constante ale drepturilor omului în estul RDC, suntem obligați din nou să condamnăm puternic masacrele, crimele împotriva umanității și actele de violență sexuală comise împotriva femeilor și fetelor care încă au loc în provincia din est.

Acesta este motivul pentru care mă alătur colegilor mei deputați în solicitarea adresată tuturor autorităților competente de a interveni imediat pentru a-i pe a aduce autorii acestor crime în fața tribunalelor și în solicitarea adresată Consiliului de Securitate al Națiunilor Unite de a lua urgent orice măsură care are capacitatea de a împiedica efectiv pe oricine de la comiterea altor atacuri împotriva populațiilor civile din provincia estică a RDC.

În mod similar, solicit tuturor părților implicate să intensifice lupta împotriva impunității și să consolideze statul de drept prin combaterea, printre altele, a violării femeilor și fetelor și a înrolării copiilor soldați.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Dle președinte, în noiembrie 2009, a avut loc un schimb de ambasadori între Rwanda și Republica Democrată Congo - o rază mică de speranță pentru această țară devastată și oamenii săi devastați. În plus, liderul Forțelor democratice pentru eliberarea Rwandei a fost arestat. Acestea sunt, amândouă, semne de îmbunătățire a situației din estul Congo-ului. Întrebarea mea pentru Comisie este aceasta: ce măsuri intenționați să luați pentru a determina o apropiere suplimentară între Congo și Rwanda?

În privința mandatului ONU, astăzi s-au afirmat multe aici despre adoptarea a tot felul de măsuri. Să fim sinceri: dacă există un mandat ONU, atunci acesta trebuie să fie în mod clar pentru protejarea celor oprimați, torturați, violați și abuzați, în special, pentru femeile și copiii din această țară. În această privință, un lucru trebuie să fie clar: dacă se emite un mandat ONU - și noi, austriecii suntem un pic mai restrictivi în acest domeniu - atunci acesta trebuie să fie coerent și, dacă este necesar - inclusiv pentru protejarea celor oprimați - cei care sunt pe teren trebuie să fie înarmați.

Seán Kelly (PPE). – Dle președinte, consider că este regretabil că în această perioadă a Crăciunului am petrecut ultimele două zile discutând despre violența din lume, fie ea din Cecenia sau din Afganistan și, acum, din Congo. Dar, totuși, aceasta este realitatea.

În același timp, considerând mesajul anotimpului festiv al păcii și bunăvoinței, trebuie, după cum colegul meu dl Mitchell a spus atât de bine, să devenim sponsorii păcii. Și aceasta este o mare oportunitate pentru Înaltul Reprezentant, dna Ashton, de a folosi puterea și sprijinul Uniunii Europene, într-un mod care nu putea fi utilizat înainte, pentru a aduce ordinea în aceste țări și pentru a încerca să atenueze suferința teribilă din aceste locuri.

Totuși, soluția pe termen lung nu va veni din îmbunătățirea situației economice, ci din educație, și trebuie să încercăm să asigurăm accesul liber la o educație corespunzătoare în aceste țări, deoarece aceasta este într-adevăr calea către pace pe termen lung.

Jim Higgins (PPE). - Dle președinte, în 1960, Secretarul General suedez al Organizației Națiunilor Unite, Dag Hammarskjöld, a cerut trupelor irlandeze să meargă în calitate de pacificatori în ceea ce era atunci Congo-ul belgian, care a devenit Congo. Ei au făcut o treabă extraordinară.

Sunt extrem de îngrijorat de rolul actual al trupelor Organizației Națiunilor Unite în Congo: marocanii, pakistanezii și indienii. Discutăm de viol, violență, comerț și așa mai departe, dar trupele Organizației Națiunilor Unite de acolo nu se acoperă de glorie și, de fapt, aduc un deserviciu.

Sunt complet de acord cu dl Mitchell, că Uniunea Europeană trebuie să adopte o atitudine mai fermă. Suntem o Uniune Europeană, total unită. Am făcut o treabă excelentă în Ciad. Avem nevoie de proprii pacificatori acolo și nu ne putem baza pe Organizația Națiunilor Unite. Situația este că avem un popor frumos, victimă a colonizării europene, victimă a conflictului tribal, victimă a orbirii internaționale, și nu mai putem fi orbi. Pur și simplu trebuie să mergem și să salvăm acești oameni.

Alf Svensson (PPE). – (SV) Dle președinte, este aproape imposibil să înțelegi teribila statistică menționată și, cu toate acestea, știm că este adevărată. Cu toate acestea, există un sentiment - probabil împărtășit de mulți - că atunci când vine vorba despre cele mai sărace dintre țările sărace din Africa sub-sahariană, angajamentul

nostru nu este atât de puternic sau de specific, pe cât ar trebuie să fie. A fost menționată puterea militară. Consider că noi toți realizăm că trebuie să luptăm împotriva sărăciei și corupției, dacă vrem să progresăm spre ameliorarea și îmbunătățirea situației populației acestei țări, care a suferit atât de groaznic.

Suntem bucuroși să discutăm despre Afganistan și să petrecem mult timp cu discutarea terorismului de acolo și despre ceea ce fac talibanii, și pe bună dreptate. Aici este vorba despre un alt popor, totuși, care a suferit și încă suferă din cauza celor mai îngrozitoare condiții. Aș dori să accentuez faptul că există organizații neguvernamentale care își pot desfășura activitatea dacă au sprijinul statului și sprijinul UE, dar, adesea, acest lucru pare foarte dificil de realizat.

Cecilia Malmström, *președintă în exercițiu a Consiliului* – (SV) Dle președinte, după cum a demonstrat această dezbatere, există motive foarte bune pentru continuarea angajamentului nostru față de Republica Democrată Congo. UE este deja foarte angajată să realizeze stabilitatea, securitatea și dezvoltarea pe termen lung în țară. Dl comisar De Gucht a prezentat un raport lung despre operațiunile UE.

Luare împreună, contribuțiile statelor membre și ale Comisiei fac din UE unul dintre cei mai mari contribuabili în ajutorarea regiunii, și, prin urmare, putem avea o influență. Dacă stabilitatea trebuie menținută în Republica Democrată Congo și în regiune, este crucial ca standardul de viață a populației congoleze să fie îmbunătățit, ca drepturile omului să fie protejate, și ca măsuri riguroase să fie luate împotriva corupției pentru a crea o societatea bazată pe principiile statului de drept.

Violența sexuală îngrozitoare despre care mulți deputați au dat mărturie aici și despre care am auzit, din păcate, în prea multe rapoarte, este total inacceptabilă. Criminalii nu trebuie să fie liberi. Ei trebuie aduși în fața justiției. Guvernul congolez are o mare responsabilitate în a asigura că acest lucru se întâmplă și să politica de toleranță zero a președintelui Kabila nu constă doar în lucruri plăcute, ci efectiv în acțiune.

În ceea ce privește Consiliul, mandatul celor două misiuni PESA a fost revizuit ca urmare a misiunii de investigație din Republica Democrată Congo de la începutul anului 2009 pentru a sprijini combaterea tocmai a acestui tip de violență sexuală. În consecință, EUPOL DR Congo trebuie să trimită două echipe multidisciplinare în provinciile din Kivu de Nord și Kivu de Sud, cu un mandat care acoperă întreaga țară. Aceste echipe vor furniza diferite tipuri de expertiză de specialitate în domenii cum ar fi investigarea crimelor și controlul violenței sexuale. Recrutarea pentru aceste misiuni este în prezent în curs de desfășurare.

Cu siguranță, aceasta este doar o contribuție mică. Într-o astfel de țară mare, este modestă. Cu toate acestea, este importantă și această nouă forță specializată va putea să sprijine punerea în aplicare a procedurilor corecte de investigare a violenței sexuale, în special în cazurile în care actele de violență sunt comise de cei în uniformă.

Suntem pe cale să începem timpul alocat întrebărilor, dar aceasta este ultima mea dezbatere în acest Parlament, în calitate de reprezentant al Președinției suedeze. Aș dori să vă mulțumesc pentru numeroasele dezbateri bune, pentru momentele plăcute și cooperarea foarte bună de care m-am bucurat împreună cu deputații din Parlamentul European și cu dvs., dle președinte.

Președinte. – Aș dori să vă adresez sincere mulțumiri, în numele colegilor mei deputați, pentru eficiența și eforturile dvs., care ne-au făcut nouă tuturor atât de multă plăcere.

Karel De Gucht, *membru al Comisiei*. – Dle președinte, în primul rând, aș dori să mulțumesc tuturor deputaților care au contribuit la această dezbatere. Nu intenționez să revin asupra primei mele declarații. Vreau doar să mă concentrez asupra a trei lucruri.

Primul lucru, Comisia Europeană face mult cu privire la ajutorul umanitar și programele pentru restabilirea statului de drept. Discutăm despre zeci de milioane și chiar mai mult de 100 de milioane de euro la început. Dar problema este, desigur, cât de eficient este acest lucru în final, dacă nu există o contrapartidă corespunzătoare pe arena politică?

Al doilea lucru, aș dori să comentez asupra mandatului MONUC deoarece, deși MONUC poate fi criticat și trebuie să fie criticat pentru ceea ce s-a întâmplat recent, consider că ar fi o greșală uriașă să solicităm retragerea acesteia din RDC. Acesta ar fi cel mai rău lucru pe care cineva și l-ar putea imagina.

Permiteți-mi doar să vă citesc câteva secțiuni ale mandatului adoptat de către Consiliul de Securitate al ONU la începutul anului trecut. Acesta menționează că „de asemenea, Consiliul a hotărât că, din momentul adoptării acestei rezoluții, MONUC are mandatul, în această ordine de priorități, să lucreze în strânsă colaborare cu guvernul RDC pentru a asigura, în primul rând, protecția civililor, a personalului umanitar și a personalului

și echipamentelor Organizației Națiunilor Unite; să asigure protecția civililor, inclusiv a personalului umanitar, aflat sub amenințarea iminentă a violenței psihice, în special, a violenței exercitate de oricare dintre părțile angajate în conflict”.

Un alt punct foarte relevant este punctul G referitor la operațiunile coordonate. Acesta menționează „operațiunile coordonate cu brigăzile integrate ale FARDC - ale armatei - desfășurate în partea de est a Republicii Democrate Congo și sprijinirea operațiunilor conduse de și planificate în comun cu aceste brigăzi în conformitate cu dreptul internațional în materie de ajutor umanitar, drepturile omului și refugiați, în scopul”, etc.

Prin urmare, mandatul este, de fapt, foarte clar și ceea ce trebuie discutat sunt regulile angajării. De fapt, ce trebuie MONUC să facă este să examineze propriile sale reguli de angajare, deoarece depinde de ei să decidă cum vor continua.

În cele din urmă, există multă critică, de asemenea, referitoare la justiția penală internațională. Oamenii întreabă dacă aceasta este compatibilă cu politica. Poate să existe justiție penală internațională, pe de o parte, și o gestionare politică corespunzătoare a crizei, pe de altă parte? Acesta este o întrebare foarte interesantă.

În Congo, veți primi unul dintre răspunsuri. I-am permis lui Bosco Ntaganda să preia conducerea CNDP de la Laurent Nkunda, cu toate că există un mandat împotriva lui Bosco Ntaganda, și observați ce se întâmplă. Nu există prânzuri gratuite. Nu se poate alege între, pe de o parte, gestionarea unei crize politice și, pe de altă parte, punerea în practică a justiției penale internaționale. Consider, la fel ca Parlamentul European și Comisia Europeană, că prioritatea trebuie să fie acordată aplicării corecte a justiției penale internaționale.

Președinte. – Am primit șase propuneri de rezoluție ⁽²⁾ depuse în conformitate cu articolul 103 alineatul (2) din Regulamentul de procedură.

Dezbateră a fost închisă.

Votul va avea loc joi, 17 decembrie 2009.

PREZIDEAZĂ: DNA WALLIS

Vicepreședintă

12. Timpul afectat întrebărilor (întrebări adresate Consiliului)

Președinta. – Următorul punct este timpul alocat întrebărilor (B7-0236/2009).

Următoarele întrebări sunt adresate Consiliului.

Întrebarea nr. 1 adresată de **Bernd Posselt** (H-0425/09)

Subiect: Minoritățile etnice în Serbia

Cum apreciază Consiliul situația minorităților etnice din Serbia, în special cea a etnicilor albanezi din Valea Presevo, unde s-a recurs din nou la atacuri împotriva populației civile?

Cecilia Malmström, *președinta în exercițiu a Consiliului.* – (SV) Vă mulțumesc pentru întrebare, dle Posselt. La reuniunea Consiliului Afaceri Generale din 7 și 8 decembrie anul curent, am adoptat concluzii privitoare la extindere și la procesul de stabilizare și asociere. În aceste concluzii, Consiliul a salutat angajamentul Serbiei în vederea integrării europene și eforturile acestea de a implementa reforme cheie aliniate standardelor europene. Consiliul a subliniat de asemenea faptul că agenda reformelor trebuie continuată.

Am reținut comunicarea Comisiei din data de 14 octombrie, prin care se declara că în Serbia există deja cadrul general juridic și instituțional pentru respectarea drepturilor omului, cât și faptul că s-au făcut progrese în respectarea legislației internaționale din domeniul drepturilor omului. Noul ministru pentru drepturile omului și ale minorităților din Serbia joacă un rol important în acest demers. Totuși, mai este încă nevoie de eforturi suplimentare pentru îmbunătățirea înțelegerii standardelor internaționale. Consiliul a înregistrat de asemenea faptul că Serbia a ratificat toate instrumentele importante privitoare la drepturile omului.

(2) A se vedea procesul-verbal

Cu privire la situația specifică din partea de sud a Serbiei, la care s-a referit onoratul deputat, s-au petrecut într-adevăr unele incidente foarte violente în luna iulie, care au inclus un atac asupra jandarmeriei locale. S-au efectuat câteva arestări, după care nu au mai urmat incidente. Atmosfera din cadrul Centrului de coordonare pentru sudul Serbiei s-a ameliorat din acel moment. Este încă fragilă, însă principalele partide politice ale etnicilor albanezi din regiune sunt implicate în aceste eforturi. Există de asemenea evoluții pozitive cu privire la problema sensibilă a educației. În această privință, aș dori să menționez în mod special deschiderea unui departament universitar în Medveđa, în cadrul căruia se va predă în limbile sârbă și albaneză.

În viitorul apropiat urmează a se crea un consiliu minoritar național pentru populația albaneză a Serbiei. Aceasta le va conferi oamenilor mai multă influență asupra educației, culturii și altor aspecte. Dezvoltarea economică și socială slabă din regiune reprezintă un obstacol pentru minoritățile etnice din sudul Serbiei. Comunitatea internațională și OSCE în special continuă să monitorizeze situația din sudul Serbiei și joacă un rol activ în promovarea păcii și stabilității în regiune, în strânsă cooperare cu guvernul sârb și cu liderii locali.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Dnă Malmström, vă mulțumesc pentru răspunsul dvs. excelent. Discutăm, desigur, despre trei regiuni: două regiuni de graniță - Voievodina și regiunea Preševo, din sudul Serbiei, cu alte cuvinte o zonă cu frontieră triplă. Aș dori de asemenea să vă solicit, în perspectiva viitorului dvs. rol de comisar european, să vă asigurați că aceste țări se vor dezvolta și mai departe în cadrul programului de sprijin transfrontalier. Zona interioară a Serbiei, mai precis regiunea Sandžak, este complet izolată. Această zonă trebuie să beneficieze și ea de susținere, pentru îmbunătățirea condițiilor sale economice în vederea soluționării problemelor legate de minorități. Totuși, există multă violență, în sudul Serbiei în special. Aș dori să-i solicit Consiliului să se preocupe în continuare de această situație explozivă.

Cecilia Malmström, președinta în exercițiu a Consiliului. – Dle Posselt, puteți fi sigur că vom continua să supraveghem îndeaproape situația și că acest lucru face parte din eforturile constante ale Comisiei. Vor face aceasta, fără nicio îndoială. Suntem conștienți de posibilitatea îmbunătățirilor și situația este în acest moment fragilă. Însă există îmbunătățiri, iar aceste acorduri instituționale la care mă refer și care au fost realizate reprezintă un pas important în direcția potrivită. Putem doar să sperăm că, cu sprijinul nostru și al OSCE, această dezvoltare va continua în direcția stabilită.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Din întâmplare, violența - și îi spun acest lucru antevorbitorului dvs. - nu se produce doar în Serbia, din nefericire, ci și în Kosovo. Pe de o parte, există minoritatea albaneză din Serbia și, pe de altă parte, există minoritatea sârbă din Kosovo.

Întrebarea mea este următoarea: cu privire la facilitarea acordării vizelor pentru Serbia, cum se va asigura UE că nu vor exista zone gri și nici abuzuri de sistem? Procedura acordării de facilități unui grup de populație din Kosovo nu contrazice controversata recunoaștere a regiunii Kosovo ca stat suveran?

Cecilia Malmström, președinta în exercițiu a Consiliului. – Nu sunt foarte sigură care era întrebarea. Când vorbim despre Kosovo, există eforturi suplimentare, independente de faptul că nu toate statele membre au recunoscut statul Kosovo. Există eforturi conduse de către Comisie pentru a vedea cum putem ușura situația regiunii Kosovo, iar acest lucru va dura ceva timp. Mai există încă dificultăți în această privință. Ele depind de asemenea și de facilitarea acordării vizelor în viitor, însă în acest moment nu s-au întrunit toate condițiile.

Președinta. – Este clar faptul că s-a abătut puțin de la subiect, însă a fost totuși în legătură strânsă cu acesta. Întrebarea nr. 2 adresată de **Marian Harkin** (H-0427/09)

Subiect: Ratele șomajului

Ce măsuri a adoptat Consiliul pentru a aborda ratele din ce în ce mai ridicate ale șomajului pe teritoriul UE-27, în afară de recalificarea lucrătorilor și îmbunătățirea competențelor acestora?

Cecilia Malmström, președinta în exercițiu a Consiliului. – (SV) Vă mulțumesc pentru întrebare, dnă Harkin. Criza actuală are un impact foarte important asupra a milioane de oameni. Drept rezultat, contracararea consecințelor crizei economice este una dintre provocările majore cu care se confruntă UE. Luându-se în considerare populația noastră în proces de îmbătrânire, statele membre UE trebuie să scadă nivelurile actuale ale șomajului și trebuie să se asigure că aceste niveluri ridicate nu devin permanente.

Politica de ocupare a forței de muncă este în primul rând responsabilitatea statelor membre. Totuși, cu câțiva ani în urmă, Consiliul pentru ocuparea forței de muncă, politică socială, sănătate și protecția consumatorilor a adoptat câteva orientări. Am subliniat faptul că, de vreme ce situația de pe piața muncii variază atât de mult

între diferitele state membre, măsurile luate trebuie de asemenea să fie diferite. Avem un raport anual comun privitor la ocuparea forței de muncă, în care Consiliul și Comisia monitorizează situația din diferitele state membre. În timpul crizei actuale, Consiliul European a acordat o atenție deosebită acestei probleme a șomajului. În decembrie 2008, s-a aprobat un Plan de redresare economică pentru Europa, care a oferit un cadru uniform pentru măsurile ce urmau a fi luate. Ca parte a acestui Plan, în iulie 2009, Consiliul și Parlamentul European au adoptat un regulament care modifică Regulamentul privind crearea Fondului european de ajustare la globalizare. Această modificare permite ca resursele din cadrul fondului să fie utilizate pentru combaterea crizei.

Pot fi implementate diferite măsuri, în funcție de situația statului respectiv: modificarea temporară a programului de lucru, scăderea contribuțiilor la asigurările sociale, reducerea poverii administrative care grevează întreprinderile, îmbunătățirea proceselor utilizate de către autoritățile de pe piața muncii, luarea unor măsuri care să ajute tinerii șomeri și facilitarea mobilității. Aceste lucruri au fost subliniate de raportul Președinției emis în urma reuniunii la nivel înalt pe probleme de ocupare a forței de muncă.

În concluziile sale la reuniunea la nivel înalt din iunie, Consiliul a specificat mai multe măsuri care ar trebui să ajute statele membre - și actorii de pe piața muncii, dacă este necesar - să se confrunte cu efectele crizei globale prin aplicarea principiilor flexicurității. Acest lucru poate semnifica oferirea către întreprinderi a unor alternative la concedieri, creând posibilitatea adoptării unor forme flexibile de lucru și modificarea temporară a programului de lucru, îmbunătățirea condițiilor pentru ca antreprenorii să poată oferi o piață a muncii sigură și flexibilă și disponibilitatea sistemelor de beneficii, care să furnizeze stimulente profesionale, niveluri adecvate ale contribuțiilor la asigurările sociale, măsuri de reintegrare profesională extinse și îmbunătățite, susținerea veniturilor și libera circulație.

În timpul dezbaterii din noiembrie, miniștrii au adoptat perspectiva generală conform căreia trebuie menținută o politică activă de ocupare a forței de muncă, ce include măsuri pe termen scurt. Aceste măsuri cuprind angajarea pe termen scurt, posibilități de angajare sporite și pregătirea profesională îndreptată către integrarea oamenilor pe piața muncii. La aceeași reuniune a Consiliului, miniștrii au căzut de acord asupra faptului că ocuparea forței de muncă este un factor important pentru evitarea excluziunii. Legătura dintre egalitate, creștere economică și ocuparea forței de muncă este foarte importantă și, prin urmare, statele membre au fost îndemnate să extindă asistența pentru îngrijirea copiilor și să reducă diferențele de salarizare și alte diferențieri bazate pe criterii de sex.

În special, aceste măsuri trebuie să fie dirijate către segmentele cele mai afectate de criză: persoanele în vârstă, tinerii, persoanele cu dizabilități și lucrătorii care nu au un contract de muncă permanent. Unul din principalele scopuri ale cadrului de cooperare europeană destinat tinerilor, din perioada 2010-2018, adoptat de către Consiliu în data de 27 noiembrie 2009, este crearea mai multor oportunități și a unor oportunități egale pentru tineri în sfera educației, a pregătirii profesionale și a ocupării forței de muncă.

Marian Harkin (ALDE). – Vă mulțumesc pentru răspuns. Trebuie să mărturisesc că sunt încântată să vă văd, dnă ministru, și sper să vă văd mai mult și anul viitor; vă veți obișnui să tot răspundeți întrebărilor noastre.

Există două lucruri care cred că sunt importante, dar pe care nu le-ați abordat în răspunsul dvs., anume: în primul rând, încurajarea antreprenoriatului și, în al doilea rând, mai multe cheltuieli pentru cercetare și dezvoltare. Însă întrebarea reală pe care doresc să v-o adresez privește faptul că, până în acest moment, ne-am bazat pe metoda deschisă de coordonare, care a fost un instrument foarte slab și nu a funcționat bine în încercarea de a atinge obiectivele Agendei de la Lisabona. Aveți vreo sugestie cu privire la întărirea acestui mecanism?

Cecilia Malmström, președinta în exercițiu a Consiliului. – Este într-adevăr o întrebare foarte importantă și, după cum știți, Consiliul a primit deja propunerea Comisiei și a început să discute viitorul Strategiei de la Lisabona sau Europa 2020. Acest lucru va fi decis de către Președinția spaniolă primăvara viitoare.

Una dintre probleme este cum vom reuși, pe termen lung, să ieșim din situația actuală. Cum putem crea o Europă mai competitivă, cu mai mulți antreprenori, evitând excluziunea socială și șomajul? Cum investim în cercetare și dezvoltare pentru ca Europa să fie un partener global puternic în domeniul economic? Toate aceste lucruri este posibil să fie incluse în noua strategie.

Un aspect foarte important al strategiei este metoda de conducere. Cred că metoda deschisă de coordonare are unele avantaje, însă trebuie îmbunătățită. Trebuie să implicăm mai multe autorități locale și regionale, deoarece acestea sunt cele care realizează implementarea propriu-zisă. Trebuie să avem proprietate națională

asupra procesului și trebuie să luăm în considerare conducerea. Acest lucru este explicat de asemenea în documentul Comisiei, care este în curs de consultare între statele membre. Cred că vor apărea propuneri foarte bune pe marginea acestei teme, deoarece este într-adevăr unul din punctele slabe ale strategiei.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) După cum știm, așa-numitul instrument de microfinanțare planificat de către UE nu va fi finanțat din surse noi, ci din programul PROGRESS. În această privință, care este planul pentru a preveni o situație în care noul instrument afectează negativ ocuparea forței de muncă și programul de solidaritate socială, care a fost adoptat înaintea sa?

Paul Rübig (PPE). – (DE) Întrebarea mea este următoarea: nu ar fi mai rezonabil să prevenim șomajul, mai întâi de toate? Vă gândiți la unele funcții publice care le-ar putea fi încredințate șomerilor? Și, în special, cum am putea stimula întreprinderile mici și mijlocii astfel încât să se înființeze și altele noi? Există oportunități de aplicare a unor metode transfrontaliere și a unor bune practici pentru crearea mai multor societăți noi?

Cecilia Malmström, președinta în exercițiu a Consiliului. – După cum am spus, responsabilitatea principală pentru crearea locurilor de muncă le revine statelor membre. Însă sunt multe lucruri de făcut - după cum am menționat în observațiile mele de început adresate d-nei Harkin - și Consiliul a emis multe recomandări privind modul în care puteți îmbunătăți flexibilitatea, folosind diferite sisteme de sprijin și activând oamenii pentru a evita mecanismul de excluziune. Este foarte important să continuăm aceste reuniuni la nivel înalt cu partenerii sociali și cu statele membre, pentru a face schimb de bune practici. Acestea variază de la un stat la altul, însă trebuie să ne dăm exemple unii altora și trebuie să monitorizăm cele mai bune metode care ar putea fi folosite în continuare. Așadar, este o combinație a recomandărilor Consiliului și a nevoii de asumare a responsabilităților și de ajustare a abordării din partea statelor membre, în funcție de circumstanțele din respectivele țări.

Cu privire la întrebarea dvs., domnule, nu sunt sigură că am înțeles-o. Poate a fost o problemă de traducere. Nu m-am referit la nicio micro-autoritate. M-am referit la Fondul de ajustare la globalizare pe care l-am făcut în acest moment, cu ajutorul Parlamentului European, mai flexibil pentru a obține sprijin pentru statele membre și pentru societățile care au dificultăți, pentru a-i ajuta pe șomeri sau pe cei concediați.

Președinta. – Întrebarea nr. 3 adresată de **Nikolaos Chountis** (H-0431/09)

Subiect: Negocierile privind participarea Turciei la operațiunile comune din cadrul Frontex

La 21 octombrie 2009, în cadrul ședinței în plen a Parlamentului European, dna Malmström, Președinta în exercițiu a Consiliului, a indicat că o serie de negocieri sunt în curs cu privire la un posibil acord care va acoperi, de asemenea, schimbul de informații și posibilitatea oferită autorităților turce de a participa la operațiunile comune Frontex. Având în vedere articolul 8e alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 863/2007⁽³⁾ de stabilire a unui mecanism de creare a echipelor de intervenție rapidă la frontieră și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 2007/2004⁽⁴⁾, articol care prevede că „orice modificări sau adaptări aduse planului operativ necesită acordul directorului executiv și al statului membru solicitant” ar putea răspunde Consiliul la următoarele întrebări:

Care este stadiul negocierilor referitoare la participarea Turciei la operațiunile comune din cadrul Frontex? De ce condiții prealabile este legată participarea Turciei? În calitatea sa de stat membru găzduind misiunea Frontex, este Grecia la curent cu aceste negocieri?

Cecilia Malmström, președinta în exercițiu a Consiliului. – (SV) Un element important al strategiei UE pentru o mai bună administrare a migrației este stabilirea unor parteneriate cu statele terțe pe probleme de control frontalier. Aceasta este o componentă centrală a conceptului de gestionare integrată a frontierelor, adoptat de către Consiliu în decembrie 2006. Aș dori de asemenea să menționez faptul că cooperarea operațională cu statele terțe este un element important al activității depuse de Frontex.

În conformitate cu prevederile Regulamentului Frontex, Frontex poate facilita cooperarea operațională dintre statele membre și statele terțe, în cadrul politicii Uniunii Europene privitoare la relațiile externe și poate coopera cu statele terțe în contextul cooperării bilaterale. S-au încheiat deja mai multe astfel de acorduri, iar altele sunt în discuție la momentul de față.

⁽³⁾ 7 JO L 199, 31.7.2007, p. 30.

⁽⁴⁾ 8 JO L 349, 25.11.2004, p.1.

Mandatul pentru negocieri este acordat de Consiliul de administrație, în care sunt reprezentate toate statele membre. Discuțiile derulate între Frontex și autoritățile competente din Turcia cu privire la cooperarea operațională au înregistrat acum progrese importante.

De vreme ce negocierile sunt încă în desfășurare, Consiliului îi este dificil să comenteze mai în detaliu asupra conținutului și cursului discuțiilor.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (GR) Dnă președintă, dnă ministru, înțeleg din răspunsurile dvs. de astăzi că există trei puncte: în primul rând, negocierile dintre Frontex și Turcia sunt într-un stadiu avansat; în al doilea rând, toate statele membre ale Uniunii Europene, inclusiv Grecia, sunt - îmi închipui - la curent cu negocierile; și, în ultimul rând, în conformitate cu concluziile recente întâlniri a miniștrilor de externe, acordul de readmitere este legat de controlul frontalier.

Cu alte cuvinte, în vederea cooperării, în vederea acordului de readmitere cu Uniunea Europeană, Turcia solicită operațiuni comune de control al frontierei externe? Dacă răspunsul este afirmativ, cum rezolvăm problema protecției drepturilor omului și a demnității imigranților, precum și problema extrem de sensibilă nu atât a controlului frontalier, cât a definirii frontierelor.

Cu alte cuvinte, Turcia acceptă frontierele externe ale Uniunii Europene? Acceptă faptul că Frontex acționează asupra frontierelor externe ale Uniunii Europene?

Cecilia Malmström, președinta în exercițiu a Consiliului. – Aceasta este, desigur, o chestiune foarte vastă. Negocierile cu Turcia de-abia au demarat. Reprezentantul Comisiei, comisarul Barrot, precum și dna Billström, ministrul suedez al migrației și politici de azil, au fost în Turcia în urmă cu câteva săptămâni, pentru a demara aceste discuții. Primele discuții au fost fructuoase, însă nu au ajuns la final și așadar este foarte dificil să vă ofer vreo noutate. Toate statele membre, inclusiv Grecia, sunt ținute la curent cu privire la discuții.

În general, respectarea drepturilor fundamentale și a valorilor europene sunt menționate întotdeauna în această privință, astfel încât nu există nicio excepție pentru Turcia în această chestiune. Însă, așa cum i-am spus onoratului deputat, discuțiile de-abia au început; ele înregistrează progrese favorabile, însă nu au fost încă finalizate. Au fost desfășurate în mod deschis, astfel încât toate statele membre să fie implicate, prin consiliul Frontex, în care și Grecia este reprezentată.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Dnă președintă, dnă ministru, din ceea ce am înțeles, acordul la care am ajuns cu Turcia în scopul de a încheia, în cele din urmă, un acord de readmitere pe probleme de imigrație, va include și aspecte privitoare la cooperarea cu Frontex.

Cel de-al doilea lucru pe care doresc să-l afirm este că am observat de curând în Grecia că avioanele Frontex sunt hărțuite de autoritățile turce. Răspunsurile Comisiei nu spun nimic nou despre comunicările care au loc și dacă acest lucru constituie, în ultimă instanță, o hărțuire.

Aveți vreun comentariu pe marginea acestei probleme?

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Pentru a ține sub control situația, este rezonabil să cooperăm la nivel internațional dacă - și spun acest lucru foarte clar - această cooperare nu trebuie să fie cumpărată cu asistență financiară din partea UE. Cu ce alte state negociem în acest moment sau plănuim să negociem și i s-au oferit statului turc motivații de natură financiară pentru a participa la această operațiune Frontex?

Cecilia Malmström, președinta în exercițiu a Consiliului. – Navele maritime au fost în numeroase rânduri subiectul unor întrebări din cadrul timpului afectat întrebărilor. Consiliul a informat autoritățile turce și guvernul turc, precum și pe reprezentanții acestuia, asupra faptului că o bună cooperare în regiune este o cerință preliminară pentru discuții ulterioare pe această temă. Le-a solicitat de asemenea autorităților turce să se abțină de la diferite acțiuni de provocare. A fost foarte clar și puteți găsi aceste răspunsuri, unele dintre ele fiind oferite de mine de curând.

Discuțiile sunt în curs. Au fost mandatate. După cum am afirmat anterior, nu vă pot spune exact în ce stadiu se află acestea, deoarece sunt încă în desfășurare, însă ele urmează procedura obișnuită și, ca să răspund întrebării dvs., purtăm de asemenea discuții cu Senegal și Capul Verde. Am început discuții și cu Maroc, Egipt și Mauritania, însă fără prea mari progrese.

Aceasta este procedura obișnuită. Care este aplicată. Consiliul Frontex a fost împuternicit să demareze aceste negocieri. Unele au înregistrat mai multe succese decât altele. De exemplu, avem o cooperare cu Rusia, Moldova, Ucraina, Georgia etc., însă s-au înregistrat mai puține progrese în alte zone.

Președinta. – Întrebarea nr. 4 adresată de **Seán Kelly** (H-0434/09)

Subiect: Negocierile de la Copenhaga privind clima

Poate Consiliul să furnizeze cele mai recente informații despre negocierile de la Copenhaga care se apropie de final? În cazul în care nu se încheie un acord cu caracter obligatoriu din punct de vedere juridic la Copenhaga, poate Consiliul să specifice pentru când se preconizează un document cu caracter obligatoriu din punct de vedere juridic care să succedă acordului de la Kyoto?

Cecilia Malmström, *președinta în exercițiu a Consiliului.* – În Copenhaga se înregistrează evoluții chiar în acest moment, însă voi încerca să vă ofer cele mai recente informații.

Există două aspecte majore, după cum bine știți: reducerea și finanțarea. După cum a spus primul ministru în această dimineață, încă mai avem încredere că putem obține rezultate favorabile în Copenhaga, care ne vor permite să menținem creșterea temperaturii globale sub 2 °C peste nivelul pre-industrial.

UE joacă un rol cheie - un rol conector - într-un proces care are ca scop final ajungerea la un acord obligatoriu din punct de vedere juridic: sperăm că se va ajunge acum la un acord obligatoriu, care va institui un program clar prin care se va putea obține un acord obligatoriu din punct de vedere juridic pentru perioada care va începe la 1 ianuarie 2013.

Însă, ajungerea la un acord necesită convergență în privința următoarelor elemente esențiale.

În primul rând, angajamente ambițioase și sincere de reducere a emisiilor, asumate de către țările dezvoltate până în anul 2020. Unele state, cum ar fi Japonia și Norvegia, și-au ridicat nivelul angajamentelor, însă este clar că ceea ce avem în acest moment pe masa de discuții nu este de ajuns pentru a atinge ținta de 2 °C.

În acest context, UE își va reitara cererile adresate celorlalte state dezvoltate, de a adopta o agendă ambițioasă și de a continua să caute acțiuni de reducere măsurabile, care pot face obiectul rapoartelor și verificărilor, pentru statele în curs de dezvoltare.

Statele în curs de dezvoltare mai mari s-au angajat să-și limiteze creșterea emisiilor - China, India, Indonezia, Brazilia, Africa de Sud și Coreea de Sud - iar acest lucru reprezintă contribuții semnificative.

Totuși, Consiliul consideră că există un potențial mai mare de acțiune viitoare pentru aceste state, mai ales pentru China și India. Este de asemenea clar că sunt necesare mai multe eforturi dacă vrem să ne menținem în limita de încălzire de 2 °C.

Prin urmare, UE le va solicita să-și sporească și mai mult eforturile în contextul unui acord ambițios.

Avem de asemenea nevoie de un cadru pentru adaptarea la schimbările climatice, precum și pentru transferul de tehnologie și consolidarea capacităților. Avem nevoie de finanțare în cadrul unui sistem de conducere drept și echitabil în vederea reducerii, adaptării, consolidării capacității și transferului de tehnologie către statele în curs de dezvoltare.

În acest context, ultimul Consiliu European privind cifra pentru finanțarea rapidă pe primii trei ani dă un impuls important negocierilor în curs; aceasta îmbunătățește și credibilitatea Uniunii Europene.

Șefii de state și de guverne se apropie acum de Copenhaga. Sperăm că vor oferi imboldul politic necesar pentru problemele cruciale ale reducerii și finanțării. Așadar, putem spera că se va ajunge la o înțelegere ambițioasă.

UE a propus ca negocierile pentru un tratat obligatoriu din punct de vedere juridic, pentru perioada care va începe la 1 ianuarie 2013, să fie finalizate cât de curând posibil după conferința de la Copenhaga.

Este prea devreme să spunem acum când se va realiza acest lucru, însă ar trebui să avem ca obiectiv ajungerea la un acord în cele șase luni care vor urma după încheierea conferinței.

Seán Kelly (PPE). - Aș dori să vă mulțumesc, dnă Malmström, pentru răspunsul dvs. concis, precis și logic, nu numai la întrebarea mea, ci și la toate întrebările, de când am venit aici în cadrul acestui Parlament, în luna iunie a anului trecut. Ați fost un adevărat star.

Sunt de asemenea mândru să afirm că sunt parte a unei Uniuni Europene care conduce dezbaterile pe tema schimbării climatice și îi influențează și pe alții să facă același lucru. Cred că cel mai bun exemplu în această

privință este sosirea astăzi la Copenhaga a președintelui Statelor Unite și a primului-ministru al Chinei, lucru care ar fi părut de neconceput în urmă cu câțiva ani.

Totuși, în absența unui acord obligatoriu, cum ar putea avansa modul nostru de operare?

Cecilia Malmström, *președinta în exercițiu a Consiliului*. – Consider, de vreme ce negocierile politice vor începe mâine cu prim-miniștri și președinți din toată lumea, că nu trebuie să vorbim încă de un plan „B”. Cred că dumnealor pot aduce contribuția, puterea și dinamica necesare ajungerii la un angajament politic ambițios.

Dacă nu va fi posibil să se atingă acest obiectiv, ei bine, atunci va trebui să continuăm discuțiile. În niciun caz nu vom renunța. Lumea așteaptă rezultate de la noi. Aceasta este cea mai importantă chestiune a generației noastre; nu putem eșua. Dacă nu ajungem la o înțelegere mâine sau poimâine, vom continua să discutăm până ce ajungem la o astfel de înțelegere.

Președinta. – Întrebarea nr. 5 adresată de **Gay Mitchell** (H-0436/09)

Subiect: Finanțarea acordată țărilor în curs de dezvoltare pentru combaterea schimbărilor climatice

În cadrul apropiatelor dezbateri de la Copenhaga privind schimbările climatice urmează să se definească pozițiile globale față de schimbările climatice pe termen scurt și mediu. Este esențial să se ajungă la un acord, iar țările bogate să pună la dispoziție banii pentru compensarea efectelor schimbărilor climatice în țările în curs de dezvoltare. În termeni rezonabili, nu putem avea pretenția ca țările în curs de dezvoltare să plătească pentru efectele unei probleme cauzate de lumea occidentală.

În cadrul acordului încheiat în octombrie cu ocazia summitului Consiliului European s-a estimat că țările în curs de dezvoltare ar avea nevoie de 100 de miliarde de euro pentru a se adapta la schimbările climatice, dar țările în curs de dezvoltare afirmă că aceste costuri ar fi de trei până la patru ori mai mari.

Cum intenționează Consiliul să ajungă la un compromis, date fiind diferențele foarte mari dintre aceste cifre?

Cecilia Malmström, *președinta în exercițiu a Consiliului*. – După cum a subliniat pe bună dreptate onoratul deputat, finanțarea climatică pentru țările în curs de dezvoltare este un element esențial al negocierilor de la Copenhaga și va fi un factor-cheie pentru ajungerea la un acord.

Pentru început, aș dori să subliniez din nou faptul că la Consiliul European din octombrie am evidențiat importanța unei finanțări cu demarare imediată pentru inițierea unor acțiuni în cel mai scurt timp și pentru a ne pregăti pentru o acțiune colectivă și eficientă pe termen mediu și lung, cu accent special pe aceste state dezvoltate. La Consiliul din decembrie care a avut loc cu câteva zile în urmă, UE și statele membre și-au exprimat disponibilitatea de a aloca 2,4 miliarde de euro pe an, între 2010 și 2012, pentru a ajuta statele în curs de dezvoltare în lupta lor împotriva schimbărilor climatice. Prin acest angajament cred că am trimis un mesaj foarte puternic negociatorilor din cadrul conferinței aflate în desfășurare și cred că ne-am întărit credibilitatea.

Consiliul European a recunoscut de asemenea nevoia unei creșteri semnificative a fluxurilor financiare publice și private până în anul 2020. Arhitectura financiară din momentul de față trebuie revizuită și, acolo unde este necesar, trebuie reformată pentru a ne asigura că are capacitatea de a face față provocărilor. După cum ați subliniat în întrebarea dvs., Consiliul European din octombrie a susținut estimarea făcută de Comisie, conform căreia costul incremental total, net, al adaptării și reducerii în statele în curs de dezvoltare, s-ar putea ridica la circa 100 de miliarde de euro pe an până în 2020 și se va realiza printr-o combinație între eforturile proprii ale fiecărui stat în curs de dezvoltare, piața internațională a carbonului și finanțarea publică internațională; Comisia a estimat că acest lucru va trebui să se realizeze. Nu este o ofertă sau o licitație din partea UE.

Există, de asemenea, o mare varietate de alte estimări provenite din alte surse, însă estimarea Comisiei este cea care a fost reținută de Consiliu, deoarece a considerat-o ca fiind cea mai bună evaluare. Nivelul general al susținerii publice internaționale necesare este estimat a fi cuprins în intervalul 22 miliarde de euro - 50 miliarde de euro pe an, până în 2020. UE și statele sale membre sunt gata să-și asume un procent corespunzător din această sumă, însă toate statele, cu excepția celor mai sărace, ar trebui să contribuie la finanțarea publică internațională conform unui algoritm cuprinzător de distribuție, care să se bazeze pe nivelurile emisiilor și PIB. Și, după cum a subliniat Consiliul European în octombrie, acordul de la Copenhaga trebuie să includă dispoziții cu privire la obiectivul stabilit, conform căruia încălzirea globală nu ar trebui să depășească 2 °C, angajamente ambițioase de reducere a emisiilor din partea statelor dezvoltate, tehnologia de adaptare și un acord asupra finanțării.

Gay Mitchell (PPE). - Mă alătur d-lui Kelly și îmi exprim aprecierea pentru răspunsurile dnei ministru în această Cameră și pentru comportamentul de ansamblu al Președinției suedeze, care a fost exemplar.

Dnă ministru, am remarcat în ultimele zile faptul că președintele Statelor Unite a participat la discuții cu anumiți lideri din statele în curs de dezvoltare. Uniunea Europeană s-a alăturat și ea acestor discuții, încercând să umple golul existent în raporturile cu Statele Unite și cu alte state pentru a oferi o soluție la problemele rămase? Poate dna ministru să ofere asigurări acestei Camere că, dacă va exista finanțare pentru aceste lucruri, pentru lumea în curs de dezvoltare, această finanțare va proveni din surse noi, și nu va fi rezultatul angajamentelor existente asumate față de statele în curs de dezvoltare în materie de combatere a foametei și dezvoltare?

Cecilia Malmström, președinta în exercițiu a Consiliului. – Cu privire la prima întrebare, au existat numeroase întâlniri bilaterale în decursul toamnei, în încercarea de a facilita și pregăti negocierile. UE menține o legătură constantă cu Statele Unite ale Americii, încercând să promoveze și să îndemne la o atitudine mai ambițioasă din partea lor. Statele Unite, la rândul lor, au propriile lor contacte bilaterale; în unele din aceste ocazii, am fost implicați, iar în altele nu, deoarece încercăm să acționăm din mai multe unghiuri. Am avut de asemenea șase reuniuni bilaterale în timpul Președinției suedeze, la care au fost prezenți parteneri importanți cum ar fi China, India, Ucraina, Africa de Sud, Rusia și Statele Unite. Problemele climatice au fost principala prioritate a agendei, în toate aceste ocazii, astfel încât a existat o gamă largă de reuniuni.

Cu privire la finanțare, trebuie să spun că reprezintă o combinație de fonduri noi și vechi. Unele state au făcut o combinație a acestora două. Altele au alocat procente din bugetul lor pentru dezvoltare. Cum statele cel mai puțin dezvoltate sunt cele care vor suferi cel mai mult din cauza schimbării climatice, este așadar logic ca anumite părți ale bugetului de dezvoltare să fie orientate către diferite tipuri de acțiuni climatice.

Acum, ca o consecință a crizei economice, multe state membre și-au redus ambițiile privitoare la bugetele lor totale de dezvoltare, ceea ce este foarte trist.

Este o combinație, iar acest lucru se datorează în mare parte crizei economice.

Președinta. – Întrebarea nr. 6 adresată de **Ádám Kósa** (H-0440/09)

Subiect: Propunerea de directivă a Consiliului cu privire la punerea în aplicare a principiului tratamentului egal al persoanelor, indiferent de religie sau convingeri, handicap, vârstă sau orientare sexuală

Este esențial să se sublinieze importanța obligației generale de accesibilitate pentru toți. Aceasta nu vizează doar persoanele cu handicap, ci majoritatea societății europene în următorii 10 ani. Va avea Consiliul în vedere armonizarea reală a politicii împotriva discriminării, fără excepție (de exemplu, elaborarea, fabricarea produselor) pentru a crea o societate durabilă și a elimina diferențele în ceea ce privește bazele juridice de reglementare privind combaterea discriminării?

Având în vedere faptul că accesibilitatea la infrastructuri și servicii constituie o adevărată provocare în numeroase cazuri și în multe țări, consider că este absolut inacceptabilă amânarea obligației de a adopta noi măsuri pentru îmbunătățirea și asigurarea accesibilității la (noi) infrastructuri, precum și la (noi) servicii la nivelul statelor membre în următorii 10 sau 20 de ani. Intenționează Consiliul să acorde o prelungire suplimentară a termenului de transpunere a obligației de accesibilitate pentru infrastructurile existente și/sau noi? Dacă da, din ce motiv?

Cecilia Malmström, președinta în exercițiu a Consiliului. – (SV) După cum a menționat onoratul deputat în întrebarea sa, măsurile de îmbunătățire a accesului sunt vitale în lupta contra discriminării. În timpul Președinției suedeze, am continuat să studiem la nivel tehnic propunerea de directivă privind punerea în aplicare a principiului tratamentului egal. Aceasta acoperă patru motive de discriminare care nu sunt incluse în acest moment în domeniul ocupării forței de muncă: religia sau credința, dizabilitățile, vârsta și orientarea sexuală.

În data de 30 noiembrie 2009, Consiliul a studiat un raport de situație emis de Președinție, care atrage atenția asupra nevoii de a depune mai multe eforturi în această chestiune, mai ales cu privire la domeniul de aplicare, la prevederile referitoare la dizabilități și la agenda de punere în aplicare. Președinția a raportat de asemenea că problema specifică a „creării” sau a „producției de bunuri” trebuie de asemenea să fie acoperită de propunerea respectivă. Aceste lucruri trebuie discutate mai în detaliu.

În conformitate cu raportul de situație, există alte probleme care trebuie rezolvate cu privire la consecințele financiare ale directivei. Dacă dorim să ajungem la unitate politică, trebuie să creăm un text acceptabil pentru

toate statele membre. Trebuie ca toate statele membre să fie de acord înainte de a merge mai departe, în Consiliu.

Totuși, nu pot anticipa rezultatele negocierilor. Discuțiile privitoare la punerea în aplicare, date și domeniu de aplicare sunt încă în desfășurare și vor mai continua încă ceva vreme.

Ádám Kósa (PPE). – (HU) Vă mulțumesc foarte mult, dnă ministru, pentru răspunsul oferit. Pașii inițiali care au fost deja întreprinși sunt foarte încurajatori, însă aș dori să subliniez trei chestiuni. Există 50 de milioane de persoane cu dizabilități care trăiesc pe teritoriul Uniunii Europene. Această chestiune nu afectează numai aceste persoane, deoarece societatea europeană este într-un proces drastic de îmbătrânire. Prin urmare, această problemă nu numai că afectează persoanele cu dizabilități, ci și viitorul oricărei persoane în vârstă, precum și viitorul persoanelor în scaune cu rotile, de exemplu, dacă au nevoie de o rampă. Ceea ce înseamnă că, pe ansamblu, problema respectivă devine o preocupare pentru întreaga societate și de aceea trebuie să fie tratată cu prioritate, întrucât acesta este viitorul pe care îl avem în față. Accesul la servicii a fost amânat timp de zece ani. Este important ca acest termen limită să rămână stabilit, deoarece este în interesul nostru al tuturor.

Cecilia Malmström, președinta în exercițiu a Consiliului. – Sunt într-un total de acord cu onoratul deputat cu privire la nevoia de a avea o astfel de directivă. Există încă milioane de persoane în Uniunea Europeană care nu au acces la cele mai elementare componente ale unui trai normal. Iar acest lucru le periclitează libertatea și posibilitatea de a duce o viață normală, lucru pe care-l deplâng foarte mult.

Discuțiile Consiliului durează mult timp. Este o propunere inovatoare și are un domeniu de aplicare larg, cu implicații practice și financiare enorme. Unanimitatea va fi necesară între statele membre și, după aceea, aprobarea Parlamentului European, înainte ca directiva să poată fi adoptată. Am purtat negocieri. Am avut numeroase grupuri de lucru în cadrul Consiliului. Am înregistrat progrese dar, din nefericire - trebuie să fiu foarte cinstită cu dvs. - nu am ajuns încă la consensul necesar. Însă vom continua până la finalul Președinției noastre și sunt destul de optimistă că Președinția spaniolă va face tot posibilul pentru a ajunge la o soluție.

Președinta. – Întrebarea nr. 7 adresată de **Vilija Blinkevičiute** (H-0445/09)

Subiect: Protejarea drepturilor persoanelor cu dizabilități

În condiții economice complexe, este foarte important să se asigure o protecție socială corespunzătoare persoanelor celor mai dezavantajate din punct de vedere social. Persoanele cu dizabilități constituie unul din cele mai vulnerabile grupuri din societate. Este extrem de regretabil faptul că se încearcă echilibrarea bugetelor naționale prin reducerea beneficiilor și programelor sociale destinate persoanelor cu dizabilități. Acest lucru nu numai că este contrar principiilor solidarității și justiției sociale, însă este și în detrimentul proceselor și mecanismelor care vizează integrarea persoanelor cu dizabilități în societate și amplifică gradul de excludere socială a acestora.

A prevăzut Consiliul măsuri suplimentare menite să ajute persoanele cu dizabilități în timpul unei recesiuni economice? Nu va încetini situația economică nefavorabilă examinarea, în cadrul Consiliului, a unei propuneri de directivă a acestuia de aplicare în practică a principiilor tratamentului echitabil în privința persoanelor cu dizabilități?

Cecilia Malmström, președinta în exercițiu a Consiliului. + (SV) Suntem conștienți cu toții de problemele sociale care au urmat după criza economică. Este esențial să furnizăm o protecție specială persoanelor și grupurilor care sunt deosebit de vulnerabile și să combatem excluderea. Știm că uneori nu se exploatează destul potențialul celor cu dizabilități și al altor grupuri vulnerabile de persoane, din cauza discriminării. În această perspectivă, Consiliul a subliniat constant importanța promovării accesului la piața muncii pentru persoanele cu dizabilități.

Acest lucru s-a făcut în cadrul Strategiei de la Lisabona, care include orientările actuale privind ocuparea forței de muncă. În martie 2008, Consiliul - împreună cu guvernele statelor membre - a adoptat de asemenea o rezoluție privind situația persoanelor cu dizabilități din cadrul UE. Importanța integrării persoanelor și grupurilor vulnerabile pe piața muncii este recunoscută de Consiliu în concluziile sale din 13 noiembrie 2009, la care am făcut referire cu privire la întrebarea anterioară. Facilitarea accesului la piața muncii pentru aceste grupuri este de asemenea o condiție preliminară pentru creșterea pe termen lung.

Aș dori de asemenea să vă reamintesc acordul comun dintre Parlamentul European și Consiliu de a desemna anul 2010 ca fiind Anul european pentru combaterea sărăciei și a excluderii sociale. Cred că această decizie va include de asemenea accesul la educație pentru toată lumea. În plus, decizia implică eforturi pentru

garantarea unui acces egal pentru toată lumea la tehnologia informației și a comunicațiilor, acordându-se o atenție deosebită nevoilor persoanelor cu dizabilități. O altă prioritate care va fi luată în calcul privește nevoile persoanelor cu dizabilități și ale familiilor lor, precum și ale altor grupuri vulnerabile. Așteptăm inițiativele care sunt sigură că vor fi întreprinse în anul care va veni.

Cu privire la propunerea de directivă a Consiliului privind punerea în aplicare a principiului egalității de tratament între persoane, indiferent de religie sau credință, dizabilități, vârstă sau orientare sexuală, ne dăm seama că viața persoanelor cu dizabilități va fi afectată în mod foarte pozitiv, în cazul în care propunerea Comisiei va deveni realitate. Grupul de lucru al Consiliului pe probleme sociale încă mai lucrează la acest text. După cum am menționat, am avut o discuție în data de 30 noiembrie și am pregătit un raport de situație, însă nu am reușit să ajungem la o decizie.

Nu putem anticipa rezultatul negocierilor care sunt încă în desfășurare, însă este esențial să transmitem mesajul corect, deoarece este o problemă de certitudine juridică și de definire a domeniului de aplicare a directivei. După cum am menționat mai înainte, statele membre trebuie să fie de acord asupra propunerii. Este sarcina lor să evalueze orice repercusiuni ale recesiunii economice în acest context. Odată ce unanimitatea a fost atinsă, Parlamentului European i se va solicita aprobarea în conformitate cu articolul 19 al noului Tratat de la Lisabona.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Vă mulțumesc, dnă președintă și vă mulțumesc și dvs., dnă ministru Malmström, pentru răspunsul oferit. Aș dori de asemenea să-i mulțumesc Suediei, deoarece în timpul Președinției suedeze Consiliul de Miniștri al UE a ratificat Convenția Organizației Națiunilor Unite privind drepturile persoanelor cu dizabilități. Acesta este un pas important, însă deocamdată singurul.

Într-adevăr, viețile persoanelor cu dizabilități din jurul nostru variază incredibil de la un stat la altul. Unele persoane hipoacuzice nu pot utiliza limbajul semnelor, iar alte persoane nevăzătoare nu au acces la servicii de asistență pentru nevăzători. Nu există facilități pentru persoanele cu dizabilități locomotorii. De asemenea, un număr semnificativ de persoane cu dizabilități sunt pur și simplu șomere. Aceste lucruri se întâmplă în situația în care persoanele cu dizabilități reprezintă circa 10 % din locuitorii Uniunii Europene.

Dnă ministru, știu că există anumite probleme și dificultăți cu directiva privind lupta împotriva discriminării (așa aș numi-o pe scurt), însă poate ar fi posibil să avem mai curând o directivă separată privind drepturile persoanelor cu dizabilități. Directiva noastră ar fi obligatorie pentru toate statele membre UE, astfel încât persoanele cu dizabilități să nu se confrunte cu discriminarea.

Cecilia Malmström, președinta în exercițiu a Consiliului. – Permiteți-mi să subliniez că nu este o lipsă de voință politică. Înțelegem importanța acestei directive și am depus multe, foarte multe eforturi pentru elaborarea acesteia.

Însă, după cum am spus, nu pot schimba faptul că avem nevoie de unanimitate, iar unanimitatea nu există. Președinția suedeză și președințiile precedente au depus eforturi încercând să propună diferite compromisuri, diferite modalități de înaintare. Există numeroase reuniuni ale grupurilor de lucru și lucrări constante; și grupurile de lucru încă se mai întrunesc. Vom munci pe marginea acestei chestiuni până la finalul președinției noastre. Însă, din nefericire, nu avem încă unanimitatea.

Ar fi o idee nefericită să separăm diferitele părți ale directivei deoarece scopul de ansamblu - și acest lucru a fost foarte încurajat de Parlament - este să avem o directivă cuprinzătoare pe probleme de discriminare. Dacă începem să alegem doar unele componente, cred că această idee s-ar pierde, ceea ce ar fi foarte trist. Așadar haideți să încercăm să elaborăm o directivă încheiată, deoarece aceasta ar reprezenta un element foarte valoros în lupta împotriva discriminării, pentru persoanele cu dizabilități și, de asemenea, pentru alte persoane discriminate din toată Europa.

Christa Klafz (PPE). – (DE) Trebuie să prevenim discriminarea, care este o problemă socială. Este datoria noastră a tuturor să prevenim discriminarea de orice tip.

Îmi împărtășiți opinia că nu există norme clare pentru a determina dacă s-a produs un act de discriminare, de exemplu situația în care un proprietar închiriază un apartament și un solicitant pretinde că a fost discriminat deoarece nu a obținut apartamentul respectiv?

Sunteți de acord că o directivă europeană nu poate decât să traseze cerințele pe care statele membre ar trebui să le transpună în legislația națională? Europei îi este foarte dificil să creeze o legislație europeană în acest domeniu.

Mairead McGuinness (PPE). – De vreme ce discutăm despre drepturile persoanelor cu dizabilități, aș dori să vă informez asupra faptului că dl Kósa, colegul nostru, tocmai a fost ales președinte al Forumului pentru persoanele cu handicap din cadrul Parlamentului European. Îi dorim toate cele bune în această funcție.

Cu privire la criza economică, asupra căreia am avut o dezbatere ieri și v-ați manifestat acordul prin gesturi: ne preocupă foarte mult problema îngrijirii instituționale a copiilor și a tinerilor adulți și mă tem că actuala criza economică - și poate împărtășiți această opinie - va încetini procesul dezinstituționalizării, iar aceasta este o problemă de care trebuie să avem mare grijă, atât în interiorul cât și în exteriorul UE.

Cecilia Malmström, președinta în exercițiu a Consiliului. – În perioadele de criză economică, întotdeauna cei mai vulnerabili sunt cei care suferă cel mai mult - copiii, tinerii, persoanele în vârstă, persoanele cu dizabilități - și din acest motiv noi, ca politicieni responsabili, trebuie să fim foarte conștienți de acest lucru. S-a adăugat la concluziile diferitelor formațiuni și recomandări ale Consiliului faptul că statele membre ar trebui încurajate să acorde o atenție deosebită faptului că cele mai vulnerabile grupuri sunt întotdeauna cele care suferă cel mai mult și sunt de acord cu acest lucru.

Ca răspuns la întrebarea dvs., fără a avea mai întâi de toate o directivă generală, de ansamblu, cu obiective pe termen lung, este foarte dificil să instituim norme la nivel european în zona discriminării persoanelor cu dizabilități. Trebuie să avem mai întâi directiva de ansamblu pentru a putea începe să lucrăm pe baza ei.

Îmi dau seama că trebuie să se depună foarte multă muncă și sunt conștientă de discriminarea masivă și de dificultățile cu care se confruntă persoanele cu dizabilități în viața de zi cu zi, care le împiedică să-și desfășoare potențialul și posibilitățile. Cred că mai întâi de toate trebuie să lucrăm la directiva de ansamblu.

Decizia de a considera anul viitor ca fiind anul combaterii excluziunii sociale prezintă posibilitatea de a aduce noi propuneri concrete și de a organiza evenimente comune pentru îmbunătățirea acestor aspecte și a informării în toate statele membre.

Președinta. – Sunt sigură că în contextul acestei discuții, Camera ar dori să-l felicite pe dl Kósa pentru alegerea dumnealui ca președinte al forumului.

Întrebările 8 și 9 au fost retrase.

Întrebarea 10 nu va fi luată în considerare deoarece subiectul la care se referă apare deja pe agenda acestei perioade de sesiune.

Deoarece autorul său nu este prezent, întrebarea nr. 11 va fi omisă.

Întrebarea nr. 12 adresată de **Charalampos Angourakis (H-0455/09)**

Subiect: Crime cutremurătoare în scop de profit asupra unor agricultori săraci din Peru

Conform unor articole din presa internațională, în ultimii ani, zeci de țărani din regiunile Huánuco și Pasco din Peru au fost uciși de către o bandă numită „Los Pishtacos” cu scopul de a le vinde grăsimea corporală – 17 kg, conform informațiilor furnizate – fabricanților de produse cosmetice, la un preț de 15 000 de dolari pe kilogram. Autoritățile peruvienne consideră că dispariția a numeroase persoane, inclusiv copii, poate fi atribuită acestei practici îngrozitoare. Condamnăm practicile companiilor multinaționale europene care, de mai multe decenii,ucid oameni și jefuiesc bogăția Americii Latine în scop de profit.

Care este opinia generală a Consiliului cu privire la aceste acte criminale al companiilor multinaționale europene și care este nivelul de finanțare al UE de care beneficiază aceste companii care activează în America Latină?

Cecilia Malmström, președinta în exercițiu a Consiliului. – (SV) După cum știe onoratul deputat, respectarea drepturilor omului este una din valorile fundamentale ale Uniunii Europene. În toate relațiile sale cu statele terțe, Consiliul acordă mereu o atenție specială pentru a se asigura că drepturile fundamentale și statul de drept sunt respectate.

Cu privire la incidentele specifice menționate de onoratul deputat, Consiliul nu a avut cunoștință de ele și nu au fost discutate în Consiliu. Președinția a citit zările și are cunoștință de rapoartele din presă, însă a notat și faptul că ultimele rapoarte sugerează faptul că întâmplarea de la care a pornit totul este o invenție.

De vreme ce rapoartele din presă sunt contradictorii și Consiliul nu comentează pe marginea lor, Președinția nu poate și nu trebuie să speculeze referitor la acest incident sau să răspundă la această întrebare.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL). – (EL) Dnă președintă, trebuie să spun că răspunsul d-nei ministru nu mă satisface absolut deloc. Aceasta este o crimă îngrozitoare, o crimă fără precedent, așa spune, și, în orice caz, consider că Uniunea Europeană, atunci când dorește, are resursele de a investiga astfel de cazuri în detaliu.

Deoarece avem relații cu statul Peru, solicităm o informare oficială din partea guvernului peruan cu privire la acest incident și să se întreprindă măsuri. Dacă nu, vom asista la o repetare a aceleiași situații.

Cecilia Malmström, președinta în exercițiu a Consiliului. – (SV) Rapoartele pe această temă au fost foarte contradictorii. S-a tras concluzia, atât din spusele autorităților, cât și din rapoartele jurnaliștilor, că nu există nicio dovadă că aceste evenimente îngrozitoare s-au petrecut într-adevăr.

De vreme ce nu există indicii clare și sunt multe indicii care ne fac să concluzionăm că nimic nu s-a întâmplat și totul a fost o invenție, Consiliul nu poate întreprinde nicio acțiune în această problemă; nici nu are competența de a face acest lucru.

Președinta. – Întrebarea nr. 13 adresată de **Ryszard Czarnecki (H-0458/09)**

Subiect: Discriminarea minorității poloneze în Lituania

Intenționează Consiliul să solicite guvernului lituanian să respecte drepturile minorităților naționale, în măsura în care actele de discriminare împotriva minorității poloneze în acest stat nu sunt un fenomen nou și se manifestă prin utilizarea obligatorie a unei ortografii a numelor de familie diferite de cea poloneză, prin discriminări în domeniul educației, prin interzicerea afișării bilingve a denumirilor localităților și prin nerestituirea bunurilor confiscate polonezilor de către autoritățile sovietice? Când are de gând Consiliul să ia măsuri în acest sens?

Cecilia Malmström, președinta în exercițiu a Consiliului. – Consiliul reafirmă primatul drepturilor fundamentale și al drepturilor omului, așa cum sunt ele recunoscute în tratate și în Carta drepturilor fundamentale. Consiliul este - și va rămâne - angajat în prevenirea și eradicarea tuturor formelor de tratament degradant și discriminatoriu.

Aș dori să subliniez faptul că întrebările privitoare la protecția drepturilor minorităților sunt tratate și de Consiliul Europei în Convenția-cadru pentru protecția minorităților naționale. Chestiunile prezentate de dl Czarnecki sunt examinate în acest moment de către organele competente ale Consiliului Europei. Mai ales, în conformitate cu Directiva Consiliului 2000/43/CE din 29 iunie 2000 de punere în aplicare a principiului egalității de tratament între persoane, fără deosebire de rasă sau origine etică, toate persoanele sunt protejate împotriva discriminării pe motive rasă sau origine etnică, indiferent de statutul lor juridic. Domeniul de aplicare a protecției juridice oferite de această directivă include ocuparea forței de muncă, protecția socială, educația și accesul la bunuri și servicii. Comisia Europeană are responsabilitatea de a monitoriza punerea în aplicare și respectarea legislației europene în statele membre.

În fine, în Programul de la Stockholm aprobat de către Consiliul European din data de 10 și 11 decembrie a anului curent, se evaluează nevoia unor propuneri suplimentare adresate grupurilor vulnerabile, prin prisma experienței dobândite din aplicarea de către statele membre a Convenției de la Haga din 2000 cu privire la protecția internațională a adulților, la care vor fi parte în viitor.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Vă mulțumesc foarte mult, dnă Malmström, pentru răspunsul dvs. și mai ales pentru că ați subliniat faptul că Consiliul se va opune oricăror forme de discriminare îndreptate împotriva minorităților naționale din Uniunea Europeană, care includ și minoritatea poloneză din Lituania. Aceasta este o declarație foarte importantă. Vă mulțumesc pentru ea. Aș dori să subliniez faptul că, din păcate, ne confruntăm cu o activitate sistematică a autorităților lituaniene cu privire la sistemul educațional și la denumirile bilingve ale localităților, la diverse niveluri ale administrației. Prin urmare, este o chestiune extrem de semnificativă și aș dori să solicit să fie monitorizată de către Consiliu.

Cecilia Malmström, președinta în exercițiu a Consiliului. – Nu pot decât să reiterez principiile și valorile pe care le reprezintă Uniunea Europeană și pe care Consiliul, desigur, le apără.

De asemenea, evenimentele particulare la care se referă dl Czarnecki sunt examinate de către autoritățile relevante ale Consiliului Europei și, dacă va exista orice altă formă de discriminare, Comisia va avea sarcina de a se asigura că statele membre respectă tratatele și legislația Uniunii Europene.

Președinta. – Întrebarea nr. 14 adresată de **Brian Crowley** (H-0462/09)

Subiect: Persecuția călugărilor și călugărițelor de rit budist în Vietnam

După adoptarea, la 26 noiembrie 2009, a Rezoluției Parlamentului European referitoare la situația în Laos și Vietnam (P7_TA(2009)0104), ce măsuri concrete au fost luate pentru a soluționa problema persecuției și hărțuirii călugărilor și călugărițelor de rit budist în Vietnam?

Cecilia Malmström, *președinta în exercițiu a Consiliului.* – (SV) Vă mulțumesc pentru întrebare. Consiliul are cunoștință de situația drepturilor omului din Vietnam și monitorizăm îndeaproape evoluțiile din acest stat.

De două ori pe an, Consiliul și Comisia fac o evaluare a situației în cadrul dialogului pe tema drepturilor omului pe care îl avem cu autoritățile vietnameze. Cea mai recentă reuniune în care s-a purtat un astfel de dialog a avut loc săptămâna trecută la Hanoi, în data de 11 decembrie. S-au discutat multe chestiuni urgente, cum ar fi libertatea de expresie, reforma codului penal, inclusiv pedeapsa cu moartea, precum și libertatea religioasă și toleranța religioasă, inclusiv situația aderenților din Plum Village. Guvernului vietnamez i-a fost înaintată o listă europeană a persoanelor și prizonierilor a căror situație reprezintă un motiv serios de îngrijorare. Pe lângă dialogul pe marginea drepturilor omului, UE discută în mod regulat și chestiuni de interes special cu guvernul vietnamez.

În data de 10 noiembrie, Consiliul și Comisia au avut o discuție îndelungată cu membrii comunității din Plum Village. La 26 noiembrie, a fost publicată rezoluția Parlamentului European privitoare la această chestiune. În aceeași zi, Comisia a avut discuții la nivel înalt cu autoritățile de la Hanoi și această reuniune a avut loc în cadrul Comitetului comun pentru negocierea unui acord de parteneriat și cooperare, care sperăm că se va încheia anul viitor. Mesajul nostru principal din cadrul reuniunii a fost să exprimăm cât de presantă considerăm că este situația drepturilor omului din Vietnam.

Am menționat exproprierea proprietăților ecleziastice, am menționat atacurile asupra militanților pentru drepturile omului și a scriitorilor de bloguri - așa cum au fost menționate anterior de deputați în cadrul acestei Camere - și am menționat, de asemenea, situația aderenților din Plum Village. Am făcut apel la omologii noștri să protejeze și să respecte drepturile omului și să îndeplinească toate angajamentele prezente în Declarația universală a drepturilor omului și în convențiile internaționale la care Vietnamul este parte. Rezoluția Parlamentului a făcut ca acest mesaj să fie deosebit de puternic și aș dori să-i mulțumesc Parlamentului European pentru aceasta. Am informat de asemenea Vietnamul cu privire la rolul nou și important al Parlamentului European, mai ales cu privire la viitorul acord de parteneriat și cooperare.

Între 8 și 10 decembrie 2009, o delegație UE a vizitat mănăstirea Bat Nha și templul Phuoc Hue, în care s-au refugiat aproape 200 din membrii rămași din Plum Village. Acolo am vorbit cu reprezentanții religioși și cu autoritățile locale pentru a obține mai multe informații despre situația actuală. UE va continua să monitorizeze îndeaproape situația de la templul Phuoc Hue.

Pat the Cope Gallagher (ALDE) *supleant al autorului.* – Aș dori să-i mulțumesc președintei în exercițiu în numele meu și în numele dlui Crowley pentru răspunsul dumneaei foarte cuprinzător și să spun că sunt foarte mulțumit atât de abordarea Consiliului, cât și de cea a Comisiei. Sper că veți continua să monitorizați evoluțiile într-un mod pragmatic.

Președinta. – Întrebarea nr. 15 adresată de **Pat the Cope Gallagher** (H-0463/09)

Subiect: Cererea de aderare a Islandei la Uniunea Europeană

Poate Consiliul să ofere o evaluare actualizată privind stadiul cererii de aderare a Islandei la Uniunea Europeană?

Cecilia Malmström, *președinta în exercițiu a Consiliului.* – Dnă președintă, cred că este o întrebare pe care o îndrăgiți și dvs.

președinta în exercițiu a Consiliului. (SV) Permiteți-mi să încep prin a vă reaminti ceea ce s-a afirmat în concluziile Consiliului din 8 decembrie, în care Consiliul scria următoarele: „Islanda este un stat cu rădăcini democratice îndelungate și profunde, cu un real potențial de a aduce o contribuție semnificativă în UE, atât din punct de vedere strategic, cât și politic. Acest stat este deja integrat în UE în diferite domenii, prin calitatea sa de membru al Spațiului Economic European și al zonei Schengen”.

Cererea Islandei de a deveni membră a Uniunii Europene i-a fost prezentată oficial Președinției suedeze la Stockholm, în data de 16 iulie 2009. M-am aflat acolo personal și am primit cererea, care a fost imediat transmisă membrilor Consiliului.

La întrunirea sa din data de 27 iulie 2009, Consiliul a reamintit consensul reînnoit privind extinderea, descris în concluziile reuniunii Consiliului European din decembrie 2006, care include principiul că fiecare stat trebuie evaluat pe baza propriilor sale merite și am decis să inițiem procesul prevăzut la articolul 49 din Tratatul privind Uniunea Europeană. Comisiei i s-a solicitat așadar să prezinte Consiliului o opinie privind această cerere.

Cererea va fi evaluată în conformitate cu principiile prevăzute în tratat, cu criteriile stabilite la reuniunea Consiliului European de la Copenhaga din 1992 și cu concluziile reuniunii Consiliului European din decembrie 2006. În conformitate cu concluziile adoptate de către Consiliul Afaceri Generale de săptămâna trecută, se va reanaliza din nou chestiunea după ce Comisia își va fi prezentat opinia. Acest lucru ar trebui să-i dea Consiliului posibilitatea de a lua o decizie asupra unei posibile deschideri a negocierilor cu Islanda în timpul primelor luni ale Președinției spaniole.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – Doresc să-i mulțumesc d-nei președinte în exercițiu pentru răspunsul dumneaei. În calitate de președinte al Delegației pentru relațiile cu Elveția, Islanda și Norvegia și al Comisiei parlamentare mixte a Spațiului Economic European, înțeleg întru totul că, desigur, fiecare cerere trebuie analizată ținându-se cont de propriile sale merite și se înregistrează progrese în această direcție. Cred că un indiciu al acestei situații este reprezentat de faptul că Islanda a răspuns la multe întrebări într-o perioadă de timp rezonabilă și, desigur, a fost de mare ajutor faptul că este membră a SEE. Aceasta indică angajamentul guvernului islandez. Cred că un alt pas major în viitoarea extindere a Europei ar fi dacă Islanda va deveni membră a Uniunii Europene.

Totuși, ați menționat vechea democrație ca motiv pentru care poporul islandez trebuie să adopte această decizie, însă aștept progrese viitoare în cadrul următoarei reuniuni a Consiliului și, sper, se va realiza un pas important acolo, iar Consiliul va face un anunț.

Cecilia Malmström, președinta în exercițiu a Consiliului. – Cererea islandeză trebuie tratată în conformitate cu normele și procedurile, iar Comisia nu și-a finalizat încă examinările și nu a elaborat încă o opinie. Însă face progrese, la fel și Islanda, și și-au numit deja echipele de negociatori care sunt gata să fie foarte exhaustivi, însă rapizi, în munca depusă. De aceea cred că putem conta pe prezentarea de către Comisie a unei opinii la începutul anului următor și, sperăm, Consiliul va putea lua o decizie cu privire la măsurile ulterioare.

Președinta. – Deoarece autorul său nu este prezent, întrebarea nr. 16 va fi omisă.

Întrebarea nr. 17 adresată de **Mairead McGuinness (H-0470/09)**

Subiect: Deșeurile biodegradabile

Poate Consiliul să comenteze în legătură cu progresele statelor membre în ceea ce privește evitarea depozitării deșeurilor biodegradabile în depozitele de deșeuri, astfel cum se menționează în Directiva 1999/31/CE⁽⁵⁾ privind depozitele de deșeuri?

Cecilia Malmström, președinta în exercițiu a Consiliului. – (SV) În fiecare zi, în statele membre ale UE se generează mari cantități de deșeuri. Desigur, modul în care procesăm aceste deșeuri are un impact major asupra mediului. Raportul recent publicat al Comisiei referitor la punerea în aplicare a legislației UE privind deșeurile concluzionează că, deși unele state membre au înregistrat progrese, sunt necesare eforturi uriașe de punere în aplicare în multe state, dacă se dorește ca infrastructura de administrare a deșeurilor să îndeplinească cerințele UE. Directiva privind depozitele de deșeuri este deosebit de dificil de pus în aplicare.

Cu privire la îndepărtarea deșeurilor biodegradabile din spațiile de procesare a deșeurilor menajere, raportul Comisiei precizează că numai nouă state și-au atins obiectivele de reducere în 2006 - în conformitate cu informațiile disponibile, care sunt destul de limitate. Consiliul a declarat anterior în concluziile sale din iunie 2009 că este de acord cu Comisia. Este foarte important ca obiectivele UE de îndepărtare a deșeurilor biodegradabile din spațiile de procesare a deșeurilor menajere să fie atinse. Consiliul a îndemnat de asemenea Comisia să continue analiza de impact pentru a pregăti o propunere pentru legislația UE privind deșeurile biodegradabile, dacă va fi necesar.

Consiliul a declarat că nevoia unei legislații UE ar trebui să fie luată în calcul, și mai ales nevoia de a avea o legislație privitoare la reciclarea deșeurilor biodegradabile prin intermediul fermentării accelerate și al recuperării de energie în instalațiile de producere a biogazului, cu reciclarea ulterioară a materialelor reziduale. Consiliul a declarat de asemenea că o mai bună administrare a deșeurilor biodegradabile ar contribui la o

⁽⁵⁾ 17 JO L 182, 16.7.1999, p. 1.

gestionare mai durabilă a resurselor noastre, ar îmbunătăți protecția solurilor, ar ajuta la combaterea schimbărilor climatice și, mai ales, ar permite atingerea obiectivelor de îndepărtare a deșeurilor din spațiile de procesare și a obiectivelor de reciclare și de creare de energie regenerabilă.

Mairead McGuinness (PPE). – Cred că toți cei din această Cameră susțin aceste eforturi. Dacă stați, cum am făcut eu, într-un spațiu de procesare a deșeurilor și inhalați mirosul, veți constata că este ceva extrem de neplăcut, de aceea consider că oamenii care aruncă lucruri la gunoi ar trebui să facă o vizită în aceste spații.

Ați putea să ne spuneți motivele, dacă acestea există, pentru care numai nouă state membre sunt în acest stadiu? Știm că trebuie să facem acest lucru; sunt de acord că trebuie să creăm biogaz. Toată lumea este de acord cu principiile, dar atunci de ce nu reușim să atingem obiectivele?

Cecilia Malmström, președinta în exercițiu a Consiliului. – Trebuie să mărturisesc că nu sunt expertă în aceste probleme însă, din câte am înțeles din declarațiile Comisiei, infrastructura adecvată pentru a trata deșeurile lipsește, iar crearea acesteia este destul de costisitoare. Pe termen lung este un lucru benefic, desigur, însă statele membre nu au investit în infrastructura adecvată și din acest motiv a durat atât de mult timp.

Președinta. – Vom răspunde acum la ultima întrebare din această seară și, într-adevăr, la ultima întrebare a președinției dvs. Întrebarea este adresată de dl Hans-Peter Martin și privește succesele obținute de Președinția suedeză a Consiliului în domeniul transparenței unde, îndrăznesc să spun, avem ceva de raportat.

Întrebarea nr. 18 adresată de **Hans-Peter Martin (H-0472/09)**

Subiect: Succese ale Președinției suedeze a Consiliului în materie de transparență

La 16 septembrie 2009, Președinția suedeză a Consiliului a afirmat, în răspunsul (H-0295/09)⁽⁶⁾ adresat autorului întrebării, că „împărtășește opiniile domnului deputat în ceea ce privește importanța unui plus de transparență în activitățile Uniunii”. Președinția Consiliului a declarat, de asemenea, că „a dorit să confere un efect deplin dispozițiilor respective privind transparența, în conformitate cu articolul 8 alineatele (1) - (4) din Regulamentul de procedură al Consiliului. Potrivit Regulamentului de procedură al Consiliului, toate deliberările asupra actelor legislative adoptate prin procedura de codecizie sunt în principiu deschise publicului”.

Care este bilanțul Consiliului la sfârșitul Președinției suedeze? Care sunt succesele concrete, precum și domeniile în care acestea au fost obținute?

Cecilia Malmström, președinta în exercițiu a Consiliului. – (SV) După cum a indicat onoratul deputat, îmbunătățirea transparenței activității Uniunii Europene este o prioritate importantă pentru Suedia în calitate de stat membru și deținător al Președinției. Îmbunătățirea transparenței în toate sferele activității Consiliului a fost unul din obiectivele clare pe care le-am prezentat.

Aș dori să menționez, de exemplu, site-ul web al Președinției, unde se pot găsi informații în trei limbi privitoare la reuniuni, la documentele de suport și la linkurile de transmisie video.

În decursul ultimelor luni, Președinția a depus toate eforturile pentru a se asigura că sunt aplicate prevederile privind transparența din Regulamentul de procedură ale Consiliului.

În iulie, septembrie, octombrie și noiembrie 2009, au avut loc 20 de dezbateri publice la inițiativa Președinției suedeze, în conformitate cu articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul de procedură. De asemenea, s-a ținut o dezbatere publică cu privire la programul de lucru al Președinției pentru lucrările Consiliului Ecofin. Astfel s-a ajuns la cifra de 21 de dezbateri ținute în decurs de patru luni.

Cu privire la numărul de deliberări publice, 59 de elemente legislative au fost adoptate public în calitate de elemente A în cadrul procedurii legislative ordinare și nouă elemente legislative propuse au fost discutate ca elemente B în timpul unei întâlniri publice a Consiliului. De asemenea, s-a ținut o deliberare publică la inițiativa Președinției. Dacă onoratul deputat consideră că nu este mult, ar trebui să se rețină că numărul de elemente de pe agenda Consiliului pentru care trebuie să se țină deliberări publice variază în funcție de numărul de elemente care sunt supuse procedurii legislative ordinare. În plus, noul parlament nu a avut la fel de multe elemente ca de obicei. Noua Comisie va spori fără îndoială numărul de propuneri legislative care trebuie tratate de Consiliu și de Parlamentul European, iar numărul elementelor va fi atunci în creștere.

⁽⁶⁾ 37 Răspuns scris din 16.9.2009.

De asemenea, acum că Tratatul de la Lisabona a intrat în vigoare, toate reuniunile Consiliului care tratează partea de agendă privitoare la deliberări pe marginea legislației sunt, de asemenea, publice. Președinția suedeză salută această îmbunătățire. Ea va face ca Uniunea Europeană să devină mai eficientă și mai democratică.

În concluzie, aș dori să menționez că ieri, Președinția suedeză a luat inițiativa organizării unei întruniri cu grupul de lucru instituțional pe probleme de transparență, împreună cu vicepreședinta Comisiei, Margot Wallström și cu vicepreședinta Diana Wallis. Am discutat multe propuneri specifice pentru a le oferi cetățenilor europeni un acces mai bun și mai facil la informații în instituțiile UE.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Este un lucru rar ca în reuniunile plenare să-și facă loc emoțiile. Cred că este o onoare și o plăcere că noi suntem cei care participăm la acest dialog final. Dnă Malmström, dvs. știți că drumul spre mai multă transparență este lent și dificil și noi, din păcate, înaintăm cu încetinitor, dacă mă gândesc unde eram cu zece ani în urmă și unde ne aflăm acum. Totuși, în calitatea mea de pro-european critic, dar înflăcărat, este clar că nu mă pot mulțumi doar cu ceea ce am obținut până în acest moment.

Aș fi interesat să știu ce mesaj ne veți lăsa cu privire la îmbunătățirile pe care le-ar putea aduce succesorii dvs. Mă gândesc în special la grupurile de lucru ale Consiliului. De fapt, nu sunt mulțumit de numărul de elemente de pe agendă care au fost accesibile publicului până acum și nici de maniera în care se obține accesul la documente. Din perspectiva a zece ani de experiență în politica europeană, credeți că vom ajunge vreodată la stadiul de transparență pe care Suedia l-a atins cu zece de ani în urmă?

Cecilia Malmström, președinta în exercițiu a Consiliului. - Este într-adevăr o întrebare foarte importantă. Aș spune că accesul la documente și transparența au sporit considerabil în decursul ultimilor zece ani. Aceasta se datorează Regulamentului (CE) nr. 1049/2001, care este un regulament foarte important, și sunt mândră că am putut lua parte la nașterea acestuia.

Este vorba și despre cum îl punem în aplicare și despre atitudini. Și acestea s-au ameliorat în decursul ultimilor zece ani. Multe persoane din instituțiile noastre europene și-au dat seama că transparența și deschiderea nu sunt periculoase. Ceea ce este un lucru pozitiv. Și eficient. Este bine pentru legitimitate și de asemenea descrește posibilitatea conduitelor necorespunzătoare și a corupției.

Încă mai avem multe de făcut. Tratatul de la Lisabona ne-a prezentat noi posibilități. Sper că toate președințiile care vor urma vor utiliza aceste posibilități în cel mai bun mod posibil. Comisia a spus ieri că va reveni cu propuneri derivate din Tratatul de la Lisabona, privind modul în care putem avansa în deplină transparență.

Încă mai sunt multe lucruri de făcut, însă am parcurs deja o cale lungă. După cum spune onoratul deputat, este o luptă constantă și aștept cu nerăbdare să mergem împreună pe calea către ea.

Președinta. – Nu mai îmi rămâne decât să vă spun, dnă ministru, dragă Cecilia, că vă mulțumesc foarte mult pentru cooperare și pentru o asemenea participare intensă în cadrul timpului afectat întrebărilor în decursul Președinției suedeze. Așteptăm cu nerăbdare, în funcție de aprobarea acestei Camere, să vă vedem în această poziție. Vă mulțumesc foarte mult și îi mulțumesc și echipei dvs.

Timpul alocat întrebărilor s-a încheiat.

Întrebările care, din lipsă de timp, nu au primit nici un răspuns vor primi răspunsuri scrise (consultați Anexa)..

13. Ordinea de zi a următoarei ședințe: a se vedea procesul-verbal

14. Ridicarea ședinței

(Ședința s-a încheiat la ora 19.10)